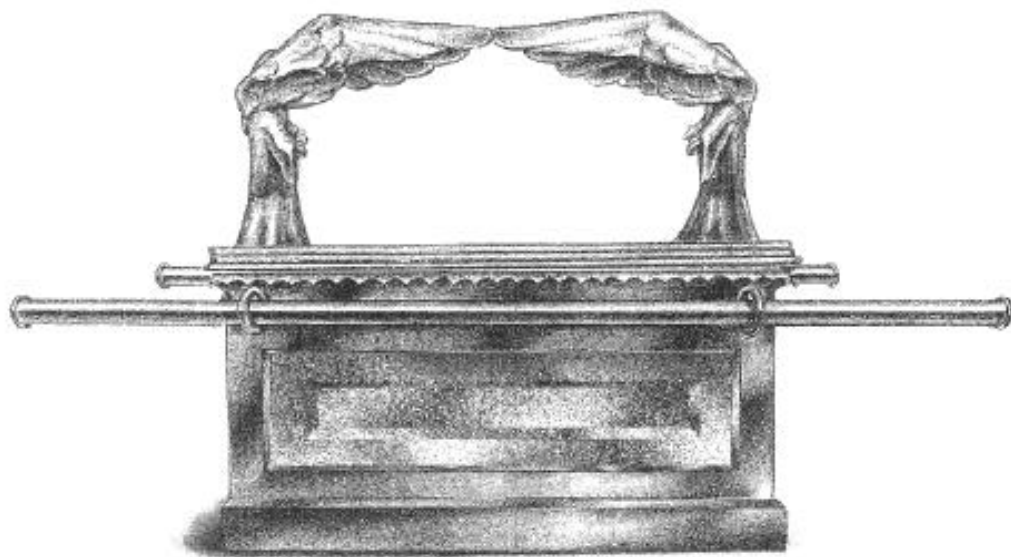


MOJŽÍŠŮV STÁNEK



CECIL J. duCILLE

Poděkování

Rád bych vyjádřil svou velikou vděčnost Bohu za bojovníky víry, kteří se mnou spolupracovali. Na prvním místě musím poděkovat své manželce Mavis, která je mi po mnoho let věrnou společnicí a spolupracovnicí. Pracovala nepřetržitě – v ne-moci i ve zdraví, v nedostatku i v hojnosti, v čase pohody i nepohody. Má víra v Boha i člověka se velice rozhojnila skrze její pevnost, neochvějnost a bezvýhradnou věrnost.

K vydání knihy přispěli další Boží, ve víře mocní, bojovníci. Bratr Steve Goodmon a sestra Francis Goodmonová byli neocenitelnou pomocí při vydání této knihy. Jsou našimi věrnými přáteli a spolupracovníky již více než pětadvacet let. Bratr Thomas Trotter, sestra Carol Trotterová, sestra Catherine Trotterová, bratři Charlie a Joe Trotterovi, bratr Gary Sonmore a sestra Emily Sonmoreová byli všichni pomazáni Pánem, aby přispěli svým časem a energií ke korektuře, vydání a opisování textu. Bratr Sid Kamprath a sestra Sharon Kamprathová byli neocenitelnou pomocí při výtvarném zpracování knihy. Jsem také velice vděčný mnoha dalším bratrům, kteří zde nejsou jmenováni a kteří podpořili vznik této publikace svým časem a modlitbami.

A tak nakonec tuto knihu vysílám s modlitbami svatých, aby se dostala co nejdále a přinesla hojné požehnání Božímu lidu. Vkládáme ji do rukou čtenářů jako hutnou stravu, aby mohli připravit vhodný pokrm pro Boží hladové stádo. Kéž Pán Ježíš Kristus a Bůh Otec bohatě požehná těm, kteří svou nesobeckou prací lásky přispěli ke vzniku této knihy.

Váš v Kristu

Cecil J. duCille

Tato kniha je distribuována Tělu Kristovu
na základě dobrovolných příspěvků.
Za váš vzácný příspěvek na pokrytí nákladů
na tisk a distribuci velice děkujeme.

Bůh vám žehnej.

Své příspěvky můžete posílat na adresu:

Křesťanské sdružení Patmos, o. s.,
U Potoka 26, 252 65 Tursko
www.patmos.cz

PŘEDMLUVA

Cecil a Mavis jsou vyvolení služebníci Páně, kteří vydali své životy, aby mohli přinést toto Slovo od Pána do Ameriky a do celého světa. Ti z nás, kteří jsme přijali užitek z jejich služby, jenom žasneme nad svým dobrým osudem a říkáme: „Díky Ježíši!“ Oba je velice milujeme.

Když jsem se znovu narodil, ptal jsem se sám sebe: „Co je to vlastně spasení?“ Zdálo se mi tak nekonečné a tajemné. Až když jsem poprvé slyšel Cecila kázat o Mojžíšově stánku, začal jsem spatřovat vzor a obraz spasení ducha, duše i těla. Byl jsem naplněn velikou radostí.

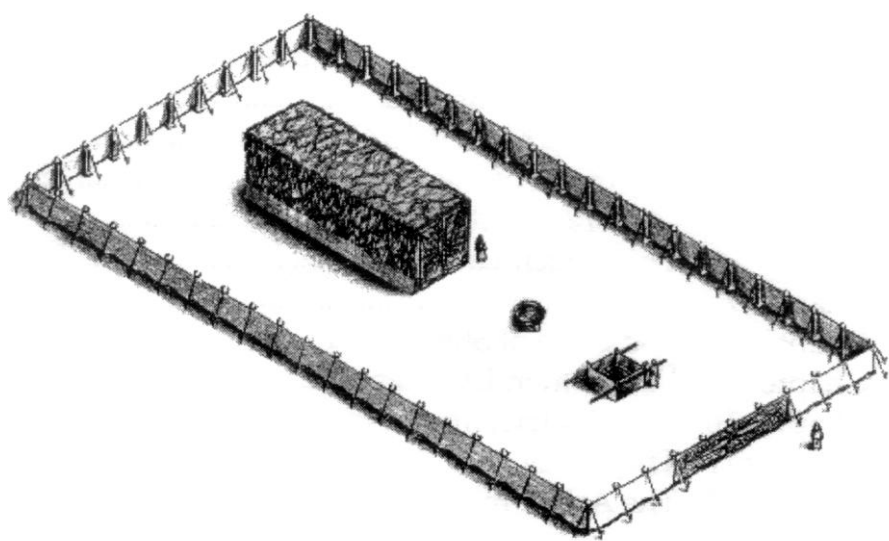
Uvědomil jsem si, že ke studiu je důležitá celá Bible a že je rovněž nezbytné modlit se o pomoc Ducha svatého.

Bůh požehnej všem, kteří budou číst tuto knihu. Kéž vás nasměruje ke kříži, kéž můžete být součástí vítězné církve na konci tohoto věku!

Maranatha
Steve a Fran Goodmonovi

OBSAH

Kapitola 1	Úvod	1
Kapitola 2	Čas konce	17
Kapitola 3	Stánek na poušti	29
Kapitola 4	Nádvoří stánku	35
Kapitola 5	Měděný oltář	41
Kapitola 6	Měděné umyvadlo	53
Kapitola 7	Konstrukce.....	61
Kapitola 8	Stůl předložených chlebů	91
Kapitola 9	Zlatý svícen	113
Kapitola 10	Zlatý kadidlový oltář	133
Kapitola 11	Slitovnice	143
Kapitola 12	Truhla smlouvy	165



KAPITOLA 1

ÚVOD

Každý stavitel nejprve vypracuje podle požadavků a účelu, ke kterému se budova staví, plán.

Bůh, největší mistr všech stavitelů, sestavil tři jasné plány či vzory toho, co na zemi buduje.

- 1) Mojžíšův stánek na poušti:
První chrám – Ex 25:1–9.
- 2) Šalomounův chrám v Jeruzalémě:
Druhý chrám – 1Par 22:9–11.
- 3) Člověk Ježíš Kristus:
Začátek třetího chrámu – Mat 24:2.

Podívejme se nejprve na materiál, který byl použit při stavbě Mojžíšova stánku na poušti, a srovnajme ho s materiálem užitým v Šalomounově chrámu.

V Mojžíšově stánku bylo stavebním materiálem dřevo pokryté zlatem, kůže zvířat, měď, látky symbolických barev a stříbro. (Ex 25:3–5)

(a) Dřevo symbolizuje tělesného člověka.

(b) Zlato reprezentuje Boží přirozenost.

(c) Kůže zvířat, které byly zhotoveny z vůle těla, představují oběť a přikrytí. Toto by nás více než co jiného mělo uvést do oblasti přímluvného života za druhé, kdy se nesobecky vydáme pro dobro Těla Kristova.

(d) Měď znamená soud nad hříchem.

(e) Barvy látek:

Modrá reprezentuje očištění.

Bílá (bílé hedvábí nebo kment)¹ představuje čistotu.

Červená (červenec)¹ značí krev Kristovu.

Purpur (šarlat)¹ reprezentuje kralování.

Při stavbě Šalomounova chrámu a Mojžíšova stánku na poušti byly použity materiály, které se od sebe značně lišily. Ve stánku to byly kůže zvířat, symbolizující vůli těla, a dřevo, symbolizující lidskost, které však bylo pokryto zlatem (Boží přirozeností). Zdi Šalomounova chrámu byly z kamenů, které na rozdíl od kůží nebyly učiněny z vůle těla, ale samým Božím opracováním. Do každého kamene byly vyryty obrazce a do nich vsazeno zlato. Také z vnějšku byly kameny obloženy čistým zlatem. Boží přirozenost tak přikryla nahotu jejich přítomnosti v chrámu, přičemž jak zevně, tak i zevnitř byly naplněny Božím životem. Bůh zaslíbil lidem, že v nich bude chodit a mluvit.

„A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ (2Kor 6:16)

Už nejde jen o to, aby lidská přirozenost byla zvenku pokryta Boží přirozeností, ale o to, aby stejně tak jako ZLATO prostoupilo až dovnitř kamene, živý Bůh pracoval uvnitř člověka.

Pro všechny měděné předměty bylo typické, že se nacházely na vnějším nádvoří, protože na vnějším nádvoří Bůh jedná s hříchem.

V Šalomounově chrámu se počet a rozměry symbolických předmětů zvětšily. Například počet svícňů v chrámu se zvýšil na DESET (2Par 4:7), což poukazuje na vzestup díla „dynamis“ Ducha svatého v oblasti duše a ducha každého věřícího a církve obecně. Pět svícňů bylo umístěno na pravé a pět na levé straně svatyně. Počet stolů předložených chlebů se rovněž zvýšil na deset. Pět stolů bylo na jedné a pět na druhé straně. Pět je číslo služebnosti.

¹ V závorce je uveden překlad Bible kralické.

Rozmístění služebností – pět napravo a pět nalevo – naznačuje, že existuje tělesná služebnost, která bude jako pět bláznivých panen, a moudrá služebnost jako pět moudrých panen.

Zvětšili se také cherubíni v chrámu. Cherubíni na slitovnici ve stánku byli zřejmě malých rozměrů, v každém případě nemohli být větší než jeden loket nebo osmnáct palců. Ale v Šalomounově chrámu se křídla cherubínů dotýkala obou bočních zdí. Jedno křídlo měřilo dvacet loket. Křídlo se dotýkalo křídla a vnější křídla se dotýkala zdí. Rozhojnilo se tedy zastínění u slitovnice. Duše je zastíněná, když se duch člověka spojí s Duchem Božím. Místo, kde se setkáváme s Bohem, se totiž nachází mezi duší a duchem.

1. STÁNEK NA POUŠTI

Bůh dal Mojžíšovi podrobný plán stanu, který měl postavit. Konstrukce měla být přenosná, aby s ní Izraelci mohli putovat z Egypta do Kanánu. Přitom Egypt je zde obrazem otroctví, hříchu a naší staré Adamovské přirozenosti a Kanán obrazem velikého zaslíbení spasení a života svobodného od hříchu.

Vnější ohrazení (oplocení) bylo sestaveno z dřevěných, mědí obložených sloupků, které byly zasazeny v měděných patkách (Ex 27:10). Dřevo mluví o tom, že Bůh si používá člověka, aby lidé mohli vstoupit do Boha. Skutečnost, že sloupky byly obložené mědí a stály v měděných patkách, znamená, že jejich postavení a služba je jaksi povinná a že nedává prostor pro nestálost či změny. Celé ohrazení bylo pokryto lněným (jemně tkaným) sukrem, které viselo na stříbrných háčcích a sponách. Lněné sukno mluví o spravedlnosti a stříbro o vykoupení, takže jejich spravedlnost je podporována a držena mocí Kristova vykoupení. Délka nádvoří byla sto loket a šířka padesát loket. To znamená, že délka obvodu byla tři sta loket, což je číslo Gedeonovy vítězné armády. Stánek jako vzor ve svém symbolickém jazyce obsahuje každé písmenko Božího Slova – to, jak Duch svatý pracuje v životě hříšníka vně stánku, jak ho přivádí skrze bránu dovnitř, celou cestu věřícího až do svatyně svatých, kde je vsazen do truhly smlouvy a kde se v něm odhalují všechny vlastnosti vzkříšeného Krista.

Stánek tedy v sobě obsahuje samu podstatu evangelia Ježíše Krista a Jeho lásky. A toto zjevení nyní přišlo do církve, aby se ho Boží lid mohl účastnit a mohl být připraven na vrcholnou zkušenost, do níž brzy skrze soužení neboli oheň vstoupí.

2. ŠALOMOUNŮV CHRÁM V JERUZALÉMĚ

Šalomounův chrám nám ukazuje, že existuje druhá etapa cesty, do které lidstvo vstupuje v naplňování Božího plánu: Jsme živými kameny budovanými v duchovní dům. Kameny nemohou stát samy o sobě. Jednak v sobě mají zlaté tyče, které je drží, a zároveň jsou z vnějšku pokryty zlatem. Zlato mluví o Božím charakteru. A tak naše stará, chladná, mrtvá, kamenná přirozenost je přikryta Boží přirozeností a naše nahota je ospravedlněna Všemohoucím. **TO VŠE SVĚDČÍ O KŘTU V DUCHU SVATÉM.**

Velmi důležitý je také fakt, že **SLÁVA** Šalomounova chrámu byla větší než sláva Mojžíšova stánku. Za Mojžíše byla v jednom okamžiku sláva tak velká, že jeho tvář zářila a lid se na něj nemohl ani podívat. To je zcela jistě historický fakt. Ale je tím míněno také to, že byla doba, kdy Bůh jednal s církví na nižší duchovní rovině, než s námi jedná nyní. **V SOUČASNÉ DOBĚ VYCHÁZÍME ZE ZKUŠENOSTI ŠALOMOUNOVA CHRÁMU A VSTUPUJEME DO TŘETÍ ZKUŠENOSTI, VSTUPUJEME DO PŘIROZENOSTI ČLOVĚKA KRISTA.**

Podle 2. Paralipomenon 3:3 byly míry chrámu 60 loket x 20 loket, což se rovná 1200 čtverečních loket (120 x 10). Deset je číslo vlády či dokonalosti Božského řádu (např. deset přikázání). (Další informace o čísle deset v knize E.W.Bullingera „Number in Scripture“.)

Sto dvacet bratrů bylo o letnicích shromážděno v horní místnosti, a tak číslo sto dvacet symbolizuje vítězné přebývání Ducha svatého. Mojžíš zemřel ve sto dvaceti letech. Jeho život sestával ze tří období po čtyřiceti letech. Každé bylo časem soužení a třetí období mu přineslo vítězství nad samou smrtí.

Síň měřila 20 loket x 20 loket, její výška byla sto dvacet loket a svatyně svatých měřila rovněž 20 loket x 20 loket (2Par 3:4;8). Číslo

dvacet symbolizuje svědectví Krista. Svatyně svatých je místem konečného naplnění lidstva, kdy člověk vejde do plnosti Krista.

3. ČLOVĚK JEŽÍŠ KRISTUS NEBOLI POČÁTEK TŘETÍHO CHRÁMU

„Toto praví Amen, svědek ten věrný a pravý, POČÁTEK STVOŘENÍ BOŽÍHO.“ (Zj 3:14)

„Ten prvorozený z mrtvých.“ (Zj 1:5)

Ježíš Kristus je počátek stavby TŘETÍHO CHRÁMU. V Kristu jsme tím třetím chrámem a konečným naplněním všeho, co kdy bylo o chrámech v Bibli napsáno.

Ježíš Kristus řekl Židům, že Herodův chrám ve skutečnosti nebyl pravým chrámem, ale že tím pravým chrámem bylo Jeho tělo.

„Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Jaké znamení nám ukážeš, že tyto věci činíš? Odpověděl jim Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej. I řekli Židé: Čtyřiceti a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech vzděláš jej? Ale on mluvil o chrámu těla svého.“ (Jan 2:18–21)

O třetím chrámu mluví i apoštol Pavel:

„Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého ve vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji.“ (1Kor 6:19)

Je velmi zajímavé, že tomuto učení věří dokonce i moderní Izrael. Ovšem s tím rozdílem, že si myslí, že tím třetím chrámem jsou oni. V přirozeném jím jsou, ale v duchovním smyslu jsme tím chrámem my, Boží Izrael, který zahrnuje jak židy, tak pohany.

V říjnu 1973, kdy se nad Izraelem začala stahovat mračna a kdy se dostal do války, se o třetím chrámu zmínil jeden vysoce postavený izraelský muž. Řekl premiéru Golda Meirovi tato slova: „Toto je konec třetího chrámu.“ V té temné hodině si před premiérem nehrál se slovíčky. Bylo zcela jasné, že mluví o Izraeli.

Naše univerzity a semináře dlouhou dobu učily, že Kanán je symbolem země slávy po smrti, a tak pěstovaly učení vzdáleného nebe

kdesi na daleké planetě. Nyní, skrze zjevení Ducha Svatého a Krista v nás, zcela jistě víme, že Bůh určil, abychom měli zkušenosti nebe zde a nyní, zatímco jsme v tomto životě. Ježíš ve svém životě demonstroval, že přebýval na nebeských místech, i když byl na zemi. Například:

„A jistě žádnýť nevstoupil v nebe, než ten, kterýž sestoupil z nebe, Syn člověka, kterýž jest v nebi.“ (Jan 3:13)

Tento verš a mnoho dalších jasně říká, že Ježíš byl v nebi, zatímco chodil po zemi. Takže nemluvíme jen o nebi v nás, ale i o nás v nebi.

PRAVDOU ZŮSTÁVÁ, že mnozí křesťané jsou tak neztišení, že do reality Ducha mohou vstoupit až svou smrtí. Ale nyní rozumíme Božím cestám a záměrům a víme, že jakmile se svatí nechají Božím královstvím prostoupit, Bůh přivede nebe dolů na naši zemi.

„Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Mat 6:10)

JAKO JEŽÍŠ

Můžeme být jako Ježíš. To se nestane tak, že se o to budeme složitě snažit. Ve skutečnosti se to nikdy nemůže stát snažením, ale tím, že se naučíme ustupovat Ježíši z cesty a DÁVAT MU PROSTOR, ABY NÁS ČINIL SOBĚ PODOBNÝMI.

JEŽÍŠ KRISTUS, NÁŠ PÁN, je konečný vzor toho, co Bůh svým Slovem na zemi vytváří. Promluvil, a stalo se. Pomazaným Slovem Božím jsme přetvářeni do Jeho obrazu a podoby. Existuje učení, které říká, že jste bezbranní, že s tím nemůžete nic dělat. Pravdou však je, že vám Bůh dal svobodnou vůli, takže se můžete Bohu bránit natolik, že půjdete do pekla, budete-li chtít. Na druhé straně můžete dát Bohu ve svém životě „zelenou“, aby vás uvedl do podobnosti se svým obrazem. V epištole Římanům 6:16 se říká, že se stáváte služebníkem každého ducha, kterého posloucháte. Bůh tedy očekává, že uplatníte své právo a že se Mu podřídíte, aby vás mohl sjednotit s Kristem.

DŮLEŽITOST POSELSTVÍ

Důležitost tohoto poselství spočívá v tom, že evangelium Ježíše Krista je TAJEMSTVÍM, které nebylo nikdy plně zjeveno, ale má být zjeveno generaci posledních časů.

„Jdi, Danieli, zavřená a zapečetěná budou ta slova až do času konce.“
(Dan 12:9, z originálu)

Stejnou myšlenku sděluje apoštol Pavel Efezským (Ef 3:3–5).

„Totiž že mi skrze zjevení oznámil tajemství, jak jsem již předem krátce napsal. Z toho můžete při čtení poznat, že rozumím Kristovu tajemství, které za jiných dob nebylo lidským synům oznámeno tak, jak je nyní skrze Ducha zjeveno jeho svatým apoštolům a prorokům.“

Někteří z čtenářů namítnou: „Ale vždyť to již apoštolům a prorokům zjeveno bylo.“ Avšak sám Pavel s tím nesouhlasí, když říká, že slyšel slova, která mu nebylo dovoleno vyslovit (2Kor 12:4).

1) Když Jan obdržel zjevení Ježíše Krista, dostal je v tajemství, a toto tajemství je dnes zjevováno Božím synům skrze Ducha svatého.

2) Ve Zjevení 10:4 bylo Janovi přikázáno, aby nepsal, ale zapečetil to, co promluvílo SEDM HROMŮ. Osobně věřím, že některá zjevení, která v naší době přijímáme, patří mezi ta, která Jan nesměl napsat.

3) V knize proroka Daniela 12:9 říká anděl Danielovi, že tajemství evangelia budou zjevena až v čase konce.

CÍRKEVNÍ SYSTÉM V TEMNOTĚ

Nacházíme se na konci věku laodicejské církve, o které je ve Zjevení 3:15;17 psáno, že „není ani studená, ani horká“ a říká si, „jsem bohatá, zbohatla jsem, nic nepotřebuji“. To znamená, že se všech sedm církví se svými vzpourami sešlo v této jedné. Máme před sebou obraz ve světě dobře zabezpečené církve, nejbohatší instituce na tváři celé země, třímající v rukou politickou a ekonomickou moc. Duchovně je pošetilá a na smrt nemocná rozdělením a hříchem. Lékař by její stav označil za nevyléčitelný. Moderní církevní systém sklouzl do bahna schizofrenie, když to, co z Bible káže, v praktickém životě nedokáže

uplatňovat. Mezi ní a její Bibli existuje hluboká propast, která se stále zvětšuje. Církev něco dávat musí, a tak místo upřednostňování Bible se pokouší Bibli omezovat a měnit podle své potřeby.

Do roku 1991 mnoho amerických církví změnilo písně, aby se přiblížily moderním trendům doby. Některé vytiskly nové překlady Bible, které uvádí Boha v ženském rodě. Zjevuje se tak, že ve svatyni je již „vojsko ohavné“ (Dan 9:27). Budiž nám to výzvou k bdělosti, protože bude následovat vyvrcholení pustošení a ničení, o němž mluvil prorok Daniel.

Je to stejné, jako když jednáme se zákeřnou nemocí. Bible totiž nebyla napsána pro tělesného člověka a není určena k TĚLESNÉMU VÝKLADU. Každý významný náboženský proud, ve snaze svoji churavost napravit, si buď sám Bibli nějakým způsobem přizpůsobuje, nebo s otevřenou náručí přijímá takový překlad, který po stránce učení jeho pozici potvrzuje. Přesto Bible jako celek tyto lidské organizace odsuzuje. Bezbožní lidé vytvářejí učení, kterými svazují své stoupence. V této pozdní hodině jsme svědky přílivu nových překladů Bible, které šíří zmatky, když některé pasáže Písma po svém osvětlují a jiné zatemňují. Údajně i komunisté připravovali překlad Bible, který by potvrzoval jejich teze.

Jeden POPULÁRNÍ PŘEKLAD BIBLE například převádí veškeré měrné jednotky do současných anglických ekvivalentů, čímž se ztrácí SYMBOLICKÉ významy čísel. Například ve Zjevení 21:16 převádí 12000 honů na 1500 mil. Tím je symbolika čísla dvanáct se třemi nulami naprosto vyprázdněna. A existují další dalekosáhlé chyby. Překladatel se například snaží text v zájmu lepšího pochopení zjednodušit. Tím se však ztratí jeho hlubší duchovní význam, který překladatelovo chápání přesahuje. Výjimkou je anglická Bible King James Version, kterou překládal a vzájemně kontroloval velký počet lidí, takže neobsahuje důrazy nějakých učení nebo skupin. Většina ostatních překladů specifické důrazy obsahuje.

OBŽALOBA

Obžaloba současného církevního systému:

1) V našem církevním vedení chybí BOŽÍ ŘÁD. Bůh chtěl v církvi vládu teokratickou, nikoli vládu demokratickou, autokratickou, despotickou, plutokratickou nebo dokonce totalitní. VŠE, CO VYBOČUJE Z BOŽÍHO ŘÁDU, JE NEPOŘÁDEK. Nejhorším druhem nepořádku je spořádaný nepořádek. Pokud je Boží řád z církve vytěšňován záměrně, pak se v podstatě jedná o vzpouru. Tak to vidí Bůh. „*Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale **vzbouřili** se proti mně.*“ (Iz 1:2, z originálu)

2) Církevní systém představuje světu Boha jako toho, který nedbá svých zaslíbení a není schopen vládnout vlastním domem. Sám sebe představuje světu jako Božího vyslance, a přitom žije ve stejných hříších jako bezbožní.

3) Učí, že Bůh je příliš dobrý, než aby soudil a zatracoval hřích. Tím se však církevní systém okrádá o poznání svého vlastního odsouzení. Toto učení říká, že Bůh naplní nebe spoustou neochotných, svévolných, vzpurných a hříšných lidí, kteří Boha a Jeho dílo nenávidí. Svým učením deformují obraz nebe, tvoří z něho vzdálený příbytek duchů se skutečnými ulicemi ze zlata a zdmi z jaspisu kdesi na skutečné, daleké planetě. Deformují obraz pekla, z něhož zůstává pouhý mýtus nebo v jiném podání propast v zemi, i přes to, že Boží Slovo mluví o „bezedné propasti“. (Zj 9:2, NBK) Propast bez dna není normální propast. Spojení bezedná propast ukazuje, že se nejedná o fyzickou propast. Aby propast byla propastí, musí mít dno.

4) Nakonec ve jménu Božím církev vlastní ta nejzámožnější sídla ve městech. Pod pláštěm charitativních organizací provádí obchodní transakce, kupuje a prodává, uchvacuje a za účelem získání moci lobbuje za přijetí zákonů ve všech legislativách světa. Na základě těchto skutečností je zřejmé, že současný církevní systém tohoto světa je ve svém největším úpadku. Boží lid pak naopak ve stejnou hodinu povstává.

Logickým důsledkem toho je, že v blízké budoucnosti dojde k oddělení pravých křesťanů od falešné církve.

Před několika lety, kdy Canterburským arcibiskupem byl Dr. Ramsay, anglikánská církev prosazovala a lobovala za přijetí zákona

legalizujícího homosexuální styk mezi svolnými dospělými jedinci a homosexuální manželství pro starší 21 let.

To je očividná ukázka odporu vůči výslovné Boží vůli s lidstvem. Od té doby se touto cestou vydaly další církve a některé ji ve vzpouře proti Bohu překonaly, když začaly zakládat homosexuální církve. V roce 1991 episkopální církev do biskupského úřadu poprvé ordinovala lesbičku. To je ohavnost a zmatenost. Naproti tomu se synodu presbyterské církve v roce 1991 podařilo porazit silnou skupinu v církvi, která požadovala uznání homosexuality atd.

V roce 1993 se v Anglii některé anglikánské sbory odtrhly od své denominace, připojily se zpět k římskokatolické církvi a prohlásily papeže za hlavu církve. Dcery nevěstky ze Zjevení 17 se vrací do náruče své matky.

Rada církví se sídlem v New Yorku požadovala, aby místní legislativci zrušili zákon zakazující jisté sexuální praktiky mezi svolnými dospělými jedinci.

„Ačkoli smilstvo, cizoložství, homosexuální styk a další deviantní sexuální praktiky mezi plnoletými a svolnými osobami porušují židovsko-křesťanské zásady morálky, domníváme se, že trestní zákoník není správným nástrojem kontroly těchto praktik, pokud k nim dochází v soukromí, mezi dospělými a bez nátlaku.“

Citovaný text je veřejný postoj církevního systému, který měl kdysi jméno „živý“. Pro srovnání mi dovoluji ocitovat, co o těchto radou církví schválených „deviantních sexuálních praktikách“ soudí Bůh.

„Nebudeš obcovati s mužským pohlavím, scházeje se s ním jako s ženou, nebo ohavnost jest.“ (Lev 18:22)

„A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.“ (Lev 20:13)

Trestem za tento hřích byl oheň.

„A Hospodin dští na Sodomu a na Gomoru sírou a ohněm od Hospodina s nebe.“ (Gen 19:24)

Ke slovu síra je třeba doplnit vysvětlení. Toto slovo vlastně znamená „výbušný materiál“ a zahrnuje TNT a všechny ostatní formy střelného prachu. Měl bych zmínit, že téměř veškeré zbraně moderních arzenálů fungují na základě ohně.

„Protož utvrzují smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy, aniž bude více potopa k zkažení (zničení) země.“ (Gen 9:11)

„Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.“ (Gen 9:13)

„I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho, aniž budu více bítí všeho, což živo jest, jako jsem učinil.“ (Gen 8:21)

Bůh uzavřel s lidstvem smlouvu, že (a) ze země již znovu nevyhladí všechny živé tvory a (b) nebude ničit vodou. Bod (b) zároveň naznačuje, že jako duha je ohnivou aurou na nebi, tak při příštím soudu země bude použit oheň. Tato myšlenka je založena na verši z 2. Petrovy epištoly 3:10, kde je napsáno, že „živly (řecké slovo ‚stoicheions‘ znamená ‚části světa‘) se rozplynou žářem a země i všechny výtvořiny na ní (lidské činy odporující Boží vůli) budou spáleny“. (NBK)

Fundamentalistická víra, že Bůh zničí celý svět ohněm, je pravdivá pouze částečně. Světskost a všechny věci, které jsou Bohu odporné, budou ohněm spáleny, ale dobré Boží věci zničeny nebudou. To je v souladu se zaslíbením duhy, že Bůh již nikdy nevyhubí vše živé z tváře země. V rozporu s Písmem zastánci fyzického vytržení učí, že křesťané opustí ve vytržení zemi, a zatímco se budou slunit v nebesích, Bůh spálí zemi na popel. Když se pak vrátí, budou s Kristem vládnout – zřejmě hromadám popela nebo jen sami sobě. Ocituji ještě jeden verš z Písma jako důkaz, že země jako taková nebude zničena:

„Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli (ale) země na věky trvá.“ (Kaz 1:4)

Další odkazy jsou v Žalmech 104:5 a 119:90.

Vlády tohoto sekulárního světa přenechávají církvi (církvím) v mnoha oblastech vůdčí roli a o její pozici se vyjadřují zcela otevřeně.

V současné době se naše děti dostávají do nebezpečí ve školách, v nichž se vyučuje sexuální výchova v těch nejpřevrácenějších formách. Který zdravý rodič by chtěl, aby se jeho děti musely učit sexuální výchově v mateřské škole? Avšak právě to naše americká vláda zařazuje do povinné výuky, počínaje mateřskými školami.

SOUD NASTÁVÁ

Než se tato kniha dostane do vašich rukou, je možné, že soud již bude nastávat. Téměř celá moderní vojenská výzbroj je založena na principu ohně. OHĚŇ bude ve válce, která se chystá, převažovat. Obyčejnému laikovi nejsou všechny supermoderní zbraně ještě ani známy. Ve vojenských arzenálech pod povrchem oceánů a ve vesmíru číhá náhlá smrt a je připravena vhodit tu „velikou horu ohněm hořící“ ze Zjevení 8:8 do „moře“ lidstva.

VYJDĚTE Z JEJICH STŘEDU

Přichází čas, kdy se křesťanské rodiny budou přemísťovat z center, která jsou pod Božím soudem. Na bezbožná města Ameriky, Evropy, Asie a celého světa padne oheň. Milióny lidí, namačkaných do monstrózních velkoměst ve Spojených státech, Evropě a na Dálném východě, dozrávají k soudu. Holocaust takového soužení přesahuje naši představivost a v jeho světle Danteho slavný obraz Pekla vypadá jen jako odpolední ohňostroj.

POSELSTVÍ JE NALÉHAVÉ. Křesťanské rodiny se budou muset přemístit ze středisek soudu. Lot měl mnoho důvodů, proč zůstat v Sodomě. Ale nastal okamžik, kdy musel utéci. Lot nemusel opustit svůj dům v chvatu, čekal však do chvíle, kdy již bylo příliš pozdě. A tak ztratil manželku i všechn svůj majetek. Přesto, než učiníte jakýkoli krok, ujistěte se, zda je to Bůh, kdo k vám mluví, a zda vám také říká, kam máte jít.

CÍRKVE SE SAMY DISKVALIFIKUJÍ

Od doby, kdy došlo k již zmíněnému případu v anglikánské církvi, vystoupily mnohé další odpadající sbory a směle doznávaly své hříchy v národních novinách.

Noviny The Daily Pantagraph, Bloomington, Illinois, USA, ve svém vydání ze dne 21. června 1974 uvádějí následující:

„DVANÁCT HOMOSEXUÁLNÍCH KLUBŮ

Minneapolis (UPI) – Luteráni angažovaní v homosexuálním světě – ať službou či účastí – založili klub na podporu záležitostí homosexuálů v církvi. Klub nazvaný „Luteráni zajímající se o homosexuály“, který spolupracuje s homosexuály ve všech třech největších luteránských sborech v zemi, zvyšuje počet homosexuálních klubů v různých církevních skupinách na dvanáct.“

To je vzpoura proti Božímu Slovu. V Efezským 5:5–21 se říká, že žádný nečistý, smilník ani homosexuál atd. nezdědí Boží království.

Jak mohou lidé, kteří by měli znát Písma, mluvit o „homosexuálech v církvi“? Tyto dvě věci jsou neslučitelné, nemohou se spojit. Je to jako říci, že hřích je v Bohu. Naprostý paradox.

Pro selhání církve a pád vůdců církve do podobných hříchů, pro hojně rozšířenou porušenost lidí zákonodárci národů schvalují ohavné zákony a návrhy, a tak vyjadřují vůli svých homosexuálně založených voličů. Budu zde citovat další příklad z kroniky města San Francisco ze dne 20. února 1975:

„Návrh zákona legalizující sexuální praktiky se hnul kupředu.

Sacramento: Opatření zakazující řadu sexuálních praktik mezi svolnými dospělými jedinci by mohlo být zrušeno návrhem zákona, který včera schválil výbor zákonodárského shromáždění. Návrh, který předložil člen výboru Willie Brown (DemSF), legalizuje orální i anální pohlavní styk, nedochází-li k němu pod násilím nebo s nezletilou osobou. Návrh také legalizuje cizoložné nemanželské soužití. Návrh, který byl schválen v poměru 5:1 v právním výboru shromáždění, nyní postupuje do sněmovny, kde podobný zákon loni neprošel ...“

Izaiáš 28 mluví o těch, kteří „chybují (dosl. klopýtají) v soudu“. Byl to vskutku prazvláštní právní výbor. Zanedlouho poté byl tento návrh schválen i sněmovnou a byl uzákoněn.

PAPEŽ PAVEL VI.: Citujeme z časopisu Newsweek, ze dne 4. listopadu 1974, kde pod titulkem „BÝT ČI NEBÝT“ papež Pavel VI. říká:

„Církev se nachází v těžkostech. Zdá se, že církvi je určeno zemřít.“

Je to přesný a výstižný popis toho, co se stane v blízké budoucnosti. Církev Ježíše Krista NEMŮŽE ZEMŘÍT a nezdá se, že by umírala. Papež však nemluvil o žádné jiné církvi než církvi římskokatolické. Celý organizovaný církevní systém je sestaven po vzoru katolického systému, který je ve skutečnosti jedním systémem s dvěma hlavami.

Porušenost, která zaplavila církevní systém, jej učinila nezpůsobilým být nadále církví. Jméno „církev“ se stalo bezvýznamným slovem anebo přijalo nějaký novodobý význam, který již neznamena „vyvolený“ a „pro Boha oddělený“. A tak má jméno, že žije, ale v Božích očích je mrtvý.

BUDIŽ SVĚTLO

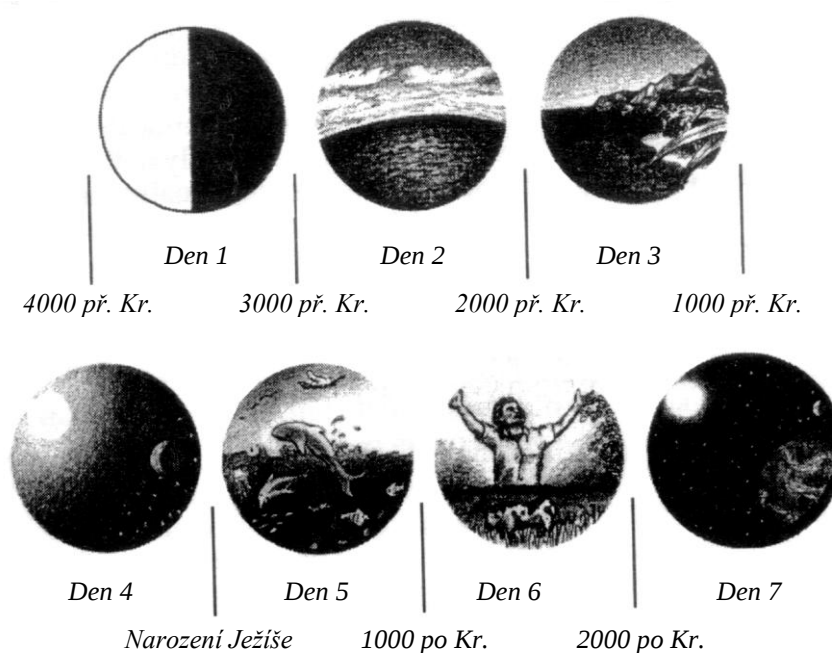
Je zde NADĚJE. Bůh by nás nezanechal bez světla. Odevšad povstávají lidé s pravým Božím světlem, jedni zde, druzí tam (Iz 28:13). Duchové rozdělení, kteří v minulosti pronásledovali pravou církev, jsou sráženi pod naše nohy pravdou, neboť Boží Duch nás činí jedno. To není organizační jednota založená na barvě, vyznání nebo třídě, jako je tomu u exkluzivních klubů. Je to jednota Ducha, která není z člověka, ale z Boha, jak to reprezentuje svícen s jeho sedmi lampami. Všechny hoří jedním a týmž olejem, avšak vytvářejí mnoho světél.

Tato studie tedy přesahuje všechna náboženství a náboženské sekty. Pojednává o Bohu jako o osobě a učiteli, který na tabuli kreslí svůj plán zvaný STÁNEK, plán věků, dosahující až na samý práh věčnosti.

A tak každý, kdo začíná rozumět tomuto TAJEMSTVÍ, právě začal vystupovat z otroctví učení do svobody obrazu a podoby Boží.

KAPITOLA 2

ČAS KONCE



V této studii se zaměříme na Mojžíšův stánek na poušti, který Bůh dal jako vzor a obraz plnosti evangelia Ježíše Krista.

To říká sám Ježíš:

„Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neb ON O MNĚ PSAL. Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?“
(Jan 5:46–47)

S touto myšlenkou se ztotožňoval i apoštol Petr ve Skutcích 3:22–23:

„Mojžíš zajisté otcům řekl: Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvit vám. Staneť se pak, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu.“

Mnozí křesťané ani neví, že všechna Písma Starého zákona jsou napsána Ježíšem Kristem a jsou o Ježíši Kristu. Pokud by tomu tak nebylo, pak by Starý zákon neměl hodnotu Písma.

Pravost každé knihy Mojžíšovy byla potvrzena jak Ježíšem Kristem, tak apoštolů, když z nich v evangeliích a epištolách volně citují. Ne, že by se jedna osoba náhodně zmínila o druhé, ale Ježíš Kristus své učení na knihách Mojžíšových založil a také v Janovi ve 14. kapitole prohlásil, že slova, která mluví, nejsou Jeho, ale Otce, který Ho poslal.

A tak můžeme s jistotou říci, že Bůh citoval Mojžíše proto, že Mojžíšova slova byla z Boha – Boží Slovo.

Bůh jasně oznámil Danielovi a ostatním prorokům, že evangelium a plnost Krista budou zjeveny lidem na konci věků. V minulosti mnozí tvrdili, že obdrželi zjevení, o kterém proroci mluvili; že byli lidem poslední doby. Někteří dokonce prorokovali, kdy přijde konec.

ČAS KONCE

Před mnoha lety se na Jamajce stal tento smutný příběh. Člověk jménem Bedward svedl mnoho lidí, protože prorokoval, že jistého dne nastane konec světa a že on a jeho následovníci odletí do jakéhosi připraveného nebe v oblacích.

Vybízeli lidi, aby prodali své majetky a peníze mu odevzdali. Ti to opravdu udělali. Peníze se mu začaly hromadit a umím si představit, že dost zbohatl, než se přiblížil den vysvobození.

Jeho věrní přestěhovali své rodiny do připraveného tábora a blaženě očekávali konec.

Nastal den vysvobození a když minulo ráno, poledne i odpoledne a nic se nestalo, věrní začali věrnost ztrácet.

Uvádí se, že jeden diakon vyšplhal na strom a mnozí další ho následovali. Ve své horlivé snaze uspíšit vytržení začali skákat ze svých bidýlek na zem. Toho dne měli v nemocnici spoustu práce se zlomeninami. Zřejmě šlo o jediné vážné případy, ke kterým toho dne došlo.

Na celém světě se staly stovky podobných případů a i dnes jsou lidé, kteří prorokují konec světa.

KOUŘOVÁ CLONA

Nepřítel vytváří kouřovou clonu, aby zastrašil ty, kteří mohou být zastrašeni a odvedeni, ale pravda stále žije. Navzdory všemu, co bylo řečeno, a každému podvodu, který byl spáchán, každé přirozené i duchovní znamení dokazuje, že jsme skutečně na konci věků.

POSLEDNÍ DOBA

Jsem si jist, že až si přečtete následující myšlenky o poslední době, nebudete již muset pochybovat o tom, v jakém čase se opravdu nacházíme.

„A toto je vůle Otce, který mě poslal – abych nic z toho, co mi dal, neztratil, ale vzkřísil to V POSLEDNÍ DEN.“ (Jan 6:39, NBK)

„Neboť toto je vůle Toho, který mě poslal – aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A JÁ HO VZKŘÍŠÍM V POSLEDNÍ DEN.“ (Jan 6:40, NBK)

„Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal; a JÁ HO VZKŘÍŠÍM V POSLEDNÍ DEN.“ (Jan 6:44, NBK)

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má věčný život a JÁ HO VZKŘÍŠÍM V POSLEDNÍ DEN.“ (Jan 6:54, NBK)

V každém verši tohoto kázání Ježíš opakuje slib, že NÁS VZKŘÍŠÍ V POSLEDNÍ DEN. Pokud se nám podaří rozpoznat, co Ježíš míní slovy „poslední den“, pak také budeme moci rozpoznat, kde se nyní v čase nacházíme a kdy poslední den přijde. Bůh v Genesis

stvořil sedmidenní týden a každého dne konal odlišné dílo. V Janovi 5:46 Ježíš říká, že Mojžíš psal o Něm. Genesis tedy mluví o Ježíši. Jelikož stvoření bylo fyzickou záležitostí, musí mít také duchovní význam, který nalézáme v Ježíši.

Když prozkoumáme, co Bůh každého dne stvořil, a budeme počítat od Adama každý den stvoření jako tisíc let, pak se před námi odhalí duchovní analogie stvoření: Že to, co začal činit ve čtyřicetihodinovém dni, dokončil v tisíciletém dni.

Protože Bůh je Duch a duchovní život je nejvyšší formou života, platí, že když Bůh tvoří fyzické věci, Jeho záměr přesahuje fyzické a má své naplnění v duchovním.

SYMBOLICKÝ VÝZNAM SEDMI DNŮ STVOŘENÍ

PRVNÍ DEN symbolizuje prvních tisíc let. Bůh učinil rozdíl mezi světlem a temnotou. To symbolicky znamená, že od samého začátku bude Bůh činit rozdíl mezi dobrým a zlým. Bible nám dává příklad, když Bůh žádá od Kaina a Ábela oběť. Kain přináší plodiny pole (země), kdežto Ábel přináší beránka. Tak nám Bůh ukazuje rozdíl mezi působením zlého srdce a dobrého srdce. Kdekoli se ukáže světlo, zjevuje se i tma.

V období prvního dne, tedy prvního tisíce let, dává Bůh povstat Enochovi, který žil 365 let a chodil s Bohem v tak úzkém vztahu, že si ho Bůh vzal k sobě. Židům 11:5 říká, že se to stalo vírou. Jeho roky na zemi se rovnaly počtu dnů jednoho slunečního roku. Tento člověk vyznačil konec prvního dne (tisíce let), když byl vyzdvižen do nebe, aniž uviděl smrt.

DRUHÝ DEN – druhých tisíc let. Ve druhém tisíciletí byla stvořena souš, aby Bůh mohl dát vyrůst stromům, které symbolicky mluví o Božích synech. Ti jsou rodem odděleným od synů země.

Bylo zakončeno Noem, jehož spravedlnost zpečetila osud ostatních obyvatel světa, kteří by ho byli zničili, kdyby nebyli sami zničeni potopou. Zlo předběhlo spravedlnost natolik, že Bůh musel zasáhnout a zarazit ho. V Božím plánu tak první dva tisíce let představují vnější

nádvoří stánku, jehož údělem je zničení. Více o tom pojednáme dále v knize.

TŘETÍ DEN – třetí tisíciletí. Třetí den Bůh stvořil stromy plodící ovoce a zelenou vegetaci. To znamená, že během třetího tisíciletí Bůh přivádí muže zbožného charakteru, kteří zjevují Boží ovoce. V tomto věku se zrodili někteří z nejmocnějších mužů Bible.

Sem byl mocný muž, o kterém si některé autority myslí, že by mohl být Herkulem z řecké mytologie. Sem je samozřejmě otcem semitských národů, z nichž pochází Izrael, vyvolený Boží lid. V Písmu se o něm mnoho nemluví, ale je velmi významný, když uvážíme, že je otcem Hebera, z něhož pocházejí Židé. Má se za to, že Sem, aby přemohl Nimrodovu nepravost, vedl spravedlivý lid k desetidennímu postu, což vyústilo v Nimrodovu smrt.

V tomto období pak také přichází Abraham, otec věřících (věrných), Boží přítel. Abraham, muž „zasazený“ Bohem, přinesl TŘETÍHO DNE hojné ovoce. V tomto věku povstal také Izák, Jákob, Jozef, Mojžíš, Jozue, David atd.

ČTVRTÝ DEN – čtvrté tisíciletí. Čtvrtý den Bůh stvořil slunce, měsíc a hvězdy. Slunce symbolizuje Ježíše Krista, měsíc církev a hvězdy Boží syny.

Ježíš se narodil v období zákona na konci čtvrtého tisíciletí a žil třicet let pod zákonem, než svým vzkříšením uvedl věk milosti. Zrodila se také církev a Bůh započal proces plození synů podle své přirozenosti.

Na začátku **PÁTÉHO DNE** – pátého tisíciletí, byl Ježíš vzkříšen, přivedl VĚČNÝ ŽIVOT a triumfoval nad smrtí, když nám darem dal nesmrtelnost. V Genesis stvořil Bůh tento den živé tvory. Symbolicky to znamená, že na světlo bude přiveden život a nesmrtelnost skrze Ježíše Krista. A to se stalo (2Tim 1:10).

ŠESTÝ DEN – šesté tisíciletí. Bůh nejprve stvořil zvěř (šelmu) a pak učinil člověka, který měl panovat nad šelmou a nad celým stvořením. Slovo „šelma“ v Písmu mluví o člověku, jemuž chybí základní lidská funkce. Bůh učinil člověka podle svého vlastního obrazu a stvořil ho podle své podoby. To znamená, že člověk měl ve svých přiroze-

ných vlastnostech (zrak, čich, sluch, atd.) vypadat jako Bůh, a byl stvořen tak, aby byl JAKO Bůh po svém úplném dokončení. Bůh ho samozřejmě viděl úplného a dokonalého ještě předtím, než byl stvořen. Člověk měl proto fungovat jako duše, která má ducha a žije v těle. Když člověk uzavře svého ducha, který je jeho jediným prostředkem, jak se dostat k Bohu, stává se pak duší a tělem pod vedením zlých duchů – stává se šelmou. Šelma je tedy zlý duch v člověku a bude se projevovat v bezbožném systému vlády, který už nebude lidský, ale naprosto démonský a pekelný.

Čas dokončení stvoření tohoto člověka musí tedy nastat šestého dne, tj. v šestém tisíciletí, které začalo s úsvitem druhého tisíciletí po Kristu. Podle našeho kalendáře, který není správný, ale můžeme jej k tomuto účelu použít, je nyní rok 1995. To znamená, že se nacházíme v podvečer šestého dne (šestého tisíciletí). Do konce šestého dne by zbývalo pět let. Prosím vás, abyste to nepočítali, protože, jak jsem již uvedl, náš kalendář je chybný. Když dojde na tak malá čísla, jako je pět let, znamenalo by to, že téměř jsme nebo již jsme v roce 2000, ačkoli si myslíme, že nám zbývá více času. Možná bych měl být v této otázce konkrétnější:

Kalendář, který nyní máme, se nazývá církevní nebo gregoriánský kalendář a byl zaveden papežem Řehořem XIII. v dubnu roku 1582, čímž se zrušil starý juliánský kalendář.

Člověk sváděl nekonečné boje s časem a jeho počítáním již od samého začátku. Bůh v Genesis 1:14;16 prohlásil: *„Opět řekl Bůh: Bud’te světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let. I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí, též i hvězdy.“*

Slovo kalendář pochází z latinského „kalendae“, což byla metoda rozdělení času na úseky používané v občanském životě: hodiny, dny, týdny, měsíce a roky. Země oběhne kolem Slunce po vejcovité, ekliptické dráze jednou za 365 dnů, 5 hodin, 48 minut a 46 sekund. To nazýváme astronomickým rokem. Občanský rok se liší mezi různými národy podle toho, jak mají rozložené různé události a kdy svůj rok

začínají. Největší problémy nastávají, když se lidé snaží uvést do souladu solární a lunární období. Měsíce se počítají podle Měsíce (tělesa), jehož synodická otáčka trvá dvacet devět a půl dne. Když toto číslo vynásobíme dvanácti měsíci, vyjde nám pouze 354 dnů, takže nám chybí přibližně jedenáct a čtvrt dne. Lunární metodou tedy k rozšíření počtu dní v roce dojít nelze.

Musíme se smířit s tím, že Bůh, velký architekt, stvořil tuto situaci záměrně a zjevně nám dal rébus, abychom nemohli najít chybějící roky, které se ztratily během generací učenců. Naše týdny, měsíce a roky počítáme na dny, a každý rok zůstane část dne nezapočítaná. Snažíme se to napravit tzv. přestupným rokem (každý čtvrtý rok), přesto nám zlomek dne zůstává nezapočítaný. Podívejme se na dva verše Písma, které se, jak se zdá, tomuto problému věnují:

„A bude vravieť slová proti Najvyššiemu a unaví svätých Najvyšších a BUDE POMÝŠLAŤ NA TO, ŽE ZMENÍ ČASY A ZÁKON. A budú vydaní do jeho ruky až do času a čias a do polovice času.“ (Dan 7:25, Roh)

Vidíme, že v poslední době přijde člověk se svým systémem a bude se snažit změnit časy a zákony, které Bůh ustanovil. Všimněte si, že Písmo říká, že na to bude „pomýšlet“, což znamená, že se lidským usilováním nezmění vlastně vůbec nic.

„(Bůh) sám všecko činí ušlechtilé časem svým, nýbrž i žádost světa dal v srdce jejich, aby nestihal (doslova nevystihnul, nevypátral) člověk díla toho, kteráž dělá Bůh, ani počátku ani konce.“ (Kaz 3:11)

Výše citovaný verš nám říká, že do lidského myšlení byl umístěn blok, který člověku brání, aby zjistil, co Bůh na zemi koná. Tělesná, přirozená mysl nemá žádnou možnost rozluštit, kde se přesně v čase nacházíme. Tím blokem by docela dobře mohl být ohnivý meč, který Bůh postavil v zahradě Eden, aby zabránil člověku vrátit se tam, kde by si mohl vzít ze stromu života a dál přitom zůstat v hříchu (Gen 3:24).

Všechny evropské národy si vypůjčily římský (gregoriánský) kalendář. Za času Julia Césara došlo k tříměsíčnímu rozdílu mezi občanským a astronomickým bodem rovnodennosti, což posunulo zimní měsíce do podzimních měsíců a podzimní do letních. To bylo

velice matoucí, a tak Julius César úplně zrušil užívání lunárního roku a řídil občanský rok pouze podle slunce. Byl to on, který s pomocí Sosigena sestavil náš rok mající 365 a čtvrt dne a po každých třech letech 366 dnů (přestupný rok, nebo latinsky „bis-sexto calendas“). Tedy 46 let před narozením Krista a 708 let po založení města Říma začal 1. ledna první rok počítaný podle juliánského kalendáře.

Nyní se dostáváme ke skutečnému jádru problému, o kterém Daniel (Dan 7:25) mluvil. Juliánova metoda vkládání času do kalendářního roku by se byla mohla uchytit. Přesto však byl každý rok delší o jedenáct minut a čtrnáct sekund, což je chyba jednoho dne za 128 let. V průběhu několika staletí se bod rovnodennosti posunul na začátek roku.

Papež Řehoř XIII., ve snaze opravit Julia Césara a dát rovnodennost na její správné místo (neboť slunce, Boží hodiny, nebdí nad naším kalendářem), nařídil, aby deset dnů bylo z kalendáře vypuštěno, a poněvadž chyba v juliánském kalendáři v ten čas činila tři dny za každých čtyři sta let, nařídil, aby byly vynechány Césarovy vložené dny na každých sto let, s výjimkou těch, které se objevovaly každý čtyřstý rok.

Učenci a vědci se přeli a stále se přou o chyby v současném gregoriánském kalendáři, ale k žádným opravám nedošlo. Odhaduje se, že kalendář má chybu čtyř až sedmi let. Kdybychom přijali to první číslo, čtyři roky, pak by dnes nebyl rok 1995, ale 1999.

JE POZDĚJI, NEŽ SI MYSLÍME

Je zde ještě jiný důvod, proč věříme, že jsme jen několik let od konce šestého dne.

Kdyby měl být čas počítán od Ježíše, pak bychom museli slyšet z Boha, od jakého momentu Ježíšova života začít počítat. Od narození nebo křtu, kdy začal svou službu? To by k chybě v našem kalendáři přidalo dalších tři a půl roku. Jednu věc však víme, totiž to, že Bůh obvykle nechá postupně vytratit jednu éru, zatímco nová přichází. V tomto světle vidíme službu Jana Křtitele, jak se postupně vytrácí, zatímco Ježíšova přichází.

Další důležitou, ne-li Bohem inspirovanou skutečností je to, že v prorocké knize Zjevení v 11. a 12. kapitole je jasně řečeno, že Bůh počítá 1260 dnů jako tři a půl roku, což znamená, že rok by měl 360 dnů. Pokud Boží rok má 360 dnů, pak náš solární rok (365 a čtvrt dne) má navíc pět a čtvrt dne. To by přidalo k nynějšímu roku asi 30 let.

JEDNO JE JISTÉ

Navzdory všem našim kalkulacím je jedna věc jistá. Bůh dopustil, aby byl člověk zmaten ve svém počítání času, protože časy a období, duchovně řečeno, budou zjeveny Božím synům, a ne světu. Mohu proto s velikou jistotou prohlásit, že je později, než si myslíme. Řečeno konkrétněji, jsme NA KONCI ŠESTÉHO DNE, na konci šestého tisíciletí.

Abych své čtenáře nenechal na pochybách, dovoluji mi ještě říci, že podle Božího Slova skončí šestý den obdobím soužení – tísní a válkou, jakou dodnes země od stvoření světa nezažila.

Věřím, že se nacházíme právě v tomto čase.

JEŽÍŠŮV POSLEDNÍ DEN

Nyní tedy můžeme určit „poslední den“, o kterém Ježíš mluvil v Janovi 6:39–40;44;54. Poslední den je období JEDNOHO TISÍCE LET, které odpovídá SEDMÉMU DNI stvoření, v němž Bůh odpočinul od svého díla. Tento odpočinek má samozřejmě symbolický význam, neboť Bůh nikdy není unaven a nepotřebuje odpočívat. To je vysvětleno v epištole Židům ve 4. kapitole. V Janovi 6 nám Ježíš sděluje velice naléhavé poselství, ještě pádnější svým opakováním, že během sedmého tisíciletí nastane VZKŘÍŠENÍ SPRAVEDLIVÝCH.

TO JE TEN ČAS

Nyní je rok 1995 (plus chyby) a na konci nastane tři a půl let trvající veliká tíseň pro celý svět, což bude konec období zvaného „velké soužení“. Po něm bude církev vysvobozena vzkříšením a Boží synové budou na zemi spolu s Ježíšem Kristem vládnout a kralovat v oslaveném těle.

ZJEVENÍ

V roce 1970 mi v bdělém stavu byla dána vize, v níž jsem uviděl muže, jak vstupuje do mého pokoje ve Ft. Lauderdale na Floridě a dává mi dva archy papíru. První arch byl popsán odshora až dolů. Když jsem se snažil zjistit, co je na něm napsáno, vzal mi ho a řekl: „O to se nestarej, to je minulost.“

Pak mi na klín položil druhý arch papíru, který byl celý prázdný, jen úplně nahoře byly stejně nečitelným rukopisem popsány dva řádky, a pak mi řekl: „To je soužení“. To se stalo v dubnu roku 1970.

Zde je potřeba zveřejnit omluvu. Poprvé tato kniha vyšla v lednu 1973. V následném vydání z roku 1975 bylo na straně 25 pod nadpiskem „Zjevení“ řečeno, že „Boží synové vstoupí do vyšší přirozenosti v roce nebo kolem roku 1977“. K této chybě došlo přijetím falešného učení církve, že soužení bude trvat sedm let, tedy sedm let od roku 1970 byl rok 1977. Minulo již dvacet pět let soužení a každým rokem je to horší, ale až dosud třiapůlletá služba Krista skrze církve nezačala. A tak se na tomto místě svým čtenářům omlouvám.

Můj výklad může být mylný, ale věřím, zvláště pak díky této vizi, že v našem čase propukne velká válka. Ta pak předčí všechny minulé, které budou v jejím stínu vypadat jako dětská hra. Nastane soužení, jaké na zemi ještě nebylo. Boží Synové vstoupí do vyšší přirozenosti a nakonec přemohou charakter šelmy. K tomuto vyvrcholení dojde zde na zemi a země sama pak bude uvedena pod Boží vládu. Neboť Ježíš Kristus, náš Pán, sestoupí z nebe s křikem spolu s našimi bratry, kteří nyní žijí v neviditelné oblasti. A pak se neviditelné Boží oblasti stanou viditelnými a viditelné neviditelnými – to znamená, že budeme proměněni a budeme mít moc být jak viditelní, tak neviditelní.

A země odpočine. Buď Bohu chvála.

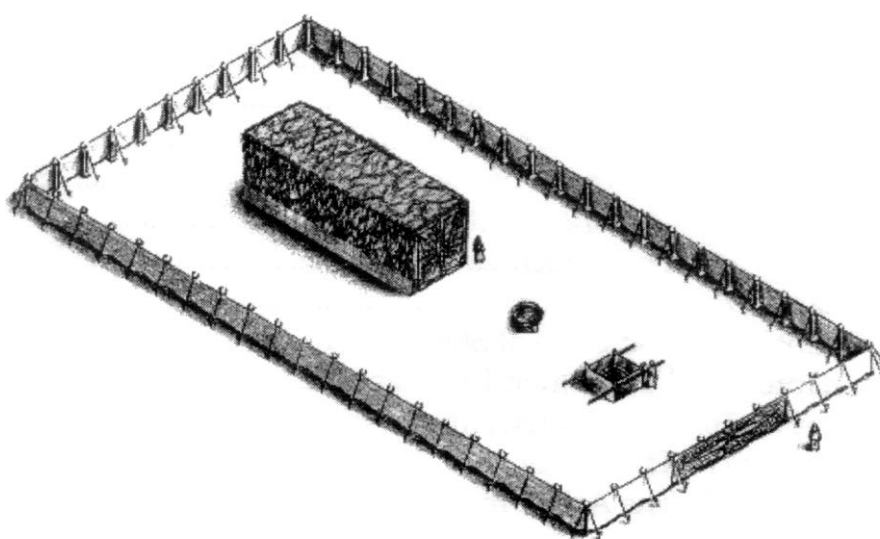
ZJEVENÍ NENÍ STATICKÉ

Zjevení Ježíše Krista je v srdcích a životech svatých živou, plynoucí zkušeností. Proto mezitím, než se dostanete k těmto zjevením, která jsem svěřil papíru, mohou přijít další zjevení, takže první již budou zastaralá. Proto je v tuto dobu nezbytné, aby křesťané navzájem udržovali kontakt. Vím totiž, že v Těle Kristově se dějí věci tiše a nepostřehnutelně a synové rostou stále výše a výše, že nás průlom může zaskočit.

Usilujte tedy o to, abyste ze svých myslí odstranili věci tohoto světa, které jsou překážkou Těla Kristova. Musíme zvítězit v mysli, jinak nezvítězíme vůbec.

KAPITOLA 3

STÁNEK NA POUŠTI



Slovo stánek má dva významy:

- 1) stan, příbytek pastýře, a
- 2) chrám, místo uctívání.

Pokud tedy jde o stánek na poušti, který dal Bůh Mojžíšovi, mluvíme zároveň o Božím příbytku a místě setkání Boha s člověkem.

„Ale Nejvyšší nebydlí v chrámech rukou udělaných.“ (Sk 7:48)

Protože Bůh nebydlí v chrámech udělaných lidskou rukou a přitom Šalomounovi řekl, aby mu postavil dům, jedná se pouze o TYP, OBRAZ Jeho pravého příbytku, kterým je LIDSKÁ BYTOST – věčný dům pro věčného Boha.

Mojžíšův stánek

V Janovi 2:19–21 JEŽÍŠ Židům říká:

„Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase vzdělám jej. I řekli Židé: Čtyřiceti a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech vzděláš jej? Ale on mluvil o chrámu těla svého.“

Ježíš popisuje své tělo jako chrám, který není udělaný lidskýma rukama.

Stánek na poušti je proto plánem či obrazem velkého chrámu, lidské bytosti – třetího chrámu.

SEDM ETAP

Plán tohoto stánku na poušti byl dán Mojžíšovi s následujícím příkazem: *„Hleďž pak, abys (stánek) udělal podle podobenství toho, kteráž tobě ukázáno jest na hoře.“* (Ex 25:40) Ve stánku je SEDM KUSŮ NÁBYTKU reprezentujících sedm etap cesty, po které Bůh vede svůj lid. Těchto sedm vzestupných kroků milosti se na zemi projevuje ve třech odlišných objektech:

- 1) církvi;
- 2) Těle Kristově;
- 3) lidské bytosti.

CÍRKEV

Slovo církev pochází z řeckého „EKKLESIA“. „Ek“ znamená „z, ven z“ a „kleis“ znamená „povolání“. „Kaleo“ znamená „povolat“. Církev je tedy povoláná skupina. V této knize budeme studovat její vývoj v sedmi etapách vedoucích k závěrečnému dokončení všeho, co se církví nazývá.

TĚLO KRISTOVO

Když mluvíme o Těle Kristově, vidíme ho jako prototyp všech těl. Tělo Kristovo je nadřazeno všemu, co se nazývá tělo nebo organizace. Lidské tělo je největší organizací v naší oblasti, ale Tělo Kristovo, složené z mnoha lidských bytostí, tuto velikost předčí.

LIDSKÁ BYTOST

Tento oddíl pojednává o lidském těle jako CHRÁMU živého Boha. „Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého v vás? Kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji.“ (1Kor 6:19)

Jako lidská bytost (chrám živého Boha) člověk vstupuje do Boha, když se v jeho duchu, duši a těle stane skutečností to, co symbolizuje stánek. V naší knize budeme sledovat zápas mezi silami nebe a silami pekla o cenu lidské duše a METAMORFÓZU (přeměnu) člověka buď v bytost nebeskou, nebo démonickou.

Lidská bytost se na samém vrcholu svého vývoje, jak to uvidíme v lekci ze stánku, vzdá svého života, aby mohla být pohlcena do vyšší formy života – TAJEMNÉHO TĚLA KRISTOVA.

Jednotlivé části začnou tvořit celek. Na samém vrcholu své úplnosti a dokonalosti člověk vylíje všechnu svou dobrotu, kterou přijal od Boha, a to za jediným velkolepým účelem. Tím je „odměna Božího povolání shůry v Kristu Ježíši.“ (Fil 3:14, NBK)

TROJÍ DĚLENÍ

Povšimněme si, že církev je jako část stánku reprezentována vnějším nádvořím, které obklopuje a zahrnuje další dvě části.

Druhou část, TĚLO KRISTOVO, reprezentuje svatyně (svaté místo), která je součástí církve.

Třetí a poslední část, představující LIDSKÝ PŘÍBYTEK A MÍSTO SETKÁNÍ BOHA S ČLOVĚKEM, tj. lidské tělo, reprezentuje svatyně svatých. Proto je lidský život pro Boha tak vzácný, a stejně tak vzácný by měl být i pro nás.

SED M PŘEDMĚTŮ

Následuje výčet sedmi předmětů ve stánku, rozdělených do tří částí:

Církev (vnější nádvoří):

a) měděný (bronzový) oltář;

b) měděné umyvadlo.

Tělo Kristovo (svatyně):

a) svícen;

b) stůl předložených chlebů (jídlní stůl pro kněze);

c) zlatý kadidlový oltář.

Lidské tělo (svatyně svatých):

a) slitovnice (přikrývá truhlu, je udělána z čistého lístkového zlata);

b) truhla smlouvy.

Z tohoto výčtu je zřejmé, že povinností církve je vést člověka k měděnému oltáři zápalné oběti ohně a do vodního hrobu, umyvadla, k obmytí a očištění. Potom začne v srdci věřícího působit dílo svícnu (Duch Svátý), stolu předložených chlebů (Kristus – život – chléb) a zlatého kadidlového oltáře (což představuje konečné a naprosté oddělení celého lidského i duchovního života Bohu).

Třetí etapa cesty v lidské duši, jak je to znázorněno slitovnicí a truhlou smlouvy, vyvádí člověka z něho samého a uvádí jej do přirozenosti Otce. To je třetí zkušenost a konec vši tělesnosti.

TŘETÍ ZKUŠENOST

Po této třetí zkušenosti je člověk ve svém přirozeném těle jako Ježíš. Chodí a žije v těle a krvi, a přesto je bez hříchu. Potom ve vzkříšeném těle může člověk jíst, chce-li, ale je natolik podobný Bohu, že může procházet zdi nebo zmizet. Tuto zkušenost apoštol Pavel popisuje v 1. Korintským 15:51–53.

V epištole Římanům 8:29 objasňuje skutečnost, že budeme jako Ježíš nejenom duchovně, ale i fyzicky. Jednoho dne, a to velmi brzy, se stane, že Pán odpoví na naši modlitbu: „*Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi (v naší bytosti).*”

„*Neboť ty, které předzvěděl, také předurčil, aby byli připodobnění obrazu jeho Syna, aby on byl prvorozený mezi mnoha bratry.*“ (Řím 8:29, NBK)

„Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme. Musí zajisté toto porušitelné obléci neporušitelnost, a smrtelné toto nesmrtelnost.“ (1Kor 15:51–53)

NĚKTEŘÍ NEZEMŘOU

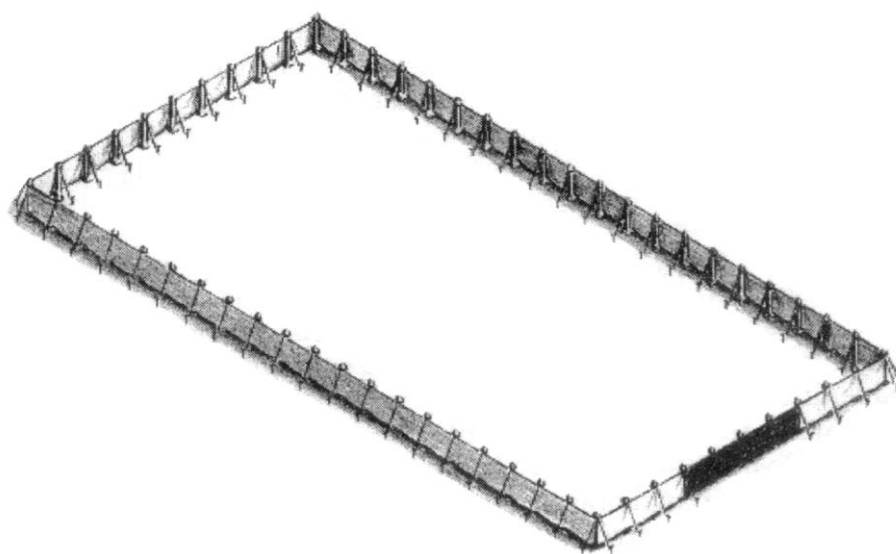
Pokud je skutečně tak pozdě, jak si myslíme, někteří dnes žijící lidé nikdy nespatří smrt. Nicméně ať smrt uvidíme, nebo ne, patřímeli Bohu, budeme během JEDNOHO TISÍCE LET poslední trumpety neboli poselství života proměnění ze smrtelných na nesmrtelné.

VYTRŽENÍ

Nenastane nějaké FYZICKÉ vytržení, které by nás odneslo ze země na jinou planetu, ALE nastane duchovní vyzdvižení, či, chcete-li, změna. Budeme „vytržení“ ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, v níž nás nebude moci spálit žádný oheň na zemi. Budeme zde, abychom vládli a kralovali s Kristem nad živými, nikoli nad popelem těch, kteří byli spáleni. Podrobnější vysvětlení najdete dále v knize.

KAPITOLA 4

NÁDVOŘÍ STÁNKU



Ex 25:8–9: *„I udělajíť mi svatyni, abych bydlil u prostřed nich. Vedlé všeho, jakž já ukazuje tobě podobenství (vzor) stánku a podobenství všech nádob jeho, tak uděláte.“*

Obraz prvního dvoutisíciletí (vnější nádvoří), kdy se Bůh „reprodukoval“ na zemi, byl znázorněn v Noemově arše. Noe zemřel 2006 let po Adamově hříchu.

Obraz druhého dvoutisíciletí (svatyně), jímž je Boží spasení, je ztělesněn ve STÁNKU, který Bůh dal Mojžíšovi. Proto bylo Mojžíšovi přikázáno, aby ho budoval přesně podle Bohem daného plánu.

Obrazem třetího dvoutisíciletí (svatyně svatých), které se nyní chýlí ke konci, je člověk, jehož prototypem je Ježíš Kristus.

Když první truhla – Noemova archa – zachránila jádro lidstva od vod soužení, splnila tak záměr, pro který ji Bůh učinil, a tak byla odložena stranou. Ale stánek, který Mojžíš postavil na poušti, má své konečné naplnění v nás. A tak než ho odložíme stranou, měli bychom v sobě mít naplněny všechny jeho obrazy a symboly. Tak budeme pravým BOŽÍM STÁNKEM a Jeho věčným příbytkem. Proto Mojžíšův stánek. Pomáhá nám odkrývat falešná učení, která jsme přijali. Křesťanská církev je v některých případech vinna přijetím pohanství ve jménu křesťanství. A tak výklad a zjevení stánku je pro člověka, který směřuje k dokonalosti, velice důležitý.

TŘI ČÁSTI STÁNKU

Stánek je rozdělen na tři části: vnější nádvoří, svatyni a svatyni svatých. Tentýž vzor či model existuje v nebesích. Bůh učinil všechny věci ve trojkách, což lze snadno dokázat. Například na člověku, který se skládá ze tří částí, nebo také na Bohu, nebi, a dokonce na atomu, který se rovněž skládá ze tří částí. Každá část atomu má další tři části a to pokračuje až do nekonečna, které je uvnitř stejně nekonečné jako nekonečnost vesmíru.

Nádvoří stánku měřilo sto loket na délku a padesát loket na šířku. Tato čísla nesmí být měněna nebo převáděna do jiných jednotek, vyjma případu, kdy chceme zjistit skutečnou délku nádvoří. Nezáleží nám na tom, zda loket měřil osmnáct nebo dvanáct palců, protože jde o SYMBOLICKÝ význam délky. Délka obvodu nádvoří byla tři sta loket, což je číslo Gedeonovy armády. Symbolicky je to číslo Božích synů.

„A uzavřel Hospodin po něm.“ (Gen 7:16) Tato slova se vztahují na Noema, jeho rodinu a zvířata, která Bůh uzavřel do archy, než na zem přišla potopa.

Ohrazený prostor nazvaný nádvoří stánku je počátek procesu, v němž Bůh „zavře“ člověka jako housenku. Housenka „uzavřená“ v kukle prochází proměnou, na jejímž konci se dostává ven jako nádherný motýl. To je obraz, který nám Bible dává, když Bůh Mojžíšovi přikazuje postavit ohrazení kolem stánku.

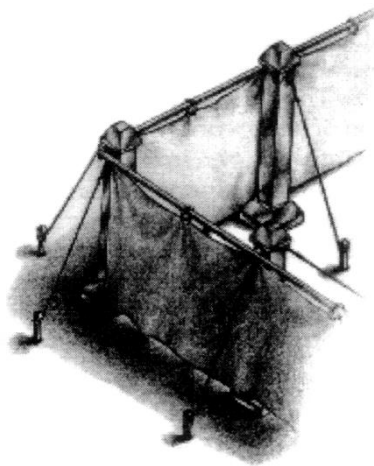
SLOUPKY A KOLÍKY Z MĚDI

Měď je tu obrazem soudu, spravedlnosti a síly. Kolíky a sloupky užitě pro oplocení stánku byly zhotoveny z mědi. Kolíky byly zasazeny do patek, rovněž měděných. Každý kolík měl na výšku pět loket. Číslo pět zde reprezentuje služebnost živých kamenů, které Bůh používá k budování Jeho nádvoří. Je to služebnost, kterou na zemi umístil, aby zavřela dveře před bezbožníky a za Božím lidem. To, že jsou kolíky z mědi, podobnost ještě podtrhuje a ukazuje, že neexistuje žádná jiná cesta, jak být v Kristu. Nakonec to bude ČLOVĚK, KTERÝ BUDE SOUDEM ČLOVĚKA. Člověk bude také soudit anděly, neboť tak jako Bůh posílá déšť rovným dílem na spravedlivé i nespravedlivé, tak mají všichni lidé stejnou příležitost být buď z Boha, nebo z ďábla. A když se někdo rozhodne ve zbožnosti, stává se tak soudem ostatních. Andělé měli větší příležitost a lepší důvod přemoci ďábla, avšak neudělali to, a proto ČLOVĚK BUDE VZOREM, PODLE KTERÉHO BUDOU SOUZENI.

Celkový obvod nádvoří je tedy tři sta loket. To znamená, že jsme obklopeni zdí, kterou je Bůh ve své plnosti. Ta se projevuje prostřednictvím Kristova svědectví skrze Slovo a Ducha. K tomu jsme dospěli na základě prvního čísla tři, které představuje Boží plnost. Nula je símě, nula dvakrát za sebou mluví o svědectví Ducha a Slova.

STŘÍBRNÉ PŘÍČKY

Vršek měděných sloupků² byl vyplněn stříbrem. To znamená, že vlastností ohrazení je vykoupení. Vykoupení obklopuje celé nádvoří. Když nádvoří mluví o soudu a spravedlnosti, mluví pouze o soudu nad naším nepřítelem, HŘÍCHEM, neboť záměrem soudu a spravedlnosti je VYKOUPENÍ. Stěna ohrazení je



² Kralicky přepásání – Ex 27:10.

vykoupení. Když jsem uzavřen vlastně na věky, je to proto, abych byl vykoupen z otročení svému nepříteli. Chvála Pánu. Stříbrné háčky na sloupcích sloužily k připevnění závěsů.

ZÁVĚSY

Všechny druhy závěsů představují TĚLO (tělesnost) a stříbrné HÁČKY, na kterých byly zavěšeny, reprezentují vykoupení. A tak vidíme závěsy představující tělo (na jedné straně tváří ke světu, na druhé straně dovnitř), vyrobené z bílého soukaného hedvábí a držené na svém místě VYKUPITELSKOU BOŽÍ MOCÍ. Závěsy měly na délku STO a na šířku PADESÁT loket. Číslo sto mluví o Ježíšově svědectví (Bůh naše spasení). Číslo padesát mluví o Kristově službě, která nás uvádí do MILOSTIVÉHO LÉTA (padesátý rok), do roku, ve kterém jsou v Izraeli propouštěni zajatci na svobodu a odpouštěny všechny dluhy. Odkaz na tuto skutečnost máme v Lukáši 4:17–19.

V Markovi 6:40 Ježíš usadil zástupy „*po stu a po padesáti*“. Mělo to ovšem symbolický význam. KDYŽ BYL JEŽÍŠ NA ZEMI, UPLATŇOVAL BOŽÍ ŘÁD V JEHO DOKONALOSTI. Noemovu synu Jáfetovi bylo sto let, když na zem přišla potopa.

Konstrukce stánku a každá podrobnost, která se stánku týkala, byla v dokonalé harmonii s NEBESKÝM ŘÁDEM a představuje Boží plán pro církev, která nyní musí vstoupit do DOKONALÉHO BOŽÍHO ŘÁDU.

Písmo se zmiňuje o tom, že závěsy byly ruční prací. (Nemyslíme si, že by v té době měli stroje, ačkoli není vyloučeno, že mohli mít nějaký primitivní stroj na tkaní látek). Nicméně zde je zmínka o ruční práci, což svědčí o DÍLE SLUŽEBNOSTI, kterou Bůh ustanovil.

BÍLÉ SOUKANÉ HEDVÁBÍ

Ohrazení nádvoří bylo z bílého soukaného hedvábí, které bylo vyrobeno ručně. Bílé hedvábí symbolizuje čistotu a čistota je obranou (opevněním) církve. Dábel nemůže čistotu vystát a čistota je kamenem úrazu pro zlé lidi. Zjišťujeme, že pravá církev nemusí zlé lidi o odchod

žádat. Takoví lidé nejsou schopni přebývat v její blízkosti. Celé oplocení stánku, kromě brány, bylo tedy zhotoveno z bílého hedvábí.

Služebnosti zdokonalují Boží dílo v lidech (Ef 4:13). Různé barvy látek poukazují na rozdílná působení Ducha, která budou utkána takovým způsobem, že vytvoří látku (tělo) schopnou odolat vnějšímu světu a zároveň zachovat bez poskvrny vnitřek nádvoří.

Byly použity následující barvy látek:

Modrá = pomazání.

Purpur (šarlat) = synovství (vyžaduje zkušenost znovuzrození).

Červeň (červenec) = krev neboli Boží život v nás (smrt sobě).

Bílé hedvábí = spravedlnost (ne naše vlastní).

BRÁNA

Brána, skrze níž vstupujeme do Boha, měla čtyři sloupy, které představují soužení a konec člověka (Ex 27:16–17). Brána je místo, jímž člověk znovu vstupuje do Boha. Člověk byl vyhnán z úzkého vztahu s Bohem, když Adam v zahradě zhřešil. Zde vidíme souvislost mezi bránou ve stánku a bránou v zahradě Eden. Čtenář by měl rozumět, že všechny věci, ačkoli se staly fyzicky, pro nás mají duchovní význam v Ježíši Kristu.

„A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s MEČEM PLAMENNÝM blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.“ (Gen 3:24)

CESTA DO ŽIVOTA VEDE SKRZE OHĚŇ neboli soužení. Písmo neříká, že záměrem ohnivého meče je bránit člověku v účasti na stromu života, ale SPÍŠE naznačuje, že má-li člověk vstoupit do života, musí projít OHNĚM a CHERUBÍNY. Tytéž symboly cherubínů nalézáme ve stánku na oponě, která odděluje svatyni od svatyně svatých. Nyní se podíváme podrobněji na význam ohně. O cherubínech budeme mluvit později.

OHEŇ JE NÁSTROJ ZMĚNY

Oheň mění podstatu každého předmětu, s kterým přijde do styku, a to tak, že zvýší rychlost jeho atomů a změní jeho hustotu. V duchovním smyslu Bůh používá v Písmech slovo oheň velice volně a popisuje jím prostředek změny. Brána stánku má ve své symbolice ČTYŘI MĚDĚNÉ SLOUPY – soužení a soud těla, a v jistém smyslu ODSOUZENÍ té formy života, která tímto vchodem vchází.

SLAVNÉ ODSOUZENÍ

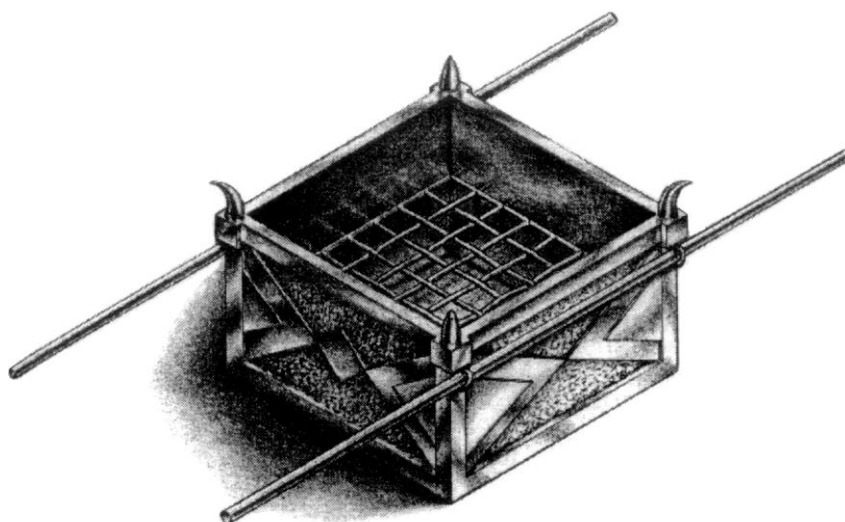
Slavným odsouzením máme na mysli proměnu do Boží podoby působením spravedlnosti, milosrdenství a lásky.

Zatímco čtyři sloupy v bráně mluví o zkoušení, soužení a změně, deset sloupů na východní straně nádvoří stánku mluví o Boží vládě. Bůh tím ukazuje, že ačkoli jsou venku všechny možné formy vlád, na Jeho nádvoří VLÁDNE ON.

DVACET SLOUPŮ po délce nádvoří mluví rovněž o SOUŽENÍ, neboť číslo dvacet je číslo JÁKOBOVA trápení. Soužení je jediným prostředkem, kterým Bůh dostane hřích ze svého lidu jednou provždy.

KAPITOLA 5

MĚDĚNÝ OLTÁŘ



Plán církve je ve stánku reprezentován sedmi kusy nábytku.

Jsou to:

1) MĚDĚNÝ OLTÁŘ – reprezentuje kříž neboli smrt hříchu.

(a) Ospravedlnění – na člověka je pohlíženo, jako kdyby nikdy nezhřešil.

(b) Spasení – vykoupení – za člověka bylo zapláceno, byl koupen.

2) MĚDĚNÉ UMYVADLO – reprezentuje smrt našemu já a ztělesňuje křest. Křest je vstup do smluvního vztahu s Bohem.

- (a) Křest – vstup do smlouvy smrti, pohřbu a vzkříšení s Kristem.
- (b) Posvěcení – člověk je očištěn a je tak přijatelný Bohu.
- (c) Oddělení – Bůh si odděluje čistého člověka, aby jej mohl použít.

3) STŮL PŘEDLOŽENÝCH CHLEBŮ – reprezentuje sycení se z Těla Kristova, Boží jídelní stůl, stůl Krále.

- (a) Sycení se z Krista v Těle.
- (b) Sycení se z Krista v duchu každého věřícího.
- (c) Sycení se z Krista v Ježíši, který není jen v nás, ale také s námi.

4) ZLATÝ SVÍCEN nebo přesněji podstavec na lampy – reprezentuje jednotu v duchu mezi Bohem a člověkem. Ne pouze křest v Duchu Svatém, protože člověk může být pokřtěn v Duchu Svatém, a přesto nežít v Duchu. Svícen reprezentuje ovoce Ducha, spolupráci člověka s Bohem.

5) ZLATÝ KADIDLOVÝ OLTÁŘ – reprezentuje obětování duše.

6) SLITOVNICE – reprezentuje zastínění Těla Kristova.

7) TRUHLA SMLOUVY – reprezentuje pacholíka³.

Nábytek jako celek reprezentuje:

1) Sedm etap vývoje v historii církve, které nakonec vyústí v dokonalou církev, o které se ve Zjevení 12:5 mluví jako o „PACHOLÍKOVÍ“.

2) Sedm tajemství evangelia, která budou a jsou zjevována člověku a v člověku. Když v nich chodíme, přijímáme jejich zjevení. Bůh nechá muže a ženy jít vírou do zářícího světla SLOVA. Ježíš řekl v Janovi 7:17: „*Bude-li někdo chtít konat jeho vůli, pozná, je-li to učení z Boha, nebo zda mluvím sám od sebe.*“ (NBK)

³ V řečtině doslova „syn, muž“.

3) Otevření sedmi tajemství je otevření sedmi pečeti ve Zjevení 5:2. Jak jsou tajemství evangelia otvírána, svět dochází k závěrečnému naplnění všech věcí.

SEDM PEČETÍ

Otevření sedmi pečeti ve Zjevení 6 popisuje závažné události, z nichž některé jsou katastrofické. Poselství života přichází k církvi stále jasněji a církev sílí. Zároveň však i svět, tělesnost a ďábel nabývají na moci. Proto jsou následkem otevírání pečeti na světě protivenství.

CÍRKEV

Bučící býček, samec, je násilím přiváděn na vnější nádvoří, na místo smrti. Cítí krev svých předchůdců, a tím více se vzpírá, aby si zachoval život. Ale vše marně. Lany je přivázán ke čtyřem rohům měděného oltáře, které jsou obrazem moci, autority, síly a soudu, a pak je ranou knězova nože usmrcen. S posledním škubnutím samec umírá a jeho bučení na věky utichne. Býk právě vstoupil do své METAMORFÓZY, do své PŘEMĚNY, aby se skrze smrt dostal do vyšší formy života. Poprvé v dlouhé historii ničení a zabíjení je SMRT použita Bohem k usmrcení toho, co bylo nežádoucí: k usmrcení tělesnosti. A tak se smrt kvůli hříchu stala nezbytností. „*Osten pak smrti jestiť hřích.*“ (1Kor 15:56)

GOLGOTA UVNITŘ

Mojžíšův měděný oltář symbolizuje Golgotu. Ne tu v reálném životě kdesi na kopci, kde Abraham obětoval berana namísto svého syna (Gen 22:13), ale Golgotu uvnitř lidského srdce. Je obětován beran lidského hříšného života.

Nůž je Boží Slovo. Býk je hříšný život hříšníka. Lana jsou přirozené okolnosti, které nás spoutají, a nejvyšší kněz je Kristus.

Samozřejmě prvním zabitým beránkem byl sám Ježíš Kristus. Od té doby jsme žádáni, abychom totéž činili pouze v duchu (nikoli fyzicky), a tak přijímáme veškeré dobrodiní života.

Měděný oltář na vnějším nádvoří se také někdy nazývá oltářem zápalné oběti. Jeho rozměry byly 5 loket x 5 loket x 3 lokte. Byl vyroben ze dřeva SETIM pokrytého mědí a jeho čtyři rohy byly rovněž pokryté mědí.

DŘEVO je obrazem těla (tělesnosti), což znamená, že člověk bude ze svých hříchů zachráněn zase člověkem:

„Nebo poněvadž skrze člověka smrt, skrze člověka i vzkříšení z mrtvých.“ (1Kor 15:21)

DŘEVO SETIM bylo zvláštní dřevo. V Bibli zjišťujeme, že dřevo setim se používalo ke stavbě svatých věcí. To znamená, že ti, kdo slouží při vykoupení lidí světa, jsou zvláštní, Bohem ustanovení lidé, a nikoli každý, komu se povolání kazatele líbí.

MĚĎ je symbolem soudu, práva a síly. To, co bylo vykonáváno na oltáři, hovoří o soudu nad hříchem – ospravedlnění skrze víru a o síle, kterou bylo třeba vynaložit, aby zvíře bylo vůbec k oltáři přivlečeno. Přesně tak, jak je to v případě každého obrácení. Ježíš prohlašuje v Janovi 6:44:

„Žádný nemůže přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhne by jej, a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější.“

PĚT KRÁT PĚT KRÁT TŘI

Pět je číslo služby a číslo vykoupení. Pětka povýšená na druhou (5 x 5) reprezentuje dokonané dílo – službu smrti hříchu. Měděný oltář nepředstavuje plné vykoupení člověka, pouze začátek díla vykoupení. Vykoupení začíná smrtí. Starý život musí zemřít, než může začít nový. Oltář byl postaven ve tvaru čtverce (5 x 5). To znamená, že Bůh od každého služebníka vyžaduje, aby byl ochoten se obětovat stejně jako Kristus. Proto se od každého Božího dítěte, které k měděnému oltáři přichází, požaduje, aby mělo tutéž mysl, která byla v Kristu Ježíši (Fil 2:5). V Matoušovi 20:22 se Ježíš ptá Jakuba a Jana: *„Můžete-li pít kalich, kterýž já pít budu, a křtem, jimž já se křtím, křtění býti?“* Učedníci odpověděli kladně. Musíme mít s naším Spasitelem stejnou vůli. Pánova modlitba v Matoušovi 6:12 říká: *„A odpusť nám viny naše, jakož i*

my odpouštíme viníkům našim.“ To je duch rovnosti – odpouštíme a je nám odpuštěno. Trojka je číslo Boha. Oltář zápalné oběti má na výšku tři lokte, což naznačuje, že výška neboli plnost Boží vůle při tomto prvním díle je nové stvoření. V horizontální rovině je dílo reprezentováno číslem PĚT, což znamená položení života za bratry, tak jako jej za nás položil Kristus – to je totiž přirozenost beránka.

ROHY reprezentují sílu a vládu. Zvíře bylo taženo šesti muži, aby mohlo být proti své vůli obětováno. Na vnějším nádvoří byl velmi často zmatek. Muži zápasili se zvířaty, zvířata bučela a marně se snažila zachránit si život. Bylo to místo naplněné zápachem krve a nechutných vnitřností zvířat. Žádný člověk nepřichází k Bohu na základě své svobodné vůle.

Bůh, který učinil člověka poddaného pádu, S PLNÝM VĚDOMÍM, ŽE ČLOVĚK PADNE, vzal vinu lidského pádu na sebe. Nejenže zaplatil cenu za jeho vykoupení, ale VZAL NA SEBE také POVINOST KAŽDÉHO ČLOVĚKA K SOBĚ PŘITÁHNOUT.

„A já, když budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12:32, NBK)

DÍLO KRVE

Teprve teď můžeme začít mluvit o církvi. Vně nádvoří žádná církev neexistuje. Jakákoli instituce či organizace, která nezačíná s krví kříže, není církví. Proto vlastně REFORMACE církve začala až s Martinem Lutherem, který se oddělil od Říma a znovu začal světu, který znal jen pykání, očištec a papeže, kázat OSPRAVEDLNĚNÍ VÍROU (Řím 5:1). Byl to pouze první ze sedmi kroků k dokonalosti, ale dokonce i v naší době se některé církve zastavily právě zde, u Luthera, a odmítají se pohnout dál. To, že byl oltář zhotoven z mědi, ukazuje, že se jedná o právo, ne o dokonalost. Vyjadřuje, že křesťan musí začít u brány stánku a měděného oltáře, a to bez výjimky. *„Mzdou hříchu je smrt.“* (Řím 6:23) Tělo hříchu musí zemřít, protože je od přirozenosti Bohu nepřátelské. Když si oblékáme Boží přirozenost, musí ta nepřátelská odejít. Krev vylitá na oltář zobrazuje Boží život. Tento život byl dostatečný k tomu, aby naší oblasti znovu dodal energii. Do naší

oblasti vstoupila smrt, zabila naše předky a i na nás začala nakládat to, co vlastně hluboce nenávidíme. Potřebovali jsme energii, sílu k boji s naším nepřítelem. Bůh je světlo a SVĚTLO JE ENERGIE, a tak Bůh v podobě KRVE JEŽÍŠE KRISTA našel způsob, jak tuto energii zjevit v naší oblasti. To je fantastické a přes všechny pochybnosti PRAVDIVÉ. Boží život, který k nám byl poslán v žilách člověka jménem JEŽÍŠ, byl UVĚZNĚN v Jeho žilách a v Jeho těle a dokud se ho nevzdal, nikdo z nás neměl žádnou naději na vysvobození. A když se ho vzdal – celý VESMÍR byl obživen a satan byl svržen ze svého trůnu jako kníže mocnosti povětří (a již nad námi nevládne). ČLOVĚK BYL ZNOVU POSAZEN NA TRŮN SLÁVY – a trůn slávy, to je SRDCE Božích synů (nebo-li trůn Davidův). Zjišťujeme tedy, že nyní má člověk svobodnou vůli poslouchat Boha, nebo ďábla, protože v tomto věku mu byla nabídnuta LEPŠÍ CESTA než poslouchat ďábla. Proto mohl být David člověkem podle Božího srdce, a přesto být schopen tak ohavných hříchů.

BŮH – VĚZEN

Když máme Boha, držíme, zadržujeme Ho v sobě jako ve vězení. Tak jako byl VZNEŠENÝ Bůh v člověku jménem Ježíš, tak je nyní znovu uzavřen v lidské schránce, a to díky stejnému procesu rozmnožování druhu, jaký použil k přivedení PRVNÍHO KRISTA. Je to paradox – VŠEMOHOUCÍ BŮH je uvnitř uzavřené nádoby těla, které je navyklé na porušenost. ALE jak jinak by se toto tělo mohlo stát neporušitelným?

HŘÍCH vstoupil do člověka, a proto musel do téhož člověka vstoupit Bůh, aby jednou provždy skoncoval s nepřítelem! Dokonce když Ježíš chodil na zemi v lidském těle, BOŽÍ ŽIVOT v NĚm toužil po vzkříšení neboli prolomení. Totéž se děje v nás, kteří v sobě máme dílo krve. TOTO DÍLO, A JEDINĚ TOTO DÍLO nás činí církví, nic jiného. Toto je vstup do počátku Božího stvoření. BEZ ZAČÁTKU nemůže být nic nového.

Uvěznění Krista uvnitř nás je veliké tajemství. Ježíš Kristus, náš Pán, musel přijít jako vězeň lidstva, aby mohl v této naší oblasti SÁM SEBE ZJEVIT. Lidstvo vlastnilo a drželo BOHA, dokud Bůh nepře-

mohl to, co drželo Jej, a tak se člověk a držený stali jedním vyjádřením Boha. Doufám, že tomu, co říkám, rozumíte v Duchu. Pokud můžete rozumět, pak jste v Duchu. Pokud nerozumíte, pak se modlete.

DEFINICE PRAVÉ CÍRKVE

Církev nikdy neměla být budovou nebo nějakou organizací. Bůh určil, aby JEHO CÍRKVÍ byl Jeho lid. Vše, co se stalo v minulosti, bylo jen přípravou PRAVÉ CÍRKVE. Jakákoli organizace, která o sobě prohlašuje, že je pravou církví, si přivlastňuje postavení, v němž nebude nikdy schopna přes všechny své dobré úmysly opravdu žít. Když k sobě Ježíš povolal učedníky, dal jim duchovní výsadu, která převýšila a nahradila všechny lidské výsady a zákony. Byl to zákon, který byl „vepsán do masitých desek jejich srdcí“. Pokud toto máte, pak budete poslouchat Boha a budete jedno s Božím lidem. Jestliže to však nemáte, pak budete dělat všechno možné, jenom ne to, co chce Bůh. A tak vidíme, že církve, které přicházejí se svými vlastními programy konání dobra, nejsou v Božím řádu. V Božích očích jsou jako divá zvíř, která se honí džunglí sem a tam a zajímá se jen o své věci.

BŮH PŘIVÍRÁ OČI

V této neutěšené situaci jsme již dlouhý čas a nějakou dobu jsme přesvědčovali sami sebe, že je to v souladu s Boží vůlí. Navzdory tomu nám Bůh dával mnohá požehnání, povzbuzení, uzdravení a vysvobození, která jsme používali jako důkaz toho, že jednáme podle Boží vůle a že by nás a náš program měli následovat další. PŘESTO každý upřímný služebník evangelia ví, že naše „programování“ Boha a náš způsob řízení církve nebyl nikdy skutečným naplněním Božích záměrů s církví. Mohl by Bůh pro naše skutky použít slova: „Dokonalý ve svém pokolení?“ Toto naše jednání, které trvalo stovky let, během kterých se do církve pomalu prolamovalo světlo, musí SKONČIT. KONČÍ DOBA HRANÍ SI NA CÍRKEV. Bůh přikládá sekeru ke kořenům našeho církevníčení a během několika málo let dojde ke štěpení a dělení, kdy BŮH NÁHLE ODDĚLÍ OVCE OD KOZLŮ.

NA KRÁTKOU CHVÍLI, KTERÁ SE ZDÁLA BÝT VELMI DLOUHOU, BŮH PŘIVÍRAL OČI NAD SKUTKY, KTERÉ JSME DĚLALI V JEHO JMÉNU, AVŠAK NYNÍ JE JIŽ PŘIVÍRAT NEBUDE.

SMRT – BRÁNA K ŽIVOTU

Měděný oltář není život ani jej nepředstavuje. Reprezentuje smrt, která je bránou k životu.

TŘI PROMĚNY MĚDĚNÉHO OLTÁŘE

Měděný oltář představuje tři proměny:

- 1) proměnu smrti;
- 2) proměnu ohněm;
- 3) proměnu vstřebáním.

1) Proměna smrti: od býka k hovězímu.

Zákon života říká: To, co chce povstat z jedné formy života do vyšší, musí se nižšího života vzdát, aby získalo vyšší. Z tohoto důvodu se housenka ukládá k dlouhému spánku a umírá, aby z jejího hrobu povstal překrásný motýl v novém těle a nové přirozenosti.

„Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padne v zemi, neumře-liť, onoť samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek přinese.“ (Jan 12:24)

Toto je duchovní zákon, a ačkoli je paradoxní, je naprosto pravdivý. Ještěrka sežere mouchu, kuře ještěrku a člověk sní kuře. A tak se jediným zjevným úkonem moucha, ještěrka a kuře povýší do stavu, kdy se stanou součástí člověka.

Když byl býk přiveden do stánku a zabit, jeho kůže a vnitřnosti byly vyneseny ze stánku ven za hradby tábora a tam spáleny ohněm. To znamená, že naše špinavá a nečistá minulost byla odstraněna skrze víru, když jsme do svých těl přijali smrt na Golgotě. Duchovní zákon, který je tady aplikován, je popsán v Exodu 13:13.

„Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovádkem (beránkem), pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji.“

Vyložíme-li verš v Duchu, vidíme, že JEDNA DUŠE může zaplatit cenu za hřích JINÉ DUŠE. Problémem lidstva bylo to, že duše hříšníka nemohla zaplatit za hříšníka. Proto bylo třeba, aby za nespravedlivého zaplatil spravedlivý. Potřebovali jsme Ježíše KRISTA, a to zoufale. Kromě již zmíněného je zde aplikován ještě jiný zákon Božího řádu, který nacházíme v Římanům 6:16.

„Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buď hříchu k smrti, buď poslušenství k spravedlnosti?“

V minulosti jsme byli služebníky satana a jeho duchů, protože jsme jim byli poddáni. Nyní nás Kristus žádá, abychom se poddali SMRTI, KTERÁ BYLA V JEŽÍŠI, a Jeho kříži, který usmrcuje hřích a tělesnost.

Přijetí Golgoty a smrti na kříži nás přivádí do stejné situace, jako když se obyčejný býk musel vzdát svého života a byl vstřebán životem kněze, aby s ním mohl být jedno. Proto se od nás žádá, abychom přijali podobné postavení jako obětovaný býk; vzdali se svého přirozeného života a získali duchovní. Vzdát se svého tělesného života je spíše radostným očištěním než obětí.

„Protož prosím vás ... abyste vydávali těla svá v oběť živou.“ (Řím 12:1)

2) Proměna ohněm: od hovězího k řízku.

Oheň mění konzistenci předmětů tím, že zvýší rychlost jejich atomů, a tak je donutí změnit formu a strukturu. Oheň tedy změní syrové hovězí maso na řízek a přizpůsobí ho snadnému vstřebání do lidského těla.

Tato proměna je obrazem toho, co se děje v lidské bytosti, když na ní přijde duch očištění a přinese hluboké výčitky z hříchů. Hřích je odsouzen na měděném oltáři a pro duši, která je očištěna od jeho moci, se hřích stává neobyčejně hříšným. Pokání je základem pro přijetí měděného oltáře uvnitř člověka. Někdo může namítnout: „Proč je pokání tak nezbytné? Proč bych nemohl jenom Ježíše přijmout jako svého Spasitele a přijmout všechna dobrodiní spasení bez pokání?“ Ježíš se nemůže podílet na hříchu. Matouš 9:16 říká:

„Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému, nebo ta záplata jeho odtrhla by díl od roucha, a větší by díra byla.“

Takový je Boží řád. Cílem Božího jednání s člověkem pod zákonem bylo, aby člověk došel k poznání, že jeho spravedlnost je jako ohavné roucha a že on, člověk, potřebuje Spasitele. Nemohl totiž zachránit sám sebe. Pokání lze tedy definovat jako odvržení starého pro přijetí nového.

SPASITEL, ALE NE PÁN

Mnozí přijali Krista jako svého Spasitele, ale ve svých životech Jej zapírají jako svého Pána. Chtějí dělat své VLASTNÍ VĚCI. To je základní rozdíl mezi člověkem Adama a člověkem Krista. Člověk Krista chce činit vůli Otce, zatímco člověk Adama chce naplňovat své vlastní záměry. To je základní příčina rozdělení v křesťanském světě. Každý člověk nebo skupina jsou zaneprázdnění svým vlastním programem a není mnoho těch, kteří by hledali dokonalou Boží vůli.

OHEŇ VNĚJŠÍHO NÁDVOŘÍ je ohněm soudu a smrti. Když JEŽÍŠ VISEL na kříži, každý nerv a každá částička Jeho bytí byla v plamenech. Platil za smrt, kterou jsme měli přijmout my. Učinil to proto, abychom mohli přijmout očištění bez placení.

3) Proměna vstřebáním.

Třetí proměna na měděném oltáři je reprezentována masem, které se stává pokrmem pro kněze. Když jej sní a vstřebá do svého těla, je obyčejnému BÝKOVÍ dán podíl na službě oltáře. Kněz ve skutečnosti jí až ve svatyni, a ne na vnějším nádvoří, ale oběť vnějšního nádvoří představuje přeměnu těla zvířete z nepoživatelného na požitelné. Některé oběti jsou na oltáři zcela spáleny, což znamená, že tělesnost je v Boží službě nepoužitelná. Tělesnost nemá v Božích věcech co dělat. Před Bohem účel nesvětí prostředky. Jestliže se motiv zdá být zbožný, ale prostředky jsou nezbožné, potom je bezbožný celý program. Hrabivost a způsoby, jak získat peníze, a dokonce kázání evangelia PROSPERITY (které, zdá se, vždy končí u tělesné myšlenky DÁVEJ BOHU, ABYS ZÍSKAL VÍCE) patří do skupiny obětí, které jsou

pro Boha nepřijatelné. Cokoli má tělesný MOTIV, nemůže být DUCHOVNÍ.

„Pre jeho rozum bude sa mu dariť leť v jeho ruke, a zvelebí seba vo svojom srdci a že bude ubezpečený v pokoji, zahubí mnohých, ba ešte i na knieža povstane, ale bude skríšený, pretože nebude ruky, ktorá by mu pomohla.“ (Dan 8:25, Roh)

Učení prosperity je částí učení antikrista.

Bůh nevyžaduje pomoc, ale POSLUŠNOST.

Obraz kněze, který jí maso býka, symbolizuje dílo Ducha v církvi, kdy tělesný člověk (býk) vydává svůj život Kristu (knězi) a stává se Jeho částí. ÚDĚLEM KNĚZE JE to, aby se stal částí Boha, když sám sebe obětuje Bohu ve svatyni svatých. A TAK BÝK, VSTŘEBÁN DO KNĚZE, VSTUPUJE JEHO PROSTŘEDNICTVÍM DO SAMÉHO ŽIVOTA BOŽÍHO.

KAPITOLA 6

MĚDĚNÉ UMYVADLO



MĚDĚNÉ UMYVADLO (nádoba určená k umývání) je umístěno mezi oltářem a svatyní. Bylo vyrobeno z mědi, roztažené z ženských zrcátek. Zrcadlo představuje marnost. Pro ženy to byla jistě velká oběť, když odevzdaly svá naleštěná zrcátka pro výrobu umyvadla.

Mimochodem zákon zakazoval, aby žena vstoupila do svatyně. Nanejvýš mohla přijít k měděnému umyvadlu. Symbolicky to znamená, že v Bibli se o duši mluví vždy v ženském rodě, zatímco o Duchu v mužském. Všechny úkony ve svatyni reprezentují práci Ducha. Jsme-li v Kristu, pak nejednáme v moci své vlastní duše. V Písmu je církev popisována jako žena a Kristus jako muž, což znamená, že nevěsta či manželka nejedná ve svém vlastním jménu, ale ve jménu svého manžela. To je symbol ženských zrcátek, která musela být rozbita, aby se mohlo zhotovit měděné umyvadlo.

Umyvadlo také reprezentuje tři proměny a všechny hovoří o SMRTI. Celá oblast vnějšího nádvoří je vlastně oblastí smrti – smrti, která předchází životu.

Poselstvím měděného umyvadla je SMRT NAŠEHO JÁ. Jeho tři proměny jsou následující:

- 1) posvěcení – zobrazeno umytím;
- 2) oddělení;
- 3) křest.

U měděného oltáře byla krev zvířete smíšena s yzopem. Krev zabitého zvířete pak vlastně putovala s knězem a vstupovala až do svatyně svatých, kde byla vylita před Hospodinem. V umyvadle si kněz musel umýt ruce od poskvrn měděného oltáře. To symbolizuje posvěcení – tj. odstranění všech skvrn hříchu, které na nás ještě zůstaly od chvíle, kdy jsme přijali princip smrti. Co se týká hříchu, posvěcení bude pokračovat.

Umyvadlo bylo vyrobeno z mědi a měď i zde představuje soud. Tentokrát je to SOUD NAD LIDSKÝM JÁ. Duše se vrátila k Bohu, aby se mohla účastnit Jeho BOŽSKÉHO ŘÁDU. Dříve však, než bude moci vstoupit do KRISTOVA ŽIVOTA, musí se VZDÁT SVÉHO VLASTNÍHO ŽIVOTA. Svatyně reprezentuje Kristův život. Je zřejmé, že umytí nemůže nikoho učinit dokonalým, avšak na naší cestě k dokonalosti je nevyhnutelné. Hřích je nepřátelskou přirozeností, která do nás vnikla chybou našeho praotce. Dokonce i z obecného lidského hlediska je hřích NEŽÁDOUCÍ. ALE druhá smrt, o níž hovoříme, žádoucí je. Je dokonce nutná proto, aby zemřelo to, co chceme, aby žilo – lidské JÁ.

LIDSKÉ JÁ NEUMÍRÁ SNADNO

Když se kněz umyl v umyvadle, zanechal tím za sebou smrt kříže jako dokončené dílo a nyní směřoval k dalšímu kroku na své cestě stánkem – k posvěcení a oddělení. ODDĚLENÍ znamená položit stranou, co bylo očištěno, aby to dále mohlo být použito pouze pro Pánovo dílo. V této souvislosti můžeme připomenout přestoupení

babylónského krále Balsazara, který použil při hostině oddělené a posvěcené nádoby ze stánku. V odpověď na to začal Bůh psát svou rukou na zeď slova soudu a téže noci byl král zabit. Lidé, kteří nesou Boží jméno, musí být čisti a nesmějí dávat místo světskosti. Slovo „církev“ znamená vyvolený (přesněji „odněkud vyvolaný“) lid. Vyvolaný z čeho? Odpověď zní: ze světa. Příliš mnoho křesťanů zůstává součástí SYSTÉMU HŘÍCHU tohoto světa. Byli povoláni ze světa, ale nevyšli z něj.

Apoštol Pavel ve své epištole Korintským píše velice přesvědčivě:

„Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání (souzvuk) Krista s Belíálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným (nebo věřícímu s nevěřícím)? A jaké spolčení (shoda) chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán, a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2Kor 6:14–18)

ODDĚLENÍ PRO PÁNA JE POSELSTVÍM, KTERÉ NÁS VYVEDE Z BABYLÓNA. Slovo Babylón představuje celý svět vzpoury vůči BOŽÍMU ŘÁDU. Člověk se vzpírá Bohu duchovně, politicky i ekonomicky, což je hlavní příčinou našeho neúspěchu ve všech těchto oblastech.

Boží Duch nyní volá všechny lidi, aby se oddělili pro Boha. To je poselství oddělení.

UMYVADLO REPREZENTUJE KŘEST

Měděné umyvadlo reprezentuje křest, který je druhou zkušeností církve a také druhým církevním věkem, do něhož Bůh vede člověka na jeho cestě k dokonalosti. Křest tedy znamená smrt. Je to smrt lidskému JÁ a všem věcem, které jsou vlastní lidským osobním ambicím, cílům, touhám, vůli, myšlenkám, emocím a rivalitě.

VODNÍ KŘEST – SMLOUVA

Vodní křest je akt podepsání smlouvy, který bychom mohli připodobnit ke svatebnímu obřadu. Ježíše Krista jako svého Spasitele jsme přijali zadarmo. Naše spasení bylo koupeno a zapláceno krví Ježíše Krista. A nyní, když jsme křesťané, Bůh žádá, abychom Mu odpověděli. Jestliže se tedy opravdu chceme stát částí Těla Kristova, pak musíme nejprve s Tělem Kristovým uzavřít smlouvu nebo, jinými slovy, musíme mu projevít svou věrnost a lásku činem své vlastní vůle. Musíme se zříci starých věcí, vyznat svůj vztah ke Kristu, a tak se stát mrtvými hříchu a živými Bohu.

1) Přirozené – Mat 3:11.

Křest ve vodě,
křtitelem je člověk.

2) Duchovní – Mat 3:11.

Křest v Duchu svatém,
křtitelem je Ježíš.

3) Plnost – 1Kor 12:13.

Křest v Krista,
křtitelem je Duch svatý.



Podívejme se teď na výše uvedené tři dimenze (rozměry), které pro nás Bůh připravil.

1) PŘIROZENÉ – První rozměr je vždy přirozený. Každý Boží princip je nám nejprve předkládán na přirozené rovině. Jestliže však dopustíme, aby naše porozumění zůstalo u přirozeného, pak nám unikne skutečný význam, protože přirozené pomíjí a je při nejlepším pouze dočasné. PŘIROZENÝ, FYZICKÝ KŘEST TEDY PROBÍHÁ VE VODĚ A KŘTITELEM JE ČLOVĚK.

2) DUCHOVNÍ – Druhý rozměr je vždy duchovní. Duchovní je ve skutečnosti význam a záměr přirozeného. Uskutečňuje se na vyšší rovině. Duchovní křest se nazývá křest v Duchu svatém. Při něm Boží Duch vstupuje do ducha věřícího. V tomto křtu je člověk místo vodou

pokryt Duchem svatým jak zevnitř, tak zvenku. Obrazem tohoto křtu je vodní křest. Tak jako voda pokrývá celého věřícího, pokrývá jej nyní Duch svatý; křtitelem je sám Kristus.

3) PLNOST – Třetí rozměr je naplněním obou předchozích, přirozeného a duchovního. Rozumíme-li vodnímu křtu, pak snadno porozumíme plnosti křtu. V tomto křtu jsme pohřbeni, ponořeni do Krista a křtitelem je Duch svatý. V Židům 6:2 čteme o „křtů učení“, zatímco v Efezským 4:5 je nám řečeno, že je jenom „jeden křest“. Tento zdánlivý rozpor zmizí, když pochopíme, že v jednom křtu jsou tři. V Matoušovi 3:11 se píše, že Jan Křtitel křtil vodou, ale Ježíš bude křtít Duchem svatým a ohněm. Tento verš mluví o prvních dvou křtech. Třetí nalézáme v 1. Korintským 12:13, kde je řečeno, že Duch svatý nás křtí v Krista: „*Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.*”

Bylo by teď vhodné uvést příklad. Žil člověk jménem Izrael a ten zplodil lid, který se nazývá Izrael. Pokud by to byl konec příběhu, tak by to bylo opravdu smutné. Ale přirozený Izrael zplodil člověka jménem Ježíš Kristus, který se stal Spasitelem a Pánem duchovního národa – duchovního Izraele. Potom začal duchovní Izrael chodit v některých zaslíbeních, ve kterých přirozený Izrael nebyl schopen chodit. Duchovní Izrael je však před Bohem stejně nedostatečný jako Izrael přirozený. Proto Bůh přivede jiný Izrael, učiněný z obou, který nazývá Sion (Tělo Kristovo) a který bude dokonalostí krásy.

PRAVÝ VÝZNAM KŘTU

První zmínka o křtu se objevuje v sedmé kapitole Genesis, kde Bůh celý svět ”pokřtil” vodami soužení. Přežili pouze ti, kteří měli víru v Boha. Všichni ostatní zahynuli. Křest vodou tedy znázorňuje smrt. Avšak křest bez VZKŘÍŠENÍ by byl negativní zkušeností bez života. ALE POHŘBENÍ S NÍM SKRZE KŘEST – POVSTÁVÁME V NOVOTĚ ŽIVOTA (Řím 6:4). Smrt a vzkříšení jdou spolu ruku v ruce. Až po křtu kněz vstupuje skrze oponu do svatyně. To znamená, že než člověk vstoupí do KRISTOVA ŽIVOTA, musí se nejprve vzdát HŘÍCHU a SVÉHO JÁ. BEZ TOHO JE OBŘAD KŘTU POUHOU

„FRAŠKOU“! Křest je umírání uvnitř a obřad křtu je SVĚDECTVÍM pro ty, kteří jsou vně. Vyvstává tedy další otázka: nemohli bychom obřad vodního křtu zrušit, když jde především o vnitřní proces ve věřícím? Odpověď zní: ROZHODNĚ NE! Pokud ano, pak bychom mohli odstranit i svatební obřad. „Ano, беру si tohoto muže! Ano, беру si tuto ženu!“ Je naprosto nezbytné, aby se svatební obřad konal před svědky. Povím vám k tomu příběh.

BEZ OBŘADU

Na Jamajce existovala jedna církev, ve které zrušili oficiální manželství. Tvrdili, že jsou nad zákonem, a tak se ženili a vdávaly, aniž by podepisovali jakékoli právní dokumenty. KRÁTKÝ ČAS to fungovalo. Když byli všichni duchovní a manželé i manželky zachovávali své závazky, nikdo nemusel být vázán lidským zákonem. TAKTO VŠAK POKOUŠELI DÁBLA. A tak se za nějaký čas stalo, že ženatý BISKUP té církve byl sveden, když uviděl mladou dívku, a zatloučil se s ní oženit. A to udělal. Když ho lidé napomenuli, odpověděl, že se vlastně se svou dosavadní ženou, s kterou žil mnoho let a vychoval děti, nikdy neoženil, protože nebyla žádná legální svatba a nebyl podepsán žádný právní dokument.

MNOHÁ PONOŘENÍ

Spousta lidí absolvuje několik „výprav“ do baptisterií s nadějí, že několika křty obdrží něco, co neměli předtím. Někteří jsou křtěni v různá jména a doufají, že když nad nimi bude vysloveno jméno Ježíš nebo nějaké jiné jméno, bude vše v pořádku. ALE ŽÁDNÉ VYSLOVOVÁNÍ JMEN NEBO OPAKOVÁNÍ KŘTŮ NEMŮŽE NAHRADIT „DOTÁZÁNÍ DOBRÉHO SVĚDOMÍ U BOHA.“ (1Pt 3:21)

KŘEST VE JMÉNO JEŽÍŠE

Čtenář se v tuto chvíli může ptát: „V jaké jméno tedy musíme být pokřtěni?“ Odpovím jednoduše. Slovo „jméno“ v Bibli zcela nesporně mluví o CHARAKTERU a PŘIROZENOSTI. V této souvislosti dvanáct kmenů Izraele reprezentuje dvanáct různých přirozeností

člověka, v nichž Bůh působí svou slávu (viz kapitola o dvanácti bochnících).

JMÉNO JE CHARAKTER

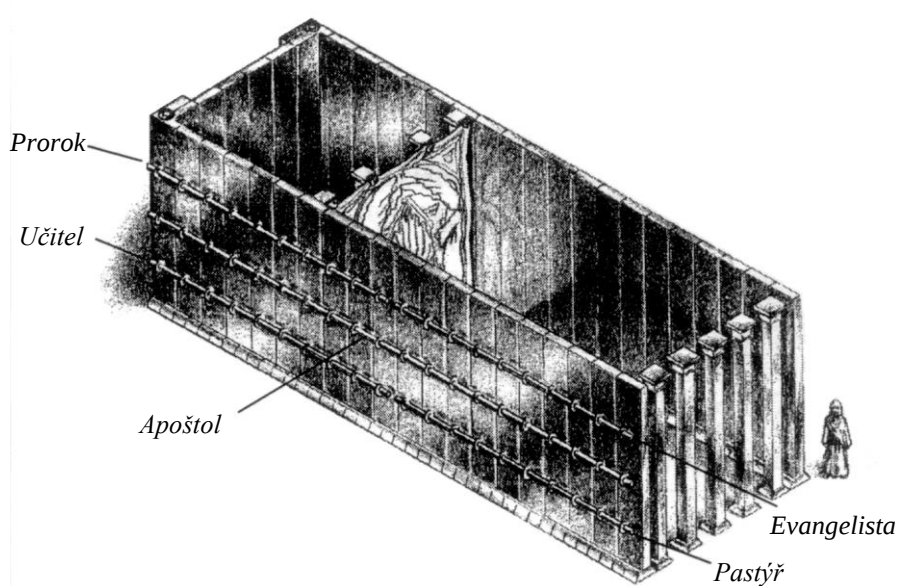
Být pokřtěn do jména tedy znamená být ponořen do charakteru jména. Když tedy člověk opouští vnější nádvoří a vchází do svatyně, **VCHÁZÍ DO PŘIROZENOSTI KRISTOVY. TO ZNAMENÁ, ŽE JE POKŘTĚN DO KRISTA.** A tak když říkám, že bys měl být pokřtěn ve **JMÉNO KRISTA**, myslím tím do Jeho přirozenosti. Kristova přirozenost by měla pokrýt tvou vlastní přirozenost, nastoupit na její místo a **KRISTUS BY MĚL BÝT ROZHODUJÍCÍM ČINITELEM TVÉHO ŽIVOTA.**

MOKRÝ HŘÍŠNÍK

Jestliže se člověk nevzdá svého jména (své přirozenosti) a jde ke křtu, tak do vody vstoupí jako suchý hříšník a vyjde jako mokrý hříšník. To je jediný rozdíl. **CELÝ OBŘAD SE TAK STANE NEVINNOU LŽÍ.** „Uctívají, a nevědí co.“ Učení, že ve křtu ve jméno Ježíše je nějaká magická moc, vzniklo špatným pochopením a překroucením. Jiní říkají: „Jestliže vyznáš, že Ježíš je Pán, pokřtím tě,“ i když možná žiješ v cizoložství a v nečistotě. Vodní křest je na místě pouze tehdy, jestliže se člověk vnitřně pevně rozhodl **POSLOUCHAT KRISTA**, který je **PŮVODCE A DOKONAVATEL** jeho víry. Tehdy s Ním vstupuje do smluvního svazku. Věřící je tedy **VYKŘTĚN ZE SEBE**, ztrácí své jméno a podle smlouvy vyznává, že s Kristem půjde celou cestu. Přijímá nové jméno, Kristus. Pamatujte, že jméno znamená přirozenost a křest znamená **PONOŘENÍ**. A tak být pokřtěn do jména Kristova znamená být ponořen a pokryt Jeho přirozeností.

KAPITOLA 7

KONSTRUKCE



Stánek (svatyně se svatyní svatých) byl více budovou než stánem. Jako stan vypadal zvenku: Byl pokryt modrým, purpurovým a šarlatovým sukem, bílým hedvábím, kozlími, ovčími a jezevčími kůžemi. Ty byly přes něj přehozeny a visely i po stranách. Mezi postranními závěsy bylo možné zahlédnout třpyt zářícího zlata.

Stánek (svatyně a svatyně svatých) stál uprostřed vnějšího nádvoří. Skládal se ze čtyřiceti osmi desek, z nichž každá byla široká jeden a půl lokte. Desky byly pokryty ryzím zlatem a podobaly se spíše dlouhým zlatým tyčím. Na bočních, delších stranách stánku bylo

dvacet desek, což představovalo délku celkem třicet loket. Na kratší (zadní) straně bylo šest desek, to je devět loket na délku. Dvě desky navíc v rozích konstrukce sloužily jako výztuž.

Čísla nelze převádět do jiných jednotek, ztratili bychom tak symbolický význam měr.

Rohové desky byly spojeny do páru dvěma zlatými kruhy. Všechny desky byly zasazeny ve stříbrných patkách a každá deska měla dva čepy zasunuté do dvou výřezů (viz obrázek 10). Konstrukce měla tedy tři stěny a jeden východ jižním směrem, vytvořený ze závěsů.

SYMBOLICKÝ VÝZNAM

Ve stánku již nebylo možné vidět žádnou desku, žádné dřevo. Deska je jeden z mnoha symbolů těla. Vidíme tedy, že v Božích věcech nemá tělo co dělat. V bohaté historii církve lidé získávali privilegia, výsady a postavení z různých jiných důvodů, než že by ten či onen byl Boží vyvolený. Když mluvíme o těle, mluvíme o lidském způsobu uvažování a o sobeckých motivech. Zlato je obrazem přirozenosti Všemohoucího Boha. Proto jediným přijatelným projevem v církvi je projev Boha v člověku. Poslední úkon na vnějším nádvoří před vstupem do svatyně dveřmi stánku symbolizuje smrt lidskému já. Musí to tak být, protože všechny měděné či bronzové nádoby končily svou službu u dveří stánku a do svatyně již nesměly být vneseny.

ŽENSKÁ ZRCÁTKA

Zrcátka jsou symbolem marnivosti, která byla obětována, a také smrti lidskému já. Žena umírá na vnějším nádvoří, ve svatyni žije jenom Kristus.

Je zajímavé, že umyvadlo (poslední předmět na vnějším nádvoří) bylo zhotoveno z ženských zrcátek. Zdá se, že ženy měly buď zrcátka s měděnou rukojetí, nebo byla měď kvalitně vyleštěna, a tak zrcátka byla ideální ke zhotovení umyvadla. Duchovně to svědčí o tom, že ani ženské věci (věci, které ženy používaly) nepatřily do svatyně. Byly však použity jako poselství smrti lidskému já. Žena

v Písmu má mnohem více významů než v anglickém jazyce. Žena je na jedné straně doplňkem (doplněním, dovršením) muže. To znamená, že muž není sám o sobě dokončený. Potřebuje ženu, aby se mohl rozmnožit. Potřebuje ji jak fyzicky, tak duchovně. Na druhé straně Písmo mluví o ženě jako o slabší. To je odvozováno ze skutečnosti, že žena byla v zahradě Eden pokoušena a svedena ďáblem. Pravdou však je, že Bůh stvořil podle svého obrazu jednu bytost, muže a ženu, a tu rozdělil na muže a na ženu. Proto je žena většinou duševnější (emoce, myšlení, starost) než muž. Slovo duše je v Písmu synonymem ženy. Duchovně řečeno, žena je mnohem vnímavější a citlivější na duchovní věci než muž. Někdo se může zeptat, zda je to dobré, nebo špatné. Může to být obojí, ale většinou je to dobré. Žádná církev neexistuje bez žen. Bůh vybavuje ženy schopností duchovně fungovat jako jemný a citlivý seizmograf (přístroj na zaznamenávání zemětřesných vln) a fakta dosvědčují, že ženy stály v přední linii každé misionářské výpravy. Poslední u kříže, první u hrobu. Vždyť ženy jako první přinesly zvěst vzkříšení.

AŽ ŽENA MLČÍ?

Svatyně je obrazem bytí V KRISTU. Proto je Kristus jako Hlava církve muž. Na přirozeném pohlaví v Božích věcech nezáleží. Bůh ve svatyni nerozlišuje fyzického muže nebo ženu. Když muž nebo žena dospějí v Duchu na místo smrti svého já a dovolí Kristu, aby v nich vládl, pak od nich může Bůh chtít, aby ve shromáždění svatých nepovolovali žádným formám tělesnosti. Nicméně máme mezi sebou takové, kteří ještě nevyzráli, a přesto se skrze ně bude Boží Duch projevat. JAK SE MŮŽE NĚKDO OPOVÁŽIT napomenout Ducha Páně, když pracuje skrze nádobu, kterou si Pán zvolí!

ŽENY MOHOU BÝT ŽENAMI DOMA, KDYŽ KOJÍ SVÉ DĚTI, A ZÁROVEŇ V CÍRKVI MLUVIT SLOVO AUTORITY, KDYŽ JSOU V DUCHU.

Někteří se přou o slova z 1. epístoly Timoteovi 2:11: „Žena ať se učí mlčeti, ve všelike poddanosti.“

Tvrdí, že podle tohoto verše musí ženy v církvi mlčet. Ale tentýž apoštol Páně v epištole Galatským 3:27–29 říká:

„Všichni, kteří jste pokřtěni do Krista, jste přece oblékli Krista. Není už Žid ani Řek, není otrok ani svobodný, není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jestliže jste Kristovi, pak jste símě Abrahamovo a dědicové podle zaslíbení.“ (NBK)

JE JASNÉ, že pokud by jejich tvrzení, že ženy musí v církvi mlčet, bylo pravdivé, pak by druhý verš naprosto nedával smysl.

Někteří učitelé prohlašují, že ženy, které jsou duchovní, jsou v postavení muže, protože jsou v Kristu. Učí dokonce, že žena, která je duchovněji než její manžel, je hlavou domu. To je omyl. Sám jsem viděl, jak toto učení ve Spojených státech zničilo desítky rodin. Pravdou je, že v KRISTU není ani muž ani žena. To znamená, že žena, která proto, že je duchovní, si činí nárok na postavení muže, se dostala mimo Ježíšovo evangelium stejně tak jako muž, který v Božích věcech prosazuje své mužství. POHLAVÍ není v evangeliu rozhodující. Pohlaví nemá v duchovních věcech co dělat. Pohlaví je zcela fyzické, zemské opatření, které nejde za vzkříšení.

Osvětlení potřebují i následující citace:

„Proto si přeji, aby se muži modlili na každém místě, zvedajíce svaté ruce bez hněvu a pochybování.“ (1Tim 2:8–12, NBK)

Zde apoštol Pavel oslovuje muže, což ukazuje, že dává do pořádku věci, které v pořádku nebyly. Zřejmě se zde věnuje konkrétním problémům. Vidíme, že v té církvi měli muži problémy se zvedáním rukou a chválením Pána.

Verše 9–10: *„Podobně také, aby se ženy zdobily upraveným oděvem, s cudností a rozvahou, ne zaplétáním vlasů, zlatem, perlami nebo drahým rouchem, ale dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se hlásí ke zbožnosti.“* (NBK)

Druhý problém se týkal žen. Tehdy, právě tak jako i nyní, ženy podléhaly způsobům světa, které by se daly shrnout do dvou slov: světskost a marnivost. Pavel říká, že světskost a marnivost nejsou zbožné vlastnosti. Dnes se dcery Siona oblékají více jako nevěstky

nežli jako ženy vyznávající zbožnost. Líčení se v církvi povýšilo téměř na zbožnou ctnost. Úzké, přiléhavé kalhoty a šortky jsou součástí šatníku křesťanek stejně jako hříšnic. Ženy a muži Pavlovy doby potřebovali apoštolské vedení a stejně tak ho potřebují naše ženy dnes. Pavel pokračuje o ženách.

Verš 11: *„Žena ať se učí mlčeci, ve všelikej poddanosti.“*

Řecké slovo „esuchia“ přeložené jako „mlčet“ by se dalo přesněji přeložit výrazem tichost – bez obtěžování, skákání do řeči a bez divokých duševních výbuchů.⁴ I zde vidíme, že v církvi byly problémy, které bylo třeba napravit. Podle židovského zákona musely ženy mlčet. Ale v církvi nechce nikdo nikomu zabraňovat mluvit v Duchu; na druhou stranu by nikdo neměl přehlížet mluvení, které v Duchu není.

Verš 12: *„Ženě pak nedovolují učit ani ovládat muže, ale ať je v tichosti.“* (NBK)⁵

Slovo tichost je zde použito v kontrastu s dvěma slovy: „učit“ a „vládnout“. Již jsme zjistili význam slova tichost, a tak se nyní podívejme na slovo „učit“.

Řecké slovo použité pro „učit“ je „didaskein“ a znamená „učit nebo být pán a mistr“. V tomto konkrétním verši a kontextu by slovo učit mělo být přeloženo spíše jako „vládnout“, „panovat“ nebo „mistrovat“, protože Písmo říká, že dary Ducha (včetně učení) jsou v Těle rozdělovány rovnoměrně. Existuje mnoho žen, které mají dar vyučování. Na druhé straně jsme již citovali slovo z epístoly Galatským 3:27–29, které jasně říká, že v Kristu není „muž ani žena“. Proto tedy říká-li jeden verš Písma, že žena smí učit, a druhý to popírá, pak někdo musel dané slovo v jedné nebo druhé pasáži přeložit chybně. Myslím, že není obtížné poznat, který verš je přeložen nepřesně.

⁴ Český překlad NS překládá výše citovaný verš velmi přesně a výstižně: *„Žena ať se učí v tichosti a s veškerou podřízeností.“*

⁵ V kralickém textu zde máme opět slovo „mlčení“, které znamená tichost: *„Nebo ženě nedopouštím učit, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení.“*

Doslovný překlad jedenáctého verše podle řeckého originálu by tedy zněl: „Nedovoluji, aby žena panovala (vládla, byla hlavou shromáždění) a uplatňovala autoritu muže.“

Definitivní důkaz však nalézáme v Janovi 13:13, kde je použito totéž řecké slovo „didaskalos“ a je ve vztahu k Ježíši přeloženo jako „Mistr a Pán“:

„Vy nazýváte mne Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.“

Správné rozsuzování Božího Slova v této pasáži nám umožňuje vidět, že právoplatným místem muže je být hlavou ženy. Pokud je hlavou žena, pak je ničen Boží řád. Pavel tedy pouze toto postavení potvrzoval, ale ženu nesnižoval.

Na světě dnes vládne zmatek. Ženy již neusilují o rovnoprávnost. Nyní bojují o vedoucí místa a vládu. To je znamení časů, které na svět přinesou velké zlo.

V Kristu je rovnost. Nemáme všichni stejnou práci, ale máme všichni stejnou příležitost stát se tím, čím nás Bůh ustanovil. Jak muži, tak ženy, otroci i svobodní, Židé i pohané přicházejí k úžasnému místu setkání zvanému „v Kristu“.

MÍSTO ŽENY

Vzhledem k vážnosti situace, která v této souvislosti v církvi a domácnostech v současné době přetrvává, je nezbytné, aby každý kazatel velice jasnými pojmy předkládal a ozřejmoval postavení žen, které vzývají Kristovo jméno.

JEZÁBEL PŘEKONÁNA

Jezábel by se před moderními ženami musela červenat, i když podle Písma byla velmi neslušná. Necudnost našich žen je tak běžná, že mnozí z nás už ani nerozpoznáme dobré od špatného. Pokud je tomu tak, pak je nezbytné o tom kázat.

CHYBNÝ POSTOJ CÍRKVE

Určitá část církve a někteří světoznámí kazatelé, kteří se nazývají apoštoly, učí, že postavení ženy je podřadné, že žena má zůstat vzadu a být zticha. Jejich učení říká, že pokud žena nemá muže nebo má manžela, který nejde v Božích věcech napřed, pak by měla vstoupit pod ochranu svého „pastýře“. Ten má zastávat roli „Pána a Mistra“. Od něho by měla dostávat svolení, zda může navštěvovat církev.

Jedná se o chybné učení, které nemá biblický základ. V první řadě není naší povinností jako pastýřů (pastor není biblický termín), pracujících spolu s velkým Pastýřem Ježíšem Kristem, činit si vlastní učedníky a vázat je na sebe, ale povzbuzovat ovce k následování Krista.

Na druhé straně by se shromáždění nemělo skládat jenom z ovcí, ale je-li vyučováno Slovo, pak by měly existovat různé stupně dospělosti a z oveček vyrůst dospělí synové. Pokud člověk, který se učinil pastýřem, přináší ovcím pouze dětskou stravu, mohou nastat dva případy: buď bude ovce udržovat v jejich dětském věku, nebo ho ovce přerostou, a on by měl ze svého místa odstoupit.

Boží odpovědí na tento problém je pluralita starších, mezi které Bůh vloží rozdílné služebnosti – a shromáždění svatých pak nebude představením jednoho muže.

ŽENA – VZOR CÍRKVE

„Obrazy nebeských věcí tedy bylo potřeba očišťovat takto; samy nebeské věci však lepšími oběťmi, než jsou tyto.“ (Žid 9:23, NBK)

Apoštol Pavel mluvil o pozemském stánku, který je očišťován krví býků apod., a o nebeském stánku, který je očišťován krví Ježíše Krista.

Předně nám tedy ukazuje, že věci v nebesích mají své obrazy (vzory) zde dole.

MANŽELKY PODDANÉ MANŽELŮM

Tato obdoba je ještě zřejmější v Efezským 5:23–24:

Mojžíšův stánek

*„Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus hlava církve, a onť jest spasi-
tel těla. A protož jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ve
všem.“*

Základní chyba v porozumění uvedenému verši vyplývá z toho, že slovo „poddát“ se chápe ve smyslu podřadný, nižší, horší nebo méněcenný. Toto slovo však neznamena ani nenaznačuje, že by manželka byla podřadnější než její muž. Ve skutečnosti se jedná o POSTAVENÍ SVOLNÉ, DOBROVOLNÉ, nikoli vynucené. Ředitel firmy má autoritu nad zaměstnanci, kteří pracují na projektu v jeho firmě. Ale jeho postavení by se nikdy nemělo vykládat jako nadřazenost jeho vlastní osoby a podřadnost pracovníků.

Jsme jedno s Kristem, jsme Jeho bratři, avšak Kristovo postavení jako jednorozeného Božího Syna a našeho Spasitele (Spasitele Těla) jej staví na místo autority vysoko nad nás a nad každé knížectví a moc.

KRISTUS PRVNÍ

Oběť prvotin v Mojžíšově zákoně je obrazem křesťana, který klade Ježíše Krista na první místo ve svém životě.

Je-li tedy Hlavou ženy Kristus, pak všechny ostatní hlavy, ať v jejím zaměstnání nebo v manželství, jsou poddány té jedné Hlavě. Ježíš není jenom Král králů, ale také Hlava všech hlav.

NEPŘÍJEMNÁ PODŘIZOVÁNÍ

Ženy se často musí poddávat v nepříjemných situacích a mnohdy je pro ně obtížné nalézt hranici kdy, kde a čemu se ještě podřídí.

Každý by měl chápat Ježíše Krista jako hlavní motiv podřízení. Proto je podřízení pro Krista posvěcené a svaté.

NESVATÁ PODŘIZOVÁNÍ

Když někdo dovolí, aby si ho ďábel použil i přesto, že v něm Boží Duch protestuje, pak jeho podřízení není svaté ani Bohem žádané. Aby čtenář mohl porozumět, o čem mluvím, uvádím následující příběh.

Manžel jedné sestry chtěl, aby s ním a jeho přáteli šla do baru, kam chodili pít a tancovat. Jistí „pastýři“ té ženě poradili, že by měla poslechnout svého muže a jít s ním. Já jsem jí poradil, aby mu v lásce řekla, že jí její Pán takové věci dělat nedovolí. Nakonec poslechla „pastýře“ a šla s ním. Myslela si, že jim tam bude moci kázat. Pokusila se jim povídat o Pánu, ale brzy se od ní všichni oddělili a ona se stala terčem posměchu. Oba potom žili v napjaté atmosféře, a tak za mnou přišla znovu o radu.

Řekl jsem jí, aby se modlila tak dlouho, dokud neztratí pocit nepřátelskosti vůči svému manželovi. Pak ať k němu přistupuje v lásce, projevuje mu svou lásku a nakonec mu vysvětlí, proč s ním na podobné večírky už chodit nebude. Manžel se poddal Duchu, ve kterém k němu přistupovala, a omluvil se jí za příkoří, které jí způsobil. Slíbil, že to od ní už vyžadovat nebude. Ale to nebyl konec příběhu. Za několik měsíců její muž přijal Ježíše jako svého Spasitele a začala druhá etapa boje. Jeho žena byla ve věcech Pána napřed a musela ho vést po stezce spravedlnosti a přitom se mu plně podřizovat. Bůh nemůže souhlasit s podřízeností hříchu.

„Nějmilejší, milujmež jedni druhé, nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha.“ (1Jan 4:7)

DESKY

Stánek měl čtyřicet osm desek (viz obrázek na začátku kapitoly), to je součin 4 x 12. Čtyřka je číslo testování, zkoušek a soužení. Dvanáctka znásobená soužením přivádí člověka do dokonalosti.

„Aby zkušené víry vaší, mnohem dražší nežli zlato, kteréž hyne, a však se v ohni zkušuje, nalezeno bylo k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.“ (1Pt 1:7)

Desky byly pokryté zlatem, což znamená, že veškeré tělo, tělesnost a vše, co je z člověka, musí být zcela a neustále skryto v Kristu. Jediným vnějším projevem, viditelným pro lidské oči, musí být zlato, které mluví o BOŽÍ PŘIROZENOSTI – LÁSCE.

UZAVŘEN

Desky tvoří druhé ohrazení, do kterého Bůh člověka uzavírá. Desky měly na výšku DESET loket. To je symbol vlády, Božího řádu. Jedna deska byla široká JEDEN A PŮL lokte, což je polovina Boží plnosti. To znamená, že žádný člověk nevstoupí do této plnosti sám. Potřebuje ostatní, s nimiž bude tvořit stánek.

„Až bychom se sběhli všickni ... v muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova.“ (Ef 4:13)

JEDEN ČLOVĚK NEMŮŽE BÝT PĚTINÁSOBNOU SLUŽEBNOSTÍ. Jedna deska (jedna duše) reprezentuje pouze polovinu dokonalosti.

SLUŽEBNOST TĚLA

Slovo „Tělo“ označuje organizaci skládající se z mnoha organizmů. Samo použití tohoto slova z něho v duchovním smyslu činí jedinečnou sílu. Je to DUCHOVNÍ tělo s FYZICKOU činností. Je to soustrojí lidských organizmů s DUCHOVNÍ HLAVOU, která vede mnoho lidí jednou myslí a jedním Duchem.

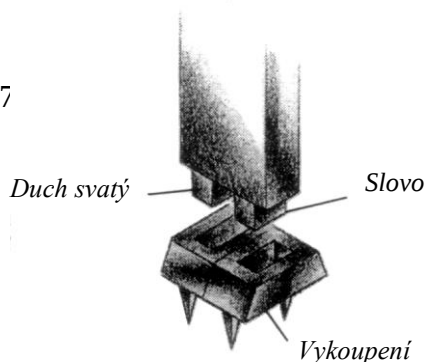
SLÁVA

Sláva Těla Kristova spočívá ve skutečnosti, že lidé nejsou automaty nebo roboty, fungujícími pod supermanem, jak je tomu v případě, když je člověk posedlý ďáblem. ALE jsou to lidé, kteří svou svobodnou vůlí a volbou, svou láskou k Bohu, svým uvážlivým úsilím, ba přímo zápasem o „svrchní věci“ a zbožnost POUŽILI BOŽÍ NÁSTROJE A ZVÍTĚZILI NAD NEPŘÍTELEM UVNITŘ SEBE I VNĚ. Svou přičinlivostí a zasvěcením se přeměnili v SYNY SVĚTLA a navěky jimi zůstanou, PROTOŽE CHTĚJÍ.

NAŠE ZAKOTVENÍ

To, co nás váže a drží jako část Božího domu, jako živé kameny budované v duchovní dům, je ve stánku zobrazeno ČTYŘICETI STŘÍBRNÝMI PATKAMI. Ty-

7



to patky jsou po obou stranách příbytku a drží dvacet desek ve svislé poloze. Desky jsou spojeny a drženy u sebe PĚTI TYČEMI ZE DŘEVA SE-TIM, POKRYTÝMI ZLATEM. ZÁPADNÍ (zadní) STRANA STÁNKU je sestavena z OSMI desek zasazených do ŠESTNÁCTI STŘÍBRNÝCH PATEK.

DVACET je číslo vykoupení a ČTYŘICET je číslo soužení, zkoušek a konce tělesnosti. ČTYŘICET stříbrných patek drží DVACET desek ve svislé poloze. To znamená, že stříbro, které má stejný symbolický význam jako číslo dvacet – VYKOUPENÍ, nás drží na místě s Bohem v Těle Kristově. Dva čepy na každé desce představují Ducha a Slovo (viz obrázek 10).

To, že stojíme, je díky VYKOUPENÍ. Ale to, co nám brání vyklá-
nět se do stran, je pět dřevěných tyčí pokrytých zlatem.

PĚTINÁSOBNÁ SLUŽEBNOST

Pět tyčí, které ve stánku SPOJÍ DESKU K DESCE, reprezentuje PĚT služebností, které Bůh na zemi ustanovil, aby drželi svaté zpříma a pospolu. Jmenovitě jsou uvedeny v Efezským 4:11–12.

„A onť dal zajisté některé apoštoly, některé pak proroky, jiné pak evangelisty, jiné pak pastýře a učitele, pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova.“

APOŠTOL

Prostřední tyč byla umístěna v polovině výšky desek a sahala od jednoho konce stěny k druhému. Tato tyč představuje služebnost APOŠTOLA. Měří třicet loket, což je číslo dospělého syna (Ježíšovi bylo třicet let, když začal veřejnou službu). Dílo apoštola je hnací silou, je životně důležité pro celou konstrukci. LEŽÍ VE STŘEDU a určuje směr, který následují ostatní služebnosti. Pravý apoštol Boží lid sjednocuje a jeho působení není MÍSTNÍ, ale zahrnuje celý stánek. Jakmile jsou desky na svých místech, nepocítují jenom moc apoštolské zvěsti, ale ta zvěst je zároveň spojuje v Tělo Kristovo. DŘEVO se nikdy nedotýká DŘEVA, ale vždy se dotýká ZLATO ZLATA.

„Hlubina volá k hlubině.“ (Žalm 42:7, KJV)

Každá Bohem ustanovená skupina nebo církev musí mít apoštolskou vizi. „*Když nebývá vidění (vize), rozptýlen bývá lid.*“ (Př 29:18) Boží lid nemůže v Kristu růst, pokud nemá vizi toho, kdo je, kam jde a kde se nachází.

Pravé Boží poselství uvádí lidi do BOŽÍHO ŘÁDU. Všude vidíme chaos. Je věcí pravých apoštolů přinášet řád mocí Božího poselství, které je v nich. Tato moc je uplatňována APOŠTOLY POSLEDNÍHO ČASU a každá falešná věc bude smetena. To, co mnozí nazývají nehodami a nešťastnými náhodami, si Bůh používá, aby vyčistil pole a uprázdnil cestu pro své pravé posly. Když se někdo rozzlobí a opustí shromáždění, může to pro dané shromáždění být docela dobře požehnáním. Kdyby byli z nich, byli by je neopustili.

ZÁKON ŽIVOTA

Boží lid již k sobě není vázán tělesnými zákony nebo církevními sdruženími, ALE jak do církve vstupuje dospělost, jsou lidé vázáni LÁSKOU, která je zákonem života.

„Pakliť chodíme ve světle, jako on jest ve světle, obecenství máme vespolek.“ (1Jan 1:7)

Toto obecenství není vynuceno nařízeními a příkazy „musíš – nesmíš“, ale principem ŽIVOTA, který „má rád věci při sobě“. Najednou zjišťujeme, že máme navzájem obecenství. Nemůžeme si pomoci, prostě ho máme.

ŠESTNÁCT STŘÍBRNÝCH PATEK

Na západní (zadní) straně stánku jsou desky zasazeny do šestnácti stříbrných patek, které je drží ve svislé poloze. Tyto patky představují LÁSKU, kterou na svém místě drží VYKOUPENÍ. Zde máme opět vynikající ponaučení. Láska potřebuje, aby byla udržována. Bez vykoupení láska nemá základ a bude vším možným, jen ne pravou, čistou „AGAPÉ“ neboli Boží láskou. Bez vykoupení se láska stává jen láskou SEXUÁLNÍ a CITOVOU, což je láska k rodině nebo láska k pozemským věcem. A tak šestnáct patek, reprezentujících lásku, můžeme popsat pouze jedním slovem, a to „AGAPÉ“.

ÚHELNÝ KÁMEN

JEŽÍŠ, MISTR LÁSKY, je představován deskou v pravém rohu, která spojuje všechny ostatní v lásce zlatým kruhem. Tento rohový zlatý kruh vlastně celý příbytek spojuje dohromady. V DRUHÉM ROHU leží další deska, která váže levou stěnu stánku. To znamená, že Kristus zplodí na zemi děti, LID JAKO ON SÁM, který bude činit totéž dílo, které v Těle koná On. Tento lid je reprezentován STO ČTYŘICETI ČTYŘMI TISÍCI ve Zjevení 7 a PACHOLÍKEM ve Zjevení 12 – PRVO-TINY BOHU.

Apoštol, prostřední tyč, měří TŘICET loket, což znamená, že je dospělejší Boží syn. Víme, že v minulosti žádný člověk nedospěl do takové zralosti, aby byl JAKO JEŽÍŠ. Zde můžeme vidět, že je možné, aby člověk zůstal v Duchu a projevoval úplnou DOKONALOST, ačkoli sám ještě dokonalý není. V Duchu je dokonalost. Když jsme v Duchu, nemůžeme dělat špatné věci. Od apoštola se očekává, že bude zůstat v Duchu.

Tyče jsou umístěny ve TŘECH ŘADÁCH, jak je vidět na obrázku na začátku této kapitoly. Číslo tři (tři řady) mluví o Božím řádu. Služebníci jsou na svém místě pevně zasazeni a ukotveni Bohem. Bůh je posílá z místa na místo a oni uskutečňují Boží vůli. Víme, že jsou někteří apoštolové, kteří nezůstávají ve svém povolání. Mnozí mají dnes sklon „dělat si své vlastní věci“, ale během několika let, až se temnota a soužení na zemi rozšíří, toho ubude. Tehdy spatříme Boží lid v jednotě, tak jako nikdy předtím v historii církve. Tyč je provlečená kruhy, které jsou umístěny na deskách. Jsou to zlaté kruhy, které mluví o manželství. Je paradoxní, že ačkoli tyč drží desky ve svislé poloze, jsou to kruhy na deskách, které drží tyč na jejím místě. To znamená, že apoštol nebo jakákoli další služebnost nemohou a neměli by církev vlastnit, ale církev by měla držet je a toužit po tom, aby jí sloužili.

PROROK

V první řadě jsou dvě tyče. Každá z nich měří PATNÁCT LOKET. Jsou pokryty zlatem, takže vypadají jako dlouhé tyče zlata. Tyče

jsou provlečeny zlatými kruhy na deskách, a tak vytvářejí spojovací článek mezi deskami navzájem.

První tyčí na levé straně příbytku je PROROK. Službou proroka v Těle je na prvním místě pomoci udržovat Tělo pohromadě přímým i nepřímým zjevením Ducha.

BOŽÍ PROROCKÁ SLUŽEBNOST

Prorocká služebnost je dána do Těla Kristova Božím nadpřirozeným působením. Žádný prorok se nemůže stát prorokem studiem. Jeho služba proroctví roste v závislosti na stupni posvěcení jeho života. Prorok může dostávat zjevení prostřednictvím vizí nebo snů, přímým Slovem od Boha nebo jakýmkoli jiným způsobem, který Bůh zvolí. Je VŠAK nutné, aby vždy zůstal v Boží vůli, protože jinak nerozpozná rozdíl mezi zjevením od lživého ducha a zjevením od Boha.

DŮLEŽITOST PROROCKÉ SLUŽEBNOSTI

Církev nebude moci dosáhnout svých výšin a vrcholů v Duchu bez působení prorocké služebnosti. Tím míním prorokování v církvi. Služebnost proroka v církvi nese moc a autoritu hned vedle apoštola.

DUCHOVNÍ AUTORITA

Chybná představa o duchovní autoritě vypadá tak, že lidé, kteří o sobě prohlašují, že mají autoritu, ve většině případů nad jistými částmi církve vládnou. ALE autorita je od Boha. Duchovní autoritou je PROMLUVENÉ SLOVO, které je mocné v nebi i na zemi.

Uvedu zde příklad takové situace. Jistí bratři odmítali kázání jednoho služebníka. A tak se rozhodli, že jej už nebudou přijímat. Tento služebník neřekl ani slovo, odešel a modlil se k Bohu. Výsledkem bylo to, že se mu bratři omluvili a odvolali své rozhodnutí. Autorita tohoto služebníka byla uplatněna v Duchu.

Na druhé straně jsou takoví, kteří mluví líbivá slova, ale je zjevné, že v nich není Duch Boží a že jejich slova pro duchovní lid nemají moc.

Ježíš o duchovní autoritě řekl:

„Víte, že vládcové národů nad nimi panují a velikáni nad nimi užívají moc. Tak to ale mezi vámi nebude. Kdokoli by mezi vámi chtěl být veliký, ať je vaším služebníkem. A kdokoli by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem.“ (Mat 20:25–27, NBK)

To jednoduše znamená, že Bůh člověka povyšuje na místo autority, ve které „cokoli sváže na zemi, bude svázáno v nebi“. Jasně vidíme, že Bůh zamýšlí, aby prorok mluvil jako Bůh sám.

SLUŽEBNOST EVANGELISTY

Služebnost evangelisty přináší do církve zjevené Boží Slovo. Evangelista při tom musí být vybaven nejen mocí Ducha svatého, ale také dary Ducha, které budou dostatečné k obhájení evangelia ve všemožných okolnostech, v nichž se octne.

Služebnost evangelisty daleko přesahuje běžné evangelizační akce místní církve. Tato služebnost musí mít výjimečnou moc, aby zdolala překážky, které jí do cesty nastraží nepřítel. Těsně před svým vzkříšením Ježíš mluvil k apoštolům a řekl jim něco o přípravě evangelisty, dříve než bude moci vyjít do celého světa:

„Ale přijmete moc Ducha Svatého přicházejícího na vás a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku i v Samaří a až do posledních končin země.“ (Sk 1:8, NBK)

Mým Jeruzalémem je Jamajka, ale pro některé z vás, mých čtenářů, Jamajka může být vaše Judsko, Samaří nebo poslední končina země.

V tomto slově je hluboké zjevení, proto Ježíš tento příkaz apoštolům dal.

Váš Jeruzalém je místo, kde jste se narodili a kde jste vyrůstali. Lidé z vašeho města, okresu a země, kteří neznají Boha, se poddávají knížeti démonů, který vládne nad vaší částí světa. Abyste mohli efektivně kázat evangelium ve vašem městě, státě nebo zemi, musíte nejprve do značné míry toho ďábla porazit ve svém vlastním životě. Až se to stane, Bůh vás povede do oblasti sousedního ducha (nemusí ne-

zbytečně jít o geografickou polohu), který je spojencem hříchu, který přemáhá lidi ve vašem okolí.

Když zvítězíte nad judským duchem, Bůh vás povede dál, abyste bojovali a přemohli samařského ducha, ducha čarodějnictví.

A až získáte tyto tři zářezy na své pušce, Bůh vás povede do celého světa.

Pokud není výše zmíněný proces v životě evangelisty dokončen a evangelista vyjde bez přímého Božího vyslání, pak obvykle ztroskotá a někdy v Těle způsobí spoustu zármutku, bolesti a zmatků.

SLUŽEBNOST PASTÝŘE

V Písmu použité řecké slovo „paimenos“ znamená „pastýř“. Pozici „pastora“ vytvořila padlá církev a odporuje jakémukoli duchovnímu pojetí toho, čím pastýř má být. Služebnost není nějaká pozice, postavení nebo funkce, ale je to vybavení Ducha. V naší moderní církevní terminologii jsme si vytvořili slovo „pastor“, kterým míníme osobu, která je v postavení hlavy shromáždění. To podle Matouše 20:25–27 není biblické. Nemůžeme učinit někoho pastýřem shromáždění, tím méně někoho učinit apoštolem. JE TO BŮH, KTERÝ ČINÍ ČLOVĚKA PASTÝŘEM V TĚLE KRISTOVĚ. Slovo „pastýř“, které se v některých překladech chybně překládá jako „pastor“, označuje duchovní vybavení, službu nebo schopnost vyhledávat a pečovat o Boží ovce. To se obvykle projevuje v místní církvi, avšak duch pastýře je duch mající péči a zájem o Boží ovce kdekoli.

Služebnost pastýře představuje na obrázku levá spodní tyč, která měří patnáct loket.

Pastýř nebo pastor nemá mít nad shromážděním absolutní kontrolu. Je to postavení zodpovědnosti, kdy je služebník za službu péče o ovce jemu svěřené zodpovědný „Hlavnímu Pastýři“. Proto, zatímco se on ve shromáždění stará o ovce, jsou jiní, kteří se starají o beránky, a zase jiní, kteří se starají o syny – malé syny a velké syny. A tak v Božím řádu nalézáme PLURÁLNÍ SLUŽBU STARŠÍCH, KTERÍ PRACUJÍ SPOLEČNĚ.

PRAVÝ PASTÝŘ

Je snadné rozpoznat pravé, Bohem ustanovené pastýře od těch, které ustanovil člověk nebo kteří se jimi ustanovili sami. V Efezským 4:11 si všimněme, že Slovo říká, že „On (Bůh) dal některé apoštoly“ atd.

Člověkem ustanovený apoštol nerozumí Božím věcem. Přesto všechny církve do různých funkcí ustanovují své vlastní učitele. Moderní církve tohoto světa naprosto odmítá Boží řád, jak je to znamenáno v 2. Tesalonickém 2:3:

„Nenechte se od nikoho žádným způsobem oklamat. Ten den totiž nenastane, dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk hříchu, ten syn ztracení.“ (NBK)

Historie se opakuje. Jako se Izrael odvrátil od Boha k němým modlám národů, stejně tak se devadesát procent církve odvrátilo od Boha, aby uctívali budovy, kostelní lavice, peníze, postavení a věhlas – a tak se vzbouřili proti Bohu. Ježíš Kristus, náš Pán, řekl, že se to před Jeho příchodem stane. V Matoušovi 13:24–30 nám dal podobenství o pšenici a koukolu (plevel). Pak od 37. do 43. verše dává výklad tohoto podobenství nebeského království:

„Odpověděl jim: „Rozséváč dobrého semene je Syn člověka a pole je tento svět, dobré semeno jsou synové království, ale koukol jsou synové toho zlého. Nepřítel, který je rozsívá, je ďábel, sklizeň je konec tohoto světa a ženci jsou andělé. Jako se tedy sbírá koukol a spaluje se ohněm, tak to bude při konci tohoto světa. Syn člověka pošle své anděly a ti vyberou Z JEHO KRÁLOVSTVÍ všechno pohoršující i ty, kdo konají nepravost, a vrhnou je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy se spravedliví v království svého Otce rozzáří jako slunce. Kdo má uši k slyšení, ať slyší.““ (Mat 13:37–43, NBK)

Citovaná pasáž popisuje stav církve před Kristovým příchodem. Jasně ukazuje, že v tu dobu bude v církvi vzpoura proti Pánovi vinice a že On čeká na čas soudu, aby oddělil pšenici od plevele. Pozorují, že plevel zabral svými velikými budovami hlavní nároží v ulicích našich měst. Obsadil vysoké funkce v drtivé většině světových shromáždění.

Je nejbohatší institucí na zemi, ale my rozumíme, že čas žně je velmi blízko, již ve dveřích.

Pravý pastýř hledá Boží slávu. Falešný pastýř hledá slávu své denominace, skupiny, nedenominační denominace nebo čehokoli jiného, kromě Ježíše. Vystává zde otázka, co to znamená hledat slávu. Tato otázka nás vede zpět k učení o „prvotínách“. To, co je středem a ohniskem našich programů a akcí, zaujímá také první místo v žebříčku našich priorit. Zajímáme se více o to, abychom udrželi své členy, nebo o jejich duchovní růst? Pokud máme zájem o jejich duchovní růst, pak i když je ztratíme, je Kristus první. Jsou pastýři vycvičení, vyučení a ustanovení Bohem, nebo lidmi ustanovení pastoři, pasáci a kovbojové, vyučení semináři po vzoru člověka a Říma? Bohem ustanovení pastýři položí své životy a nebudou hledat vlastní obohacení či postavení. Je-li tomu tak, pak je Kristus první. Zápasí pastýř více o to, aby činil vůli Otce, než aby se zalíbil svému shromáždění a ostatním církevním vůdcům kolem něj? Pak se soustředí na Krista. Osnuje pastýř plány, jak v církvi získat peníze? Pak se nesoustředí na Krista, ale na něco jiného. Je Kristus jedinou motivací církve? Pokud ano, pak je Kristus kladen na své právoplatné místo – první místo. Pastýř tedy není námezdník. Nemůže být kupován nebo propouštěn, protože pracuje se samým Bohem. Ten jej vycvičil a poslal. Takový pastýř bude každou ovci učit následovat Ježíše Krista. Každý Bohem ustanovený pastýř ví, že slovo pastýř není titul jako jména rouhání: důstojný pán, pastor, Otec, Svatý Otec, papež apod. (Zj 17:5), ale je duchovním vybavením, hlubokým soucitem a lítostí v srdci nad Božími dětmi na každém místě. Je to dar Ducha a my bychom měli být pouze podpastýři (vicepastýři) vedle Ježíše Krista.

MŮJPASTÝŘ

Toto je varování pro ty, kteří mají lidského, člověkem ustanoveného pastora či pastýře. Kdokoli uchvacuje Ježíšovo místo ve vašem životě, je podvodník, neboť ve Slově je napsáno:

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.“ (Ž 23:1)

Jestliže duchovně hladovíš a strádáš, pak máš špatného pastýře. Ujisti se, že Davidův „MŮJ pastýř“ je i tvým pastýřem.

SLUŽEBNOST UČITELE

Shromáždění může ustanovit učitele, ale nemůže mu dát služebnost. V Těle umísťuje služebnosti sám Hospodin. Služebnost učitele musí být dána přímo od Boha. Moje zkušenost je taková, že když mi Bůh řekne, co mám říci Jeho lidu, pak mi také řekne, jak to říci. Někdy učím pomocí tabule, na kterou kreslím obrázky věcí, které vidím v Duchu.

Existuje nicméně mnoho, mnoho dalších různých přísluhování Ducha. Když Bůh se mnou jedná tímto způsobem, s někým jiným může jednat způsobem úplně odlišným. ALE vždy to přinese stejný výsledek – Jeho lid přijme poselství, které je posláno přímo od Něj.

SLUŽEBNOST A DARY

Existují služebnosti pojmenované stejně jako dary Ducha, avšak služebnost není totéž co dar. (Např. dar proroctví a služebnost proroka). Dar je projevem Ducha Svatého uvnitř věřícího, který podle Boha působí, aby se dar skrze věřícího projevil.

Na druhé straně služebnost je zvláštní a mocnější vybavení církve. Služebník je Božím darem církvi. Jeho vybavení není z něho a nepatří mu. Nemůže kázat, kde chce, a dělat, co chce. Jako důležitá součást Božího stroje se musí pohybovat tehdy a tam, kdy a kam chce Bůh.

Každý člověk může mít nějaký dar Ducha, když se poddá Bohu, ale ne každý je pomazaný Kristův kazatel. Je však třeba mít na paměti, že každý věřící jako část Těla je jeho sloužící a funkční částí. V tomto smyslu se od každého, kdo je zrozen z Boha, očekává, že bude podle svých schopností spolupracovat se služebnostmi. Bez těchto šlach v Těle by služebnosti nefungovaly účinně.

To je tedy význam pěti tyčí na stěně stánku.

A neměli bychom zapomínat na jednu důležitou věc. Zlaté kruhy, které tyče drží, jsou připevněny ke zlatu na deskách. To znamená, že služebnost je držena Tělem. Služebnost ani služebník nedrží shromáždění.

PĚT SLOUPŮ

PĚT SLOUPŮ zhotovených ze dřeva a obložených zlatem (Ex 26:37) tvoří DVEŘE DO SVATYNĚ, skrze které vstupují POUZE MRTVÍ LIDÉ. To jsou muži a ženy, kteří na vnějším nádvoří zemřeli svému JÁ a nyní povstávají k životu V KRISTU. V Janovi 10:7 Ježíš učeníkům řekl: „*Já jsem dveře ovci.*“ Tím dával na srozuměnou, že kromě Něho samého neexistuje žádný jiný vstup dovnitř.

Galatským 2:9 říká, že Jakub, Petr a Jan byli sloupy církve. Zde vidíme nejen zlatý sloup, kterým je Ježíš Kristus, ale také to, že sloupy církve v Těle jsou někteří lidé. Těchto pět sloupů, reprezentujících služebnost, kterou Bůh v Kristu postavil, má kvalitu člověka (dřevo) a kvalitu Boží (ZLATO). Sloupy byly zasazeny do mědi, což znamená, že jejich základem je soud a právo a že Bohem ustanovený služebník není lehkovážný. Služebník musí zůstat v tom, co káže a „denně umírat“, jak apoštol Pavel řekl v 1. Korintským 15:31.

ČTYŘI SLOUPY U OPONY

Opona ve svatyni je TŘETÍM vchodem, jímž se vstupuje do SVATYNĚ SVATÝCH neboli NEJSVĚTĚJŠÍ SVATYNĚ. Zde nalézáme ČTYŘI dřevěné sloupy pokryté ZLATEM, zasazené do STŘÍBRNÝCH PATEK, které je drží ve vzpřímené poloze.

„A tak (Bůh) vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.“ (Gen 3:24)

Cherubíni byli také na oponě (Ex 26:31) a na slitovnici (Ex 25:19).

Když člověk vstupuje do svatyně svatých, musí projít skrze ČTYŘI sloupy, které jsou obrazem zkoušek a soužení. Má-li se člověk vrátit do Edenu (oblast naprosté jednoty s Bohem), musí projít skrze meč ohně. Hořící kadidlo na kadidlovém oltáři je symbolem úplné

oběti duše Bohu. Na vrcholu své spravedlnosti člověk ztrácí sám sebe a je pohlcen Bohem.

PŘIKRYTÍ

„Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne v noci jíti mohli. Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři toho lidu.“ (Ex 13:21–22)

Zde mluvíme o Bohu, který zastíňuje svůj lid a chrání ho, tak jako matka chrání své maličké. Skrývá ho pod deštník, když slunce pálí, a dává mu jasné světlo, když je tmavá noc. Bůh El Šadai v překladu znamená „Matka Velkých Prsou“. Jako slepice shromažďuje kuřátka pod svá křídla, tak se Bůh staral o Izrael a tak se stará o nás.

Přikrytí stánku se skládalo ze čtyř vrstev:

- 1) vyšívání⁶ – deseti pruhů jemně tkaného plátna modré, purpurové, červené a bílé barvy (Ex 26:1);
- 2) kozí srsti (Ex 26:7);
- 3) beraní kůže (Ex 26:14);
- 4) jezevčí (tachecí) kůže (Ex 26:14).

Vrchní přikrytí stánku, vyrobené z výšivek, bylo prací žen, která před Bohem představovala stejnou oběť, jaké bylo třeba i pro další vrstvy přikrytí.

Zbýlé tři druhy přikrytí (bod 2 až 4) tvořily kůže mrtvých zvířat. To symbolizuje skutečnost, že jedinými lidmi, kteří mohou přikrýt druhého, jsou mrtví lidé. Vyšívání přikrytí reprezentuje dílo církve, které je motivováno Bohem.

Deset pruhů závěsů určených na pokrytí stánku bylo navzájem spojeno do dvou skupin po pěti (Ex 26:3). Délka jednoho pruhu byla dvacet osm loket. Chyběly dva lokte do třiceti loket, což byla plná délka stánku. Je to také číslo dospělého Božího syna.

⁶ Kraličtí překládají vyšívání staročeským „krumpěřské dílo“.

Symbolika pětik (pět pruhů spojených do jedné skupiny) nám říká, že služebnosti (ne jeden služebník), které vytvářejí přikrytí Těla Kristova na zemi, jsou spolu navzájem spojeny ZLATÝM KRUHEM neboli symbolem Boží lásky a jednoty na zemi. Služebnost se ve svém díle pohybuje za prvé v Duchu, a za druhé ve Slově.

Dvacet osm loket ukazuje, že toto přikrytí je krátké a nedokonalé, ačkoli je naprosto v pořádku a podle Boží vůle.

Nyní jsme pojednávali o symbolickém významu závěsů. Pokročíme však dále k věcem, o kterých jsme ještě nemluvili. Všimněte si, že symbolika se v mnoha částech stánku opakuje, ale pokaždé je přidáno něco, co se neobjevilo v předchozí zmínce. PADESÁT ZLATÝCH SPON drží DVĚ skupiny látek po PĚTI při sobě (Ex 26:6). Číslo padesát zde mluví o padesátém roce, což je MILOSTIVÉ LÉTO, v němž jsou v Izraeli všichni zajatci propouštěni na svobodu a všechny dluhy odpuštěny. Stojí za zmínku, že JEŽÍŠ ZEMŘEL, VSTAL A DAL NÁM LETNICE V ROCE MILOSTIVÉHO LÉTA. Mojžíš žil sto dvacet let a o letnicích bylo shromážděno sto dvacet svatých. Sto dvacet vynásobeno padesáti dává šest tisíc, rok ZÁVĚREČNÉHO MILOSTIVÉHO LÉTA, v němž povstanou a vyjdou Boží synové. To je napsáno na stropu stánku. Dvě skupiny závěsů zde opět reprezentují dva veliké Boží svědky na zemi – DUCHA A SLOVO.

VYŠÍVÁNÍ

Pojednejme nyní o symbolickém významu deseti látek následujících barev: a) modrá, b) purpur, c) červená, d) bílé soukané hedvábí (jemně tkané plátno).

Látky těchto barev byly ručně tkané s výšivkami cherubínů. Toto dílo konaly ženy.

KLÍČ

Žena symbolizuje církev.

Vyšívání reprezentuje její dílo a práci lásky v Duchu, která je zcela vedena a řízena Pánem, stejně jako tehdy Mojžíšem.

Cherubín představuje obecenství Ducha. Když se pohybujeme v Duchu, připojují se k nám nebeské zástupy, a to se stává naším přikrytím. Ne že bych já přikrýval vás, ale Duch v Těle nás přikrývá, tak jako maso a kůže přikrývá kosti. Bez tohoto přikrytí nejsme nic než „údolí suchých kostí“.

„Běda synům zpuřným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali.“ (Iz 30:1)

Symbol cherubínů je symbol přikrytí. Kdekoli se v Písmu vyskytují, vždy znázorňují jistý druh přikrytí.

Bůh nedopustí, abych se opovažoval být přikrytím druhých nebo třeba své MANŽELKY. Nemohu ji přikrývat, protože ve mně není žádná síla chtít nebo udělat, ale má síla je v Kristu. V hodině soužení ji budu muset předat Ježíši a důvěřovat Mu, že se o její bezpečí postará.

ČTYŘI ROZMĚRY PŘIKRYTÍ VE VYŠÍVÁNÍ

Již bylo řečeno, že vyšívání (výšivkářské dílo) symbolizuje práci církve vedenou a řízenou Duchem Svatým. Tato práce má čtyři rozměry (dimenze) znázorněné čtyřmi barvami a druhem látek, které byly ke zhotovení přikrytí použity.

PŘIKRYTÍ DUCHEM SVATÝM

- a) MODRÁ látka reprezentuje posvěcení. To je proces, kterým je do mého těla vypalována přirozenost Ducha. Dal by se přirovnat k práci dobytkaře, který rozžhaveným železem vypaluje znamení svému dobytku.

PŘIKRYTÍ KRISTEM

- b) PURPUR označuje Krále. Syn oděný svým otcem, jehož nahota je přikryta přítomností a mocí Krále.

PŘIKRYTÍ KRVÍ

- c) ČERVENÁ látka znamená oběť, která je protikladem sebezáchovy. Symbolizuje opatrné, rozmyslné a pečlivé dílo – „jemně soukané“.

PŘIKRYTÍ ANDĚLY

- d) BÍLÉ jemně soukané hedvábí znamená čistotu a svatost. I toto je opatrná, rozmyslná a pečlivá práce – „jemně soukaná“.

Tyto látky a jejich barvy reprezentují dílo církve, které je pro věřícího přikrytím.

JSME PŘIKRYTI BOŽÍM ZPŮSOBEM

„Ten, kdož v skryši Nejvyššího přebývá (to je místo mezi cherubíny na slitovnici), v stínu Všemohoucího odpočívati bude.“ (Žalm 91:1)

Verš 2: *„Dím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu.“*

Verš 4: *„Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho (symbol moci) bezpečen budeš. Místo štítu a pavězy budeš mít pravdu jeho (obránná zbraň).“*

Verš 11: *„Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.“*

SYMBOLIKA PŘIKRYTÍ V PÍSMU

Když děti Izraele putovaly z egyptského Ramesses do zaslíbené země Kanán, Bůh jim poskytl veškerou možnou péči a vysvobození, aby mohly přežít. Vždyť taková cesta by pro ženy, děti, starce a dobytek byla zcela nemožná. Na vyprahlé a suché poušti nebyla žádná potrava ani pro několik lidí, natož stovky tisíc, či dokonce milióny. Následující verše Písma dokreslují, jak zázračně Bůh Izraelce na cestě zaopatřil.

„Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a převedl jsem vás k sobě.“

„Orličí křídla“ symbolizují křídla moci. To lze odvodit z podmínek, které na poušti panovaly.

Exodus 23:20 mluví o andělovi, který šel před Izraelem, aby ho chránil a vysvobozoval:

„Aj, já pošli anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil.“

Verš 21: *„Šetrně se měj před ním (měj se před ním na pozoru), a poslouchej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed něho (doslova v něm).“*

Verš 23: *„Nebo půjde anděl můj před tebou, a uvede tě do země Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím.“* (země Gergezejského je vynechána – Joz 24:11)

Sedm národů bylo potřeno před Izraelem a dnes některé z nich tvrdí, že jim země Palestiny stále patří.

Bůh svůj lid zaopatřil. Dal jim úkryt před sálajícím sluncem, dal jim dostatek proteinu ve stravě, aby je zachoval silné a mocné. Bůh se nadpřirozeně postaral o obuv a ošacení. Žádný národ v historii lidstva neprožil nikdy tolik mateřské lásky a péče milujícího Boha jako Izrael na poušti. Dovolte mi ocitovat následující verše.

BOŽÍ DEŠTNÍK

„Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli.“ (Ex 13:21)

Ošacení, uzdravení a nasycení manou.

„A tak za čtyřiceti let krmil jsi je na poušti. V ničemž nedostatku neměli, oděv jejich nezvetšel a nohy jejich se neodhnetly (neotekly).“ (Neh 9:21)

„I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid a sbírat, což by postačilo na každý den, abych ho zkusil, bude-li choditi v zákoně mém či nebude.“ (Ex 16:4)

VODA ZE SKÁLY

„Aj, já státi budu před tebou tam na skále, na Orébě. I udeříš v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž píti bude lid. I učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských.“ (Ex 17:6)

JEŠUA

Bůh je Bohem zaopatření. V Něm je zaopatření, které přikryje všechny naše slabosti a uzdraví všechny naše nemoci.

Někteří z vás, kdo čtete tyto řádky, se možná nacházíte v nebezpečí života, pokud vaší zemí zmítají války a revoluce. Ale pamatujte na to, že David byl v nebezpečí života každý den a Duch Svatý skrze něho, více než skrze kohokoli jiného v Písmu, mluvil o Božím vysvobození od nepřítele.

„Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku. Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí. Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své. Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi, prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.“ (Žalm 23:1–5)

Toto Slovo a mnohá další ukazují na zastínění, které Bůh církvi, když chodí v Duchu, dává. Zastínění znázorněné vyšíváním toto vše symbolizuje.

KOZÍ SRST

„Nadto uděláš houni z srstí kozích k přistírání přibýtku po vrchu.“ (Ex 26:7)

Kozel (koza) je obětní zvíře. Vidíme, že se zvíře vzdává svého vlastního přikrytí pro přikrytí stánku. To je svědectvím o vzrůstajících obětech svatých, jimiž se zvyšuje pomazání neboli přikrytí stánku vstupujícího do svého naplnění. Jsme dědici práce a životů mnoha miliónů bratrů, kteří již odešli. Musíme si být vědomi toho, že když budujeme, pak budujeme na základě práce a oběti jiných. V přeneseném smyslu mohu vidět Pavlovu „srst“ a kůži jako vzor toho, co Bůh vypůsobil ve mně. Ale nejen Pavel, který je vynikajícím příkladem, ale

třeba má matka, která mi den po dni do ucha šeptala: „Omni vincet amos“ (láska přemáhá všechny věci), a další duše, které si pamatuji, které mi někde po cestě životem předávaly Slovo života. Pracujeme na základě životů ostatních buď k dobrému, nebo ke zlému. Požehnání jsou ti, jejichž „srst“ a kůže nadále visí jako ozdoba stánku těm, kteří pokračují v jejich díle.

BERANÍ KŮŽE

Když v Edenu člověk zhřešil, Bůh zabil dvě zvířata, vzal jejich kůže a přikryl jimi lidskou nahotu. Při budování stánku zaplatila mnohá zvířata nejvyšší oběť, aby jejich kůže vytvořily přikrytí. Opět se setkáváme s principem smrti svého já. Beraní kůže byly zbarveny do červená barva, více než jakákoli jiná, je POSELSTVÍM SMRTI LIDSKÉHO JÁ. V Božím stánku není pro lidské já místo. Ti, kteří jsou v Kristu, jsou mrtví – mrtví svému já a světu a ŽIJÍ BOHU. Čím větší stupeň umrtvení, tím slavnější pomazání neboli přikrytí.

SVATYNĚ JE OBRAZEM DUŠE. Veškerá dobrota duše, kterou Bůh posvětil a očistil ke svým záměrům, nemá být člověkem používána k jeho vlastním účelům, ale má být předložena Bohu. Ježíš šel k rybníku Bethesda a Jeho srdce mělo lítost a soucit se všemi nemocnými, kteří čekali na hnutí vody. Ale toho dne bylo Boží vůlí uzdravit jen jednoho z nich, muže, který tam ležel třicet osm let. A tak Ježíš uzdravil pouze tohoto člověka a to bylo vše, co tam učinil. Někteří z nás by tam postavili stan a uspořádali uzdravovací shromáždění. Dar může být správný, ale ten, kdo ho používá, může dělat věci naprosto špatně. Zdá se mi, že obecně se ujal názor, že když má člověk od Boha dar, pak všechno, co s ním dělá a učí, musí být rovněž z Boha. TO JE DALEKO OD PRAVDY. Dar může fungovat proto, že to Bůh chce, ale člověk, který ho používá, může dělat věci špatně, a dokonce hřešit.

„Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.“ (Řím 11:29)

Tento verš jednoduše znamená, že Boží dary jsou neodvolatelné, stálé a dobré. Použití daru závisí na člověku, který jej přijal, ale Bůh, jakmile dary dá, nikdy je neodebírá zpět.

HŘÍCH A DARY

Vzhledem k výše citovanému verši jsou NĚKTERÍ lidé, kteří nežijí svatý život, ale používají dary od Boha, pro mnohé křesťany zdrojem zmatků. Neměli bychom být zmateni. Dar je dar. Spravedlivé a správné chování věřícího záleží na míře působení Ducha svatého v jeho životě. Pokud bychom museli něco dělat pro to, abychom dary dostali, pak by to bylo ze skutků, a ne z milosti.

JEZEVČÍ KŮŽE

Celá zvěst o přikrytí příbytku je poselstvím o oběti. V té části pouště žádní jezevci nežili, ale Izraelci si mohli vzít jejich kůže s sebou z Egypta, kde se velice živě obchodovalo. Víme tedy, že měli kozí srst, beraní kůže a jezevčí kůže. Jezevci představovali třetí skupinu zvířat. Jejich kůže, použité jako vnější přikrytí stánku, byly odolné vůči pouštnímu drsnému podnebí a zůstávaly nedotčené a neporušené. Je možné, že tato zvířata pocházela z jiného podnebí a měla tvrdší a tužší kůži. Víme však, že Bůh jejich kůže použil ke stavbě „střechy“ příbytku a že velmi dobře vyhovovaly. Bůh používá vždy pravý materiál. Když nás Bůh někam postaví, tak tam máme být. Tam jsme nejlépe vybaveni pro Jeho záměry. Naše mínění o nás samých si s Božím míněním v této věci často protiřečí.

Přikrytí z jezevčích kůží neboli pomazání čelí žáru slunce, náporu větru, deště, horka a zimy a zůstává nedotčené a neporušené. Toto přikrytí zároveň příkrývá všechna ostatní.

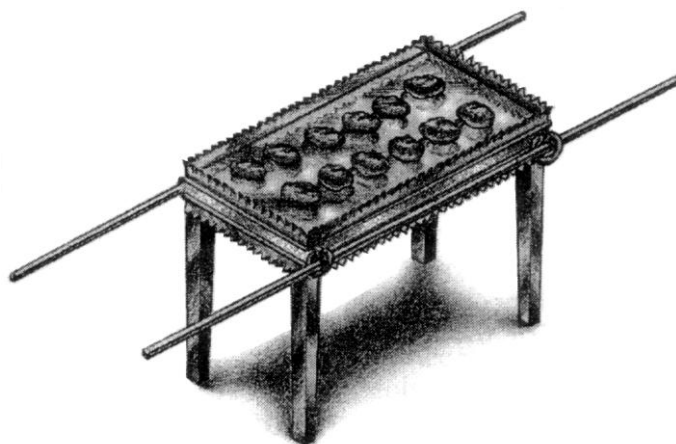
Bůh dává v této hodině povstat armádě, která nebude poražena: tito lidé jsou VÍTĚZOVÉ. Oni přemohou všechny věci a přijmou cenu, totiž PLNOST KRISTA, do svých smrtelných těl. ONI ODHALÍ A ZJEVÍ KRISTA TÉTO ZEMI. Reprezentují jezevčí kůži – poslední přikrytí Božího příbytku.

„Běda synům zpurným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a PŘIKRÝVAJÍCÍM JI PŘIKRYTÍM, ale ne z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali.“ (Iz 30:1)

Všechno lidské přikrytí je nicotné a marné. Hledejme přikrytí Ducha Božího, které nám Bůh poskytuje v Těle, a nespokojme se s ničím jiným.

KAPITOLA 8

STŮL PŘEDLOŽENÝCH CHLEBŮ



Exodus 25:23–25: „Uděláš také stůl z dříví setim. Dvou loket bude dlouhost jeho, a na loket šířkost jeho, půl druhého pak lokte výškost jeho. A obložíš jej zlatem čistým, a uděláš mu okolek (obrubu, korunu) zlatý vůkol. Uděláš také okolo něho lištu čtyř prstů zšíří (doslova: na šířku dlaně), a okolek zlatý uděláš okolo té lišty.“

STŮL PŘEDLOŽENÝCH CHLEBŮ reprezentuje třetí zkušenost církve, jak je to ukázáno ve stánku.

MÍRY

Délka dvou loket a šířka jednoho lokte tvoří dva čtverce, což mluví o SVĚDECTVÍ Ducha a Slova. Člověk nemůže mít Slovo bez Ducha, protože je to Duch, který nám Slovo osvětluje. Výška jednoho a půl lokte ukazuje, že stále nejde o Boží plnost. Zkušenost jedení u stolu předložených chlebů sama o sobě nemůže uvést církev do plné

postavy věku Ježíše Krista. Je to však další nezbytná zkušenost na cestě k cíli.

STŮL KRÁLE

Koruna (obruka) na okraji stolu, pak lišta o šířce lidské ruky a další koruna na dolní straně desky stolu (jedna koruna na desce stolu, druhá zdola) znamenají, že stůl byl stolem královským a zároveň místem kralování skrze utrpení a soužení. Koruna směřující nahoru byla znamením vyvýšeného postavení, zatímco koruna směřující dolů byla znamením pokoření. Na všem vidíme zlato jako přirozenost Boží – „čisté zlato“. Všechny nádoby používané u stolu – mísy, pánvičky, konvice apod. – byly rovněž z čistého zlata. To vše symbolizuje, že ačkoliv jde v první řadě o člověka, služba při stolu předložených chlebů je plně inspirovaná Božím Duchem.

SYCENÍ SE JEŽÍŠEM KRISTEM

Veškerá činnost v třetí oblasti církve, jak je to znázorněno ve stánku, je obrazem člověka sytícího se Kristem.

„Jáť jsem ten chléb života. Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. Totoť jest chléb ten s nebe sestupující. Kdož by koli jej jedl, neumřel. Jáť jsem ten chléb živý, kterýž s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa.“ (Jan 6:48–51)

Toto nemluví pouze o sycení se člověka Božím Slovem ze stránek Bible, ALE mluví o člověku, který se sytí samým živým KRISTEM. Sycení se Kristem je duchovní záležitost, ne mechanické učení veršů nazpaměť nebo jakákoli jiná fyzická aktivita. Je to vstup do Ducha a poddání se Božímu Duchu, který nás může živým Slovem nasytit.

Ježíšem Kristem se můžeme sytit ve třech rozměrech:

(1) Kristus uvnitř – Kristus je v Duchu svatém. Když věřící přijímá Ducha Svatého, přijímá Jež do svého ducha. Duch svatý začne okamžitě dodávat do duše energii, aby do ní mohl vstoupit Kristus. Malý, tichý hlas v duši věřícího potřebuje být vyživován a křesťan by mu měl naslouchat. Často máme tendenci poslouchat hlasy z vnějšku

a zamítat hlas, který je uvnitř. Je pravda, že velká část církve učí, že musíme poslouchat své vůdce a že ženy musí poslouchat své manžely (třeba demony posedlé), bez ohledu na to, co říkají nebo dělají. Já učím, že máme poslouchat Ducha svatého. Boží Duch ve věřícím nás povede, abychom poslouchali dobro, a ne zlo. Pokud to, co zde píší, nějaká žena vezme jako svolení ke vzpouře proti svému muži nebo křesťan jako povzbuzení ke vzpouře vůči svému vůdci, pak takový neslyší hlas Ducha. Duch svatý nás uvádí do veškeré pravdy.

(2) Sytíme se Kristem v Těle věřících. Ti, kteří nás předešli, nám zanechali pravé učení a příklady, které bychom měli pozorně sledovat a následovat. Dnes je tolik napodobenin a padělků, že musíme být závislí na Duchu svatém. Proto bude Bůh do Těla posílat nezbytnou duchovní stravu, kterou věřící potřebují. Ve shromáždění věřících je takový pohyb a jednání Ducha, které nemůže být nikde jinde. Když se shromáždí dva nebo tři, Duch bude jednat skrze dary a požehnání, které se jinde neprojeví. „*Neopouštějme našich shromáždění.*“ (Žid 10:25) Doslovný překlad tohoto verše by zněl asi takto: „Nezanedbávejme naše společná shromažďování nebo setkávání.“ Slovo „naše“ v tomto textu reprezentuje ty, kteří jsou s vámi jedno v Duchu, a slovo „společná“ znamená jedné myslí. Častokrát se mnozí shromáždí, ale nejsou „spolu“ a nejsou z kategorie „naše“. Někdy se shromažďujeme pod záštitou různých lidí, kteří diktují podmínky, za kterých se sejdeme, a pak je Bůh v našem setkávání až na druhém místě. V každém shromáždění křesťanů musí být Bůh Králem a jako takový musí být na našich setkáních uznáván. Následující verš to dokazuje:

„Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce. Neboť kde-koli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“
(Mat 18:19–20, NBK)

Tato citace zcela jasně ukazuje, že Ježíš Kristus naše setkávání navštěvuje a že klíčem našich setkání je být „pospolu“.

(3) Sytíme se Kristem v Jeho osobní přítomnosti – třetí rozměr. To znamená, že člověk Ježíš Kristus přichází do našich domů, do našich ložnic, do našich jídelen, obývacích pokojů a našich církví. Nepři-

chází jako návštěvník, k němuž jsme laskaví, ale jako Pán a Král. Je-li tomu tak, pak se Jím budeme sytit dnem a nocí, ve spánku i v bdělosti.

MLUVENÉ SLOVO

Z živého Slova (Logos v Janovi 1:1) přichází mluvené Slovo. Když je živé Slovo uvnitř v nás, pak slova, která mluvíme, jsou DUCH A ŽIVOT. Když mluvíme hlasem Krista, pak nás poslouchají všichni BOŽÍ SLUŽEBNÍCI A ANDĚLÉ. MLUVENÉ SLOVO jsou tedy příkazy Ducha vykonávané Božími andělskými služebníky, kteří jsou „služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení“. (Žid 1:14)

Starý zákon byl napsán jako vzor a stín věcí, které se naplní v Ježíši Kristu. Proto všechno ve Starém zákoně ukazuje na Krista, tedy Kristus je hlavním tématem Písma. Někdo se může ptát, zda některé výroky Písma nebyly instrukcemi pro Židy ke správnému životu v přirozené oblasti. Odpověď zní ano, ALE protože fyzické je z duchovního, neexistuje ve fyzické oblasti nic, co by nebylo stínem či lekcí něčeho DUCHOVNÍHO.

POUŠTNÍ KŘESŤANÉ

Bůh dal lidu, který putoval přirozenou pouští, ustanovení a zákony, které byly dobré a užitečné pro jeho zachování. Když jsou tytéž zákony uplatněny v DUCHOVNÍM, jsou dobré a užitečné pro DUCHOVNÍ POUŠTNÍ KŘESŤANY. V duchovním smyslu se skutečně nacházíme na suchých místech. Člověk a ďábel zastínili evangelium mnohým smetím a harampádím, a pokud by nebylo čistým zlatem, pak bychom ho nebyli schopni už nikdy uvést do jeho původního stavu. Dnešní svět hříšníků je skutečně pouští. Proto jako byl Kristus skálou Izraelcům na poušti, tak stejnou skálou, ze které prýští voda, je dnes i nám na naší poušti. (Viz 1Kor 10:4;11).

ČISTÁ ZVÍŘATA

„Mluvte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočichové, kteréž jísti budete ze všech hověd, kteráž jsou na zemi.“ (Lev 11:2)

Ježíš řekl: „Jezte mne.“ Tím narážíme na následující princip: duchovní organizmus do sebe může vstřebat a pojmout věci, které jsou životem a zdravím. Eva padla, když uvěřila ďáblově lži. Měla obecnství se satanem a ochutnala smrt. ODPADLA OD VĚDOMÍ BOHA K VĚDOMÍ SAMA SEBE, od života ke smrti. V současném zmatku má občas člověk potíže odlišit věci, které jsou z Boha a Krista, od těch, které tak pouze vypadají a mají nás oklamat a svést. Kristus se nám ukazuje mnoha způsoby a skrze zvláštní nádoby, a proto je pro nás nezbytné, abychom byli dostatečně vybaveni a poznali Jej.

„Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fíky?“ (Mat 7:16)

Jestliže nějaký člověk dělá velké zázraky a přitom nežije svatý život, pak jej neposuzujte podle zázraků, ale podle života, který žije. Vítězství v Duchu začíná vítězstvím nad svou vlastní duševní a tělesnou přirozeností.

JEDENÍ ČISTÝCH ZVÍŘAT

Když ve Starém zákoně narazíme na slovo „jíst“, musíme si uvědomit, že se jedná o obraz a nástin toho, kdy člověk přijímá a vstřebává nějaké duchovní působení přicházející z vnějšku. V tomto smyslu nyní rozumíme slovům v Leviticu 11:3.

„Všelike hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá (přežvykuje), jísti budete.“

Celá lekce stánku je o tom, jak Bůh pracuje skrze lidské nádoby, aby přivedl na zem život. Příkaz, který jsme právě četli, nám ukazuje, jak máme zkoumat a hodnotit služebníky, kteří nám přinášejí nějaké slovo, dříve než to slovo vstřebáme. Klíčovými slovy jsou zde „přežvykovat“ a „rozdělená kopyta“. Přežvykují ti, kteří mluví slovo, a s rozdělenými kopyty, to jsou ti, kteří chodí ve slovu, jež káží. Jestliže služebník káže špatné slovo, svou chybu objeví, když v něm začne chodit. Jeho chyba vyjde najevo a bude všem zřejmá. Boží Slovo tedy požaduje, abychom byli účastni pouze toho člověka, ducha a slova, které je vyzkoušeno prací a každodenním životem těch, kteří ho káží.

„Rolník, který se namáhá, musí okusit úrodu jako první.“ (2Tim 2:6, NBK)

Člověk není vystrojen k tomu, aby kázal trpělivost, když žádnou nemá. Neláska nemůže kázat lásku. Neradost nemůže kázat radost, pokud se kázání nemá stát pouhým opakováním slov, aniž by bylo *„mocí Boží ke spasení“*. (Řím 1:16) V tomto verši apoštol Pavel používá řecké slovo „dynamis“, které značí výbušnou, explozivní moc Ducha svatého.

PŘEŽVYKOVÁNÍ

Není příhodnějšího slova nad „přežvykování“ k vyjádření a vysvětlení procesu slyšení Slova a rozvažování o něm v mysli, dokud se v nás nestane „tělem“. (Jan 1:14) Jsme tělo, které je tvořeno Slovem, takže jednoho dne budeme jako On – budeme živým Slovem zjevným na zemi. Je třeba nějaký čas na to, abychom se stali svatými. To znamená, že je potřeba mnoho přežvykování PSANÉHO SLOVA, aby v nás bylo vyprodukováno ŽIVÉ SLOVO, aby se to, co je napsáno na stránkách Knihy, mohlo stát skutečným životem v nás.

ROZDVOJENÉ KOPYTO

Zvíře s rozdvojeným kopytem má kopyto rozpolcené na dvě části a má ho uzavřené do tvrdé hmoty. Takové zvíře chodí v bahně stejně dobře jako po kamenech a stěží se do kopyta zanesou nějaká nemoc.

Rozdvojené kopyto značí duchovní chození, které je obuté *„připraveností kázat evangelium pokoje“*. (Ef 6:15, NBK) Jeho dvě špičky (prsty) ukazují, že chůze je v rovnováze Ducha a Slova. Člověku, který chodí pouze v Duchu a nevěří v autoritu, autentičnost a věrohodnost Slova, hrozí, že mu satan někde po cestě podrazí nohy. Psané Slovo je rovnováha, kterou nám Bůh pro naše chození dal. Když církev začala přijímat dogmata a logické domněnky, které přidala ke Slovu a začala ho rozumově a bez Ducha vysvětlovat, tehdy zaznamenala úpadek svého duchovního života.

Mnozí učitelé Slova mají za to, že mohou k Bibli přidávat další slova, protože jak apoštol Jan řekl (Jan 21:25), Ježíš pronesl slova, která nejsou zapsána.

„Je ovšem i mnoho jiných věcí, které Ježíš udělal, které kdyby měly být vypsány každá zvlášť, mám za to, že by ani celý svět nemohl pojmut ty knihy, které by byly napsány.“ (NBK)

Jsou učitelé, kteří tvrdí, že stejně důležitá a věrohodná jsou i jiná slova a jiné bible. KVŮLI TĚTO VĚCI jsem šel k Pánovi pro odpověď, protože z rozumového hlediska je to závažná otázka.

BŮH KE MNĚ PROMLUVIL. Pán mi řekl: „To, co je napsáno v Bibli, je dostatečné pro tvé spasení.“ To pro mě byla plně uspokojivá odpověď, neboť zjišťuji, že jsme ještě ani neporozuměli tomu, co je napsáno, že se nám to teprve v hlubší míře otvírá a že ještě víc má přijít. Je také pravda, co řekl apoštol Pavel:

„...ale snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl to, načež (k čemu) uchvácen jsem od Krista Ježíše.“ (Fil 3:12)

NEČISTÍ POSLOVÉ

Leviticus 11:4–8 mluví o přežvýkavých zvířatech, která jsou nečistá, přestože souhlasí se Slovem a přežvykují. Jestliže s přežvykováním nemají také rozdvojená kopyta, jsou NEČISTÁ. Zde máme základní lekci o rozlišování pozorováním. Člověk nemůže chodit ve Slovu jinak než skrze Božího Ducha. SATAN MŮŽE KÁZAT SLOVO, ale ani on ani jeho andělé ani hříšný tělesný člověk nemohou ve SLOVU CHODIT. Člověk potřebuje v sobě mít Božího Ducha, aby ve Slově mohl skutečně chodit.

ŽÁDNÁ NAPODOBENINA

Jestliže napodobujeme Krista pouze svým chozením, pak nás Písmo připodobňuje k svini, která má rozpolcené kopyto, ale nerozlišuje – nepřežvykuje potravu. Pokud kážeme správné Slovo, ale nežijeme a nechodíme v tom, co kážeme, pak nás verš 4 připodobňuje k velbloudovi.

Bůh pro nás připravil hojné pastviny a ti, kdo poslouchají Boží Slovo, které je pro nás zjevenou Boží vůlí, poznají pravdu a tato pravda je vysvobodí. Existuje verš, který tuto myšlenku překrásně ilustruje:

„Ježíš jim odpověděl a řekl: ‚Mé učení není mé, ale Toho, který mě poslal. Bude-li někdo CHTÍT konat jeho vůli, pozná, je-li to učení z Boha, nebo zda mluvím sám od sebe.‘“ (Jan 7:16–17, NBK)

Mějme na paměti, že slovo „jíst“ v duchovním smyslu znamená stát se jedno s tím, co jíme. Tak jako se naše těla sytí tím, že přijímají přirozenou potravu, která našim životům dodává energii, stejně tak se sytí duše duchovní potravou, která přichází buď z Boha, nebo odjinud. Mnohokrát učinil Ježíš ve stejném výroku narážku jak na přirozený, tak na duchovní pokrm. Když byl na poušti pokoušen ďáblem, aby z kamenů učinil chleby, jedním slovem přesunul argument z přirozené roviny do duchovní:

„I odpověděl jemu Ježíš, řka: Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem Božím.“ (Luk 4:4)

Podobná věc se stala při jiné příležitosti, kdy učedníci nechali Ježíše s ženou u samařské studny a odešli opatřit jídlo:

„Mezitím ho však učedníci prosili: ‚Rabbi, najež se!‘ ale on jim řekl: ‚Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte... Můj pokrm je, abych konal vůli Toho, který mě poslal, a dokončil jeho dílo.‘“ (Jan 4:31–32;34, NBK)

PODOBNOST S RYBOU

Lev 11:9 jmenuje DVĚ vlastnosti, které odlišují čistou rybu od nečistě. Čistá ryba musí mít ploutve a šupiny.

Ryba, která má šupiny, je jimi chráněna před vodou, a tak vlastně není součástí vody. Je to suchá ryba v mokré prostředí. Dokonce její oči jsou před vodou chráněny jistým druhem „kontaktních“ čoček. Šupiny mají drsný povrch. To při plavání způsobuje určité tření, které tělo ryby zásobuje teplem. Získává tak teplo ze studené vody. DUCHOVNĚ tato ryba představuje křesťana ve světě. Voda je obrazem světa a ryba je obrazem křesťana. Je ve světě, ale není

ze světa. Takový křesťan je paradoxem, když čerpá dobro ze zlého prostředí. Je to teplokrevný živočich ve studeném prostředí, který dýchá vzduch z vody. Pohybuje se ve vodě pomocí ploutví. Naproti tomu nečistá ryba plave po proudu a dopředu se dostává tak, že se svíjí a rozvíjí jako had.

VÍTĚZOVÉ

Ryba prorážející cestu vodami pomocí ploutví je typem křesťana, který vítězí nad světem. Ryba pohybující se po proudu hadím způsobem je typem člověka, který se pro postup musí nechat nést spolu se světem. To je nečisté. MĚJTE NEUSTÁLE NA PAMĚTI, že nemluvíme o PŘIROZENÉ POTRAVĚ, ALE O DUCHOVNÍCH PRINCIPECH. Pro ty, kteří o těchto věcech uvažují v přirozeném, uvádím následující pasáž z Písma:

„Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchajíce bludným duchům a učením démonů. Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, brání lidem vstupovat do manželství, přikazují zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby je ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali. Vždyť veškeré Boží stvoření je dobré a nic, co se přijímá s díkyčiněním, se nemá odmítat, neboť se to posvěcuje Božím slovem a modlitbou.“ (1Tim 4:1–5, NBK)

DUCHOVNÍ, ALE OHAVNÍ

I mezi duchovními lidmi jsou takoví, s nimiž bychom neměli mít obecnství. V Leviticu 11:13 jsou popsáni jako OHAVNÉ PTACTVO. Tito ptáci se staví na odpor zákonům zemské přitažlivosti a pohybují se nad zemí. Nejsou vázáni k zemi, jsou DUCHOVNÍ.

Jsou rozděleni do čtyř kategorií:

- 1) dravci;
- 2) ptactvo živící se zdechlinami – mrchožrouti;
- 3) noční ptáci;
- 4) ptáci chodící po čtyřech.

1) LIDŠTÍ DRAVCI

Ptáci, kteří přepadávají svou kořist, jsou obrazem duchovních mužů a žen, kteří nemají SHODNÝ MOTIV ke kázání evangelia. Ti, kteří káží evangelium z jiných motivů, než je činit vůli Otce, vykořisťují Boží lid. Používají Boží lid a evangelium jako PROSTŘEDEK k tomu, aby naplňovali své ambice v jiných oblastech. Apoštol Pavel řekl pravdu v 1. Korintským 9:9–10 (NBK):

„V Mojžíšově zákoně je přece napsáno: ‚Mlátícímu volu nezavážeš ústa.‘ Má snad Bůh starost o voly? Anebo to říká spíše kvůli nám?“

A v 1. Timoteovi 5:18 cituje rovněž Deuteronomium 25:4.

„Mlátícímu volu nezavážeš ústa.“

Fráze „*má snad Bůh starost o voly*“ jednoduše znamená, že Bůh nenapsal Bibli pro voly.

TÍMTO VŠAK „VŮL“ NEZÍSKÁVÁ PRÁVO NA VLASTNICTVÍ POLE (církve), jak to vykládají někteří kazatelé.

VELKÝ BYZNYS

Každý obchod nabízí zboží nebo službu, které přinášejí zisk. Zbožím DRAVCŮ jsou Boží lidé. Kupují a prodávají je a používají je jako ovce pro užitek. Jedí jejich maso, stříhají je, jejich vlnu prodávají a vydělávají na nich. Drží je v temnotě jako své rukojmí. Ve skutečnosti kupují a prodávají „lidské duše“. (viz Zj 18:13)

SYCENÍ SE KRISTEM

Kdyby se Boží lid sytil krví a tělem Ježíše Krista, jeho duchovní energie by byla tak velká, že by své věznitele přemohl a osvobodil se. Ale dravčí služebnosti dbají na to, aby se lid nedostal ke Kristu. Poskytují mu falešný duchovní pokrm, který jeho energii vysává. Příkladem je katolické učení „transsubstanciac“ (přepodstatnění), které ochuzuje věřícího o pravý vztah s Kristem. Toto učení říká, že věřící má podíl na ztělesněném Kristu skrze požehnání služebníka, když při eucharistii přijímá chléb (a víno).

Nemáme zde dost prostoru, abychom odhalovali všelijaké triky, programy, zahradní večírky, Vánoce, Velikonoce, den sv. Valentina, Halloween (večer před svátkem Všech svatých), svatý ten a onen, bingo párty, rockové nedělní školy, kantáty, svátky lásky a další babylónská schémata na získávání peněz. Jsme si jisti, že o nich víte mnohem více, než jsme tu zmínili. Když chodíte ve světle, temnota se stane ještě temnější. Nedívejte se na temnotu, nepřebývejte pod jakýmikoliv jejími formami, ale dívejte se zpřímá na světlo, a stanete se syny světla.

2) PTACTVO ŽIVÍCÍ SE ZDECHLINAMI – MRCHOŽROUTI

Dravci se vrhají na živá zvířata ze vzduchu. Dravci kořistí křesťany. Písmo říká, že bychom neměli jíst ptáky živící se zdechlinami. „*Nečistí budou vám.*“ Jedná se tu o duchovní význam. Duchovně Bůh svému lidu říká: „Nemějte obecnství, nečiňte se součástí těch, kteří se živí mrtvými věcmi.“ Život přichází od Boha. Nemůžeme se sytit mrtvými věcmi a přitom vydávat život. I přirození ptáci mají mezi sebou jistý druh rozdělení (segregace) na základě stravy, kterou přijímají. Holubi se živí obilím a bobulemi, vrány žerou mršiny. Nemohou spolu mít obecnství, protože jídlo jedněch by bylo odporné pro druhé.

Církve a skupiny jsou v mnoha případech rozděleny kvůli slovu, které je mezi nimi kázáno. LIDSKÁ UČENÍ přinesla Božímu lidu zpusťování a zničení tím, že jej rozdělila. Jakmile se začneme sytit Kristem, automaticky se spolu shromáždíme pod jednu HLAVU.

Okolo nás se pohybuje ve jménu evangelia spousta ZDECHLIN. Věřící by se neměl zapojovat do ničeho, co mu nepřináší duchovní život. Některá učení církví nejsou nic jiného než UČENÍ ROZDĚLENÍ, která hledají hnidy. Jejich cílem je přetáhnout lidi z jiných skupin do své vlastní. Tato učení v sobě nemají žádný život. ŽIVOT můžeme popsat jako něco, co se line a vyzařuje z Boha a co způsobuje, že věřící nese OVOCE DUCHA. Syťte se vším, co promění vaši přirozenost v přirozenost Kristovu, vaši mysl v mysl Kristovu, vaše emoce v emoce Kristovy, vaši vůli ve vůli Boží a vaše touhy v touhy Kristovy. To je živý pokrm.

DUCHOVNÍ ODPADKOVÉ KOŠE

Když vám někdo o jiné osobě sděluje nedobré věci a řekne vám, abyste si to nechali pro sebe, pak takový člověk svazuje vaši povinnost před Bohem. Takový člověk vás klade pod vliv démonského ducha zaměřeného proti vašemu bratrovi a zároveň vás **VYUŽÍVÁ JAKO ODPADKOVÝ KOŠ**, do něhož vyhazuje duchovní smetí. Nedopustěte to. Buď ho neposlouchejte, anebo, když vás přelstil a vy už ho posloucháte, skončete to způsobem, který máme popsáný v Matoušovi 18:15–17. 1) Povězte mu o jeho chybě v soukromí. 2) Je-li to bezvýsledné, pak s ním promluvte za přítomnosti svědků. 3) Jestliže ani to nevede k žádnému výsledku, řekněte to církvi. Zeptáte se: „Jaké církvi?“ Shromáždění nebo skupině vyvolených svatých, skutečných svatých. 4) Pokud ani potom nedojde ke změně, pak taková osoba neuznává Boží autoritu na zemi, a tak se za něj modlete jako za hříšníka, projevte mu svou lásku a vydejte ho soudu, který na něj zcela jistě dopadne, aby jej přivedl zpět k Bohu. **TO JE ZPŮSOB, JAK JEDNAT SE SMETÍM.** Pokud někdo nechce být tímto způsobem v budoucnu odhalen, nebude k vám chodit s věcmi namířenými proti Božímu lidu.

STRÁŽNÝ BRATRA SVÉHO

Pokud nasloucháte klepům a pomluvám na adresu Božího lidu a je-li to, co jste slyšeli, pravda, pak se okamžitě stáváte zodpovědnými pomoci těm, o nichž se mluvilo, k pokání. Pokud se ukáže, že fámy nejsou pravdivé, pak by křesťané, kteří je šíří, měli být voláni k zodpovědnosti.

3) NOČNÍ PTÁCI

Noční ptáci jsou většinou dravci, ale navíc mají jednu schopnost – vidět ve tmě. Tato schopnost, ačkoli je výhodou v noci, je nevýhodou v denní době. Proto tento pták obrací naruby svůj životní rytmus – spí ve dne, a loví v noci. Duchovní význam, uplatněný na dravce, zde zůstává stejný. Tato osoba je schopna mít velký vhled do věcí týkajících se tělesnosti a zlých duchů, ale není schopna vidět ani

ty nejmenší věci ve světle evangelia Ježíše Krista. Leviticus 11:16–17 popisuje takové lidi jako: „*pštrosa, sovu, racka a různé druhy sokolů, sýčka, kormorána a výra.*“ (NBK)

Tato skupina lidí zahrnuje současné hadače z ruky, čtenáře horoskopů a některé proroky, kteří vydávají proroctví o stavu světa, aniž by jej viděli ve světle Božího Slova a aniž by svými proroctvími Božímu lidu přinášeli vysvobození. To zahrnuje i ty, kteří ve jménu Ježíše prorokují lži.

Proroctví musí přinášet budování, povzbuzování a potěšování (1Kor 14:3). Kdyby izraelský král Achab věřil a poslechl Micheášovo proroctví o své smrti, nemusel by v boji zemřít (1Král 22:28). Ačkoli toto proroctví bylo napomenutím hříšného monarchy, bylo zároveň povzbuzením k životu. Avšak stalo se smrtí, když ho král odmítl. Každé proroctví má vždy dvě stránky. Jednou je budování, povzbuzování a potěšování, jejich odmítnutí však přináší soud. Bůh je světlo a Boží synové jsou schopni vidět ve světle. Vize, které Bůh dává, jsou určeny k pozdvihnutí Těla Kristova, takže všechny vize, jejichž cílem není budování Božího lidu, nejsou z Boha. Někteří z nás máme vize, které radí, jak se stát lepším obchodníkem, jak zbohatnout atd. Tyto vize jsou tělesné a nepřicházejí od Boha, JESTLIŽE nejsou určeny k tomu, aby se Boží lid stal duchovnějším. Lidé, kteří jsou odborníky na vidění ve tmě (což jsou věci, které se netýkají Kristova života), jsou v Leviticu 11 označeni jako noční ptáci – duchovní, ale nikoli zbožní.

4) PTÁCI CHODÍCÍ PO ČTYŘECH

„*Všeliký zeměplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete.*“ (Lev 11:20)

Tato analogie poukazuje na neschopnost okřídleného stvoření létat. Je to obraz křesťana, který by měl být duchovní, ale není. Nemůže překonat zákon zemské přitažlivosti a pozvednout se nad zem pro jakousi vadu ve své přirozenosti. Bůh říká, že takový křesťan je ohavností. V této kategorii nalézáme všechny tělesné křesťany, kteří si vytvořili učení pro svou tělesnost, takže o sobě říkají, že se mají dobře, skvěle, aniž by v sobě měli nějaký duchovní život. To zahrnuje i ty, kteří říkají, že Bůh je duch, ale přesto odmítají přijmout naplnění Du-

chem svatým a svým životem a chováním zapírají Boží nadpřirozenou moc.

V 21. verši je uvedena jedna výjimka a bude pro nás dobré, když si jí povšimneme:

„A však ze všelikého zeměplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách chodí, jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách svých, aby skákali na nich po zemi.“

Verš 22 vyjmenovává kobylky, cvrčky, brouky, sarančata a koníky podle jejich druhu.

Zde je nám ukázáno, že jsou i takoví, kteří nejsou schopni zůstat nahoře v Božích věcech neboli v Duchu, ale my je nemáme odmítat, protože budou schopni duchovně přežít, až budou vstřebáni do Těla Kristova. Zmínka o Těle Kristově není odkazem na skupinu nebo církevní organizaci, ale tělo lidí, kteří vstoupili do Krista skrze smrt svému já a smrt hříchu. Boží Duch je vekřtil do Těla Kristova. TOTO NENÍ VODNÍ KŘEST NEBO KŘEST V DUCHU SVATÉM, ALE PONOŘENÍ ČLOVĚKA DO TAJEMNÉHO TĚLA KRISTOVA SKRZE DUCHA SVATÉHO.

ZEMĚPLAZI

Všichni zeměplazi (plazící se zvířata) jsou symbolem tělesného a nespaseného člověka. Křesťané by neměli vstupovat do manželství s nespaseným partnerem. Určitá část křesťanstva věří, že vzít si nevěřícího není dokonalá Boží vůle. Zjišťujeme, že ovce je čisté zvíře, ale nemá žádný svazek s krávou, stejně jako holub nemá svazek s kuřetem. Chceme-li dokonalou Boží vůli, pak musíme poslouchat Jeho ustanovení ve všech věcech. Neposlušní lidé nikdy nerozpoznají lidi, s nimiž mají mít obecnství, ani nerozpoznají pravé učení, protože nejprve je třeba poslouchat vůli Otce (Jan 7:16–17).

To neznamená, že s hříšníky nemáme mluvit a milovat je. Znamená to, že se s nimi nemáme stát jedno, ale máme je vést ke Kristu.

DVANÁCT BOCHNÍKŮ CHLEBA

Dvanáct je číslo PLNOSTI, DOVRŠENÍ. Znamená také dosažený Boží výsledek v jeho plnosti, jinými slovy DOKONALOST.

Proto vidíme, že dvanáct bochníků chleba představuje dokonalost syčení se Slovem, neboť chléb je Kristus – Boží Slovo. 1. Královská 4:7 říká:

„Měl také Šalomoun dvanácte vladařů nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravu krále i dům jeho.“

Ve Zjevení 22:2 je zmínka o dvanácti druhích ovoce: *„Uprostřed ulice toho města po obou stranách řeky je strom života, nesoucí dvanáctero ovoce. Vydává své ovoce každý měsíc a listí toho stromu je k uzdravení národů.“* (NBK)

Zde je opět zmínka o pokrmu Ducha. Tentokrát to není chléb, ale ovoce. Tento verš říká, že Boží synové ponesou samou podstatu Boží přirozenosti (tak jako strom nese ovoce z toho, co jej vyživuje) a budou vydávat duchovní energii přinášející život ostatním.

Dvanáct druhů ovoce ve Zjevení 22 poukazuje na plnost Božího života, který bude vycházet z Jeho lidu. Ne pouze z jednoho člověka, ale z mnoha lidí. Ježíš započal dílo, které bude dokončeno v nás a skrze nás. STŮL PŘEDLOŽENÝCH CHLEBŮ byl vyroben ze dřeva a byl pokryt zlatem. Člověk byl základem stolu, ale zlato (Boží přirozenost) bylo zastíněním či přikrytím. Dvanáct druhů ovoce dozrává KAŽDÝ MĚSÍC. Rok má celkem DVANÁCT MĚSÍCŮ, což mluví o plnosti času, v němž Boží synové přijmou veškerou Boží slávu.

DVANÁCT PŘIROZENOSTÍ ŽIVOTA

Dvanáct kmenů Izraele označuje dvanáct základních vlastností, skrze které Bůh na zemi odhaloval lidstvu svůj život. Jména těchto kmenů jsou klíčem k vlastnostem, které Bůh ve svém lidu vypůsobuje.

1. RUBEN – vize; kořen tohoto slova znamená vidět či rozlišovat. V Ezechiellově vizi (Ezechiel 1) je Duch svatý popisován jako ten, který má oči všude kolem sebe. To ukazuje na duchovní schopnost vidět a rozlišovat.

2. SIMEON – slyšící, slyšení. Tuto myšlenku vyjádřil apoštol Pavel, když řekl:

„Tedy víra (je) ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“ (Řím 10:17)

3. LEVI – připevněný, přilnutý, sjednocený, zůstávající. Zde máme další Boží vlastnost, která je naprosto nezbytnou součástí zbroje těch, kteří přicházejí k dokonalosti:

„Ať však žádá ve víře a nijak nepochybuje, neboť ten, kdo pochybuje, je podobný mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať se takový člověk nedomnívá, že od Pána něco dostane.“ (Jak 1:6–7, NBK)

Levitské kněžství sjednocovalo Boha a člověka do doby, než přišel Sílo (Ježíš) (Gen 49:10). Nyní ke sjednocení s Bohem dochází skrze zastínění Ducha svatého, a to proto, aby se v naší duši, která je lůnem církve, zrodil Kristus. (Stejně zastínil Duch svatý Marii, než porodila Ježíše.)

4. JUDA – chvála, uctívání se vztaženými rukama. Přirozenost chvály není přirozeností služebníka, ale SYNA. Duch chvály není zemský, ale nebeský. Když člověk chválí Boha, připojuje se k nebeskému zástupu, čemuž sotva rozumí, nicméně z toho čerpá požehnání a užitek. Když se ve chválách připojujeme k nebi, náš duch se začíná rozjasňovat, a když čerpáme energii z oblastí nebes, začínáme vysílat STŘELY života v podobě světla, které zahání všechny síly temnoty. Chvála je příjemná.

Anděl Hejlel (ve většině překladů Pisma chybně z hebrejštiny přeloženo jako Lucifer) byl v nebi, předtím než se vzbouřil, Memšakem neboli pomazaným vůdcem chval. Zastiňoval nebe chválou, a když andělé ve chvále otevírali svá srdce, přijímali z Boha energii. Chválením Boha se sytí duše.

5. ZABULON – ten, kdo přebývá, kdo zůstává. Tato přirozenost je v Písmu podepřena mnoha verši. Například Žalm 91:1 říká:

„Ten, kdož v skryši Nejvyššího PŘEBÝVÁ, v stínu Všemohoucího odpočívati bude.“

„ZŮSTAŇTEŽ ve mně, a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, NEZŮSTALA-LI by při kmenu, takž ani vy, leč ZŮSTANETE ve mně.“ (Jan 15:4)

6. DAN znamená soudit, přinášet soud, bojovat podle zákona, útočit, napadat (viz Gen 49:16–17). Tato přirozenost, jako jediná z těch, které Bůh vpracovává do svých dětí, se nebude v konečném naplnění všech věcí vyskytovat. Na konci bude zcela odstraněna a uvolní místo jiné přirozenosti, totiž jménu MANASSES. Manasses byl první syn Jozefa, který pochází z plodného kmene vinné révy. V překladu jméno Manasses znamená způsobit zapomenutí. Dan, muž soudu, je neplodný. Nicméně jeho bojování podle zákona bylo na čas nezbytné. Když však člověk dosáhne Krista, veškeré bojování ustává. Matouš 11:12 říká, že násilníci uchvacují nebeské království násilím a silou, ale ve Zjevení 7:6 je kmen Dan ze SPOLEČENSTVÍ PRVOTIN vypuštěn a nahrazen kmenem MANASSES!

7. IZACHAR – přinese odměnu. To mluví nejen o přijímání odměn, ale také o nové povaze a přirozenosti věřících jako Božích kněží a králů – DÁVAT spravedlivou odměnu.

8. GÁD – četa, vojenská jednotka (viz Gen 49:19). Značí ochotu a schopnost být součástí celku, jednotkou armády. To je základní kvalita, nezbytná k uspořádání těch, které Bůh vyvolil. Budou působit pod jednou Hlavou jako jedno – pod Kristem jako Jeho Tělo. Bůh povolává vojáky do armády.

9. ASSER – čestný, poctivý, šťastný, prospívající. (Viz Gen 49:20).

10. NEFTALÍM – zápasící, zápolící. Teprve když je v člověku utištěna tělesná přirozenost, začíná se skutečně učit zápasu ve spravedlnosti. Společenství VÍTĚZŮ, které je ve Zjevení 14 popsáno jako 144 000, bude zápasit a zápolit, dokud nepřemůže a nezvítězí nad všemi věcmi – hříchem, nemocí, a nakonec i smrtí. Jsou to Boží zápasníci. Chvála Jeho jménu!

11. JOZEF – plodný vinný kmen a poslušnost (Gen 49:22n). Poslušnost a plodnost jdou spolu ruku v ruce.

„V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné.“ (Jan 15:8)

12. BENJAMÍN – syn pravice nebo syn síly (Gen 49:27). Jako je v symbolickém jazyce řečeno, že Ježíš Kristus je na pravici Otce, bude totéž řečeno o synech, kteří v blízké budoucnosti zjeví v přirozenosti Kristově.

DVANÁCT KMENŮ IZRAELE

Dvanáct bochníků chleba ve stánku je obrazem dokonalé Boží přirozenosti, která je člověkem vstřebávána. Ta způsobí, že člověk přivede na světlo Boží slávu a bude ji zjevovat v lidské oblasti. Chlebem je Ježíš Kristus. Když se Mu staneme podobnými, staneme se chlebem. Proto se také Izrael, jako předobraz vzácného lidu poslední doby, stal obrazem chleba, který byl rozlomen pro svět. Stal se Božím nástrojem prostředkem, skrze který nám Bůh v historickém příběhu Bible poskytl obraz nejen Jeho dobroty v různých skutečnostech života, ale také Jeho přísnosti k těm, kteří nebyli poslušní. A tak my jíme tento chléb, dokud se sami nestaneme chlebem zlomeným pro umírající svět.

Pokud tedy chléb představuje energii, pak Bůh, který je SVĚTLO, také odhalí svou konečnou slávu v člověku ve formě světla. A tak ve Zjevení 21 vidíme SVATÉ MĚSTO odhalující dvanáct vzácných kamenů – kamenů, které měl kněz na svém náprsníku (Ex 28:15n).

DVANÁCT KAMENŮ

Když se Ježíš v Janovi 17:5 modlí k Otci, říká:

„A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterou jsem měl u tebe, prvé nežli svět byl.“

Ve verši 10b prohlašuje: *„A oslaven jsem v nich.“*

Ve verši 22: *„A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.“*

Dvanáct kamenů ve Zjevení 21:19–20 symbolicky zjevuje konečnou slávu. Toto zjevení musí být vyloženo v Božím Duchu, neboť je napsáno v tajemství. Níže uvádíme významy dvanácti kamenů podle zjevení, které Duch dal:

1. JASPIŠ je průhledný kámen rozmanitých barev, zvláště pak barvy OHNĚ. Tento kámen se v Novém zákonu vyskytuje ve Zj 4:3, 21:11;18 a 19. Ve Zjevení 4:3 vidíme Krista sedícího na trůnu a Jeho tvář je zde popsána jako jaspis. Vydával červený žár a zároveň jasné světlo. Jaspis znamená vykoupení, čistotu a zároveň soud.

2. SAFÍR má modrou barvu, která symbolizuje pomazání. Je to tvrdý kámen, podobně jako diamant (nejtvrdší nerost). To vyjadřuje trvanlivost a stálost díla. Navíc má safír různé odstíny modré barvy, což představuje různé stupně pomazání.

3. CHALCEDON je zelený kámen značící život. Pochází z hloubky země, odkud také má svou barvu.

4. SMARAGD je čirý, sytě zelený drahokam, který symbolizuje naději, život a čistotu. Ve Zj 4:3 je ke smaragdu připodobněn trůn a spolu s ostatními kameny tvořil duhu. Duha je vedle symbolu zaslíbení také symbolem církve, která se shromažďuje v jedno v Kristu. Plnost světla – jednotnost církve.

5. SARDONYX má červenou a bílou barvu, což mluví o vykoupení a svatosti, které jsou spojeny v jedno láskou.

6. SARDIUS má žlutavě hnědou barvu podobnou plameni, která značí sílu a vládu. Stejně jako oheň mění podstatu prvků a látek, tak nic neobstojí před planoucí přítomností Pána, až bude v srdcích lidí ustaven Jeho trůn.

7. CHRYZOLIT je barva BOHA. Symbolizuje Boží přirozenost – LÁSKU.

8. BERYLLUS (BERYL) má mořskou zelenavou barvu. Tato zelená je třetím odstínem mezi zelenými kameny a symbolizuje plnost a celost života. Měli jsme již zelenou barvu duhy, zelenou stromů a nyní máme zelenou moře. Život vzejde z národů, jazyků a ras.

9. TOPAZION (TOPAS) je žluté barvy. Je tvrdý téměř jako diamant. Tento kámen je schopen dvojího lámání světla a když se rozežře nebo vyleští, začne elektrizovat.

10. CHRYSOPRAS má zlatavě zelenou barvu, zelenou smíšenou se zlatou. Boží přirozenost a Kristův život vycházejí, aby se smísily

s ostatními světly města. Zde je třeba podotknout, že chrysopras je jeden z kamenů, který chybí ve výčtu kamenů v Ezechielovi 28:13⁷, kde je uvedeno: „všelijaké (= všeliké) drahé kamení přikrývalo tě (tj. Hejlela).“ To znamená, že bytosti zvané Hejlel (Lucifer) dal Bůh v symbolice drahých kamenů k dispozici každou milost a moc. Nicméně slovo „VŠELIKÉ drahé kamení“ se vztahovalo pouze na DEVĚT kamenů. Ve Zjevení 21:19 čteme, že město bylo ozdobeno „všelikým kamenem drahým“, ale tentokrát se jedná o DVANÁCT KAMENŮ. Tři kameny jsou přidány. To znamená, že dokonalý člověk má navíc tři přirozenosti světla, které člověk Adam neměl, o čemž se ještě zmíníme na konci kapitoly.

11. HYACINT je tmavomodrý kámen a znamená očištění, pomazání a zastínění.

12. AMETYST je barvy vínové. Řecké „amethystos“ znamená „ne opilý“. Tento kámen mluví na prvním místě o oběti krve Ježíše Krista a na druhém místě o prvotinách. Poněvadž je posledním kamenem v základech zdi města, vztahuje se také k poslednímu synovi Izraele, Benjamínovi, synovi síly neboli synovi pravice. Zmínka o vínu souvisí, jako v mnoha případech, s Kristovou obětí smrti a následným soudem nad hříchem (Iz 63:3). Před svou smrtí řekl Mojžíš Judovi tato slova:

„Práti bude u (ve) víně roucho své, a v červeném víně oděv svůj. Červenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko.“ (Gen 49:11–12)

Řecké slovo pro velikonočního beránka je „amnos“. V přeneseném smyslu je použito v Janovi 1:29.36, kde se mluví o Kristu. Toto slovo se rovněž vztahuje na krev nebo víno. Také tento kámen schází v Ezechielově seznamu.

Vidíme tedy, že chléb ze stolu předložení bude opravdu předložen až poté, co jej Tělo Kristovo přijme do sebe a on se stane jeho částí.

Pozn. překl.:

⁷ Čtenáře Bible kralické upozorňujeme, že ve zmíněném verši Kraličtí chybně k seznamu devíti kamenů přidali zlato, které se však dle originálu vztahuje k následující větě, viz např. EP.

To je symbol energie vycházející z Božích synů. Chléb vstupuje dovnitř a ven vystupují vzácné kameny. Oheň vstupuje do chleba jako ohnivá oběť před Hospodinem a ven vychází sláva v podobě jasných drahokamů.

Boží syn nebude pouze jeden izraelita nebo jeden člen kmenu, ale celý Izrael v jedné osobě. Plnost tohoto významu a slávu tohoto jména bude vtisknuta do jeho přirozenosti. Bude mít ve své bytosti plnost Boha.

V den očišťování⁸ měli kněží dát na dvanáct bochníků chleba čisté kadidlo (Lev 24:7) a jíst chléb s kadidlem. To je symbolem toho, že Kristus, kterého jíme a který v nás dokonale formuje sám sebe, v nás také rozhojňuje pomazání, takže se z nás line nádherná vůně čistého kadidla. Vychází z nás sláva, protože se podílíme na Jeho přirozenosti.

TŘI CHYBĚJÍCÍ KAMENY

- 1) Sedmý kámen – CHRYZOLIT – Duch svatý.
- 2) Desátý kámen – CHRYSOPRAS – Kristus.
- 3) Dvanáctý kámen – AMETYST – krev Ježíše Krista.

YAHWHVH, česky Jehova, Bůh, dal celému svému stvoření schopnost dosáhnout devíti přirozeností světla, které jsou symbolizovány devíti kameny v Ezechielovi 28. Zůstávaly však ještě tři přirozenosti, které Bůh nemohl dát, a tyto jsou reprezentovány třemi výše uvedenými kameny. Bez těchto tří – Ducha svatého, Krista a krve by lidstvo nemohlo vstoupit do dokonalosti. Člověk Adam proto musel padnout. Bez těchto tří kamenů satana přemoci nemohl.

⁸ Den očišťování je někdy také překládán jako Den smíření nebo Den přikrytí hříchů – Kippurim, viz Lev 23:27 a 16:29;30.

KAPITOLA 9

ZLATÝ SVÍCEN



Zlatý svícen (Ex 25:31n), nebo přesněji zlatý podstavec na lampy (nešlo o svícen na svíčky, ale o podstavec na lampy; Židé pro tyto účely svíčky vůbec nepoužívali), je umístěn při vstupu do svatyně po levé ruce kněze. Je vyroben z jednoho kusu čistého zlata bez jakýchkoli spojů. Má šest bočních ramen či prutů s číškami (poupaty) a květy. Stojí na čtvercové základně umístěné na zemi. Na vrcholu svícnu je v jedné rovině sedm lamp.

Svícen reprezentuje JEDNOTU S DUCHEM SVATÝM.

KŘEST V DUCHU SVATÉM

Křest v Duchu svatém je ve stánku první dílo, které zjevuje Boží dokonalost v člověku na skutečích, na nichž se podílí jak Bůh, tak člověk. Předchozí symboly a kusy nábytku ukazovaly buď MĚĎ, která mluvila o nedokonalosti a smrti, anebo lidskost přikrytou Boží přirozeností (jak tomu bylo v případě stolu předložených chlebů, který byl zhotoven ze dřeva). Svícen je vyroben pouze z ryzího zlata, které představuje čistou Boží přirozenost. Znamená to, že když Duch svatý vstupuje do našeho ducha, PŘINÁŠÍ DO NĚJ DOKONALOST. A tak v našem duchu již nezbývá nic z člověka, ačkoli naše duše a tělo zůstávají tělesné podle toho, jak jim to dovolíme. Tento krok přináší do církve dokonalost v tom smyslu, že když zůstáváme v Duchu, můžeme jednat dokonale jako Bůh. To znamená, že když se sejdeme k uctívání a jednáme v Jeho Duchu, je to, jako kdyby byl v našem středu přímo Ježíš. To je důvod, proč nelze činit rozdíl v tom, zda mluvil muž, nebo žena. Věci se konají buď v Duchu svatém, nebo v lidském já. Je-li lidské já mrtvé, pak jsme v Duchu, pokud v nás Duch Boží přebývá (Řím 8:9).

BOŽÍ ŘÁD

Tři ramena na jedné a další tři na druhé straně svícnu mluví o Božím řádu věcí. Šest je číslo člověka. Kdyby měl svícen šest ramen, pak by představoval člověka, a ne dokonalost, protože šestka je nejvyšší číslo, kterého může člověk dosáhnout. Ale SEDMÝ, prostřední prut, rozděluje na dvě poloviny to, co by bylo číslem člověka, a místo šestky vytváří TŘI A TŘI. Trojka je číslo Božího řádu a dvě trojky ukazují na to, že církev má svědectví Božího řádu sama v sobě. Z toho vidíme, že dokonalost přichází pouze v JEŽÍŠI KRISTU, neboť On je prostředním prutem svícnu.

BOŽÍ SLÁVA

K tomu, aby svícen zplodil slávu světla, jsou zapotřebí tři věci:

- 1) zlato;
- 2) olej;
- 3) knot (kahan).

ZLATO

Zlato je ryzí, čistá přirozenost Boží, která se v nás může zrodit pouze působením Ducha svatého. Svícen je ozdoben poupaty a květy, což představuje nesení ovoce zbožnosti. Nesení ovoce je Boží přirozeností a květy zobrazují PRAVDU, která byla vyryta a vtisknuta hluboko do konstrukce svícnu. Není to něco, co k němu bylo přiloženo, ale něco, co se stalo součástí jeho vlastní přirozenosti. V našem životě to mluví o práci Ducha jako o práci Chírama, řemeslníka, kterého Bůh obdařil zvláštní moudrostí ke stavbě a zdobení Šalomounova chrámu (1Král 7:13–45). Hluboké jizvy krásy, jemně a obdivuhodně vyryté do „kůže“ našeho vědomí a nesmazatelně vtisknuté do našich duší nás činí nejen Božím majetkem, ALE činí Boha součástí našeho majetku. Na svých tělech nosíme jizvy (znaky vlastnictví) Pána Ježíše (Gal 6:17).

Zlato je jediný kov, o němž vím, že neshoří, ale je ohněm čištěn. To mluví o nezničitelnosti ryzí Boží přirozenosti.

ČISTÝ OLIVOVÝ OLEJ

Olivový olej se nevyráběl, ale vytlačoval se z olivových plodů. Stále zelený olivový strom dodává sílu plodům, které v sobě zadržují rostlinný olej. Když Mojžíš udeřil do skály, ze skály vytekla voda k vysvobození Izraele. Když byl z člověka Ježíše vytlačen život, mohl k nám přijít Jeho Duch. Olej představuje Božího Ducha. Uchovával se ve svícnu z ryzího zlata. Z toho vyplývá, že Duch svatý nepřebývá v lidské duši, ale v duchu člověka. Boží Duch pracuje na naší duši, ale bydlí v našem duchu. To vysvětluje, proč je zlatý svícen umístěn ve svatyni, která je oblastí duše.

Mojžíšův stánek

„Duch člověka je lampou Hospodinovou, zkoumající všechny vnitřnosti břicha (duše).“ (Př 20:27, KJV)

KNOT

Nemáme pro to žádný věrohodný důkaz, ale existuje domněnka, že knot byl zhotovován ze starých kněžských oděvů. To nemusí být daleko od pravdy.

DŮLEŽITÁ LEKCE

Potřebujeme se však naučit důležitou lekcí. Existuje mnoho pravd, které Bůh do Bible záměrně nevložil z toho důvodu, že nemají žádný přímý dopad na naši duchovní existenci. Proto bychom nikdy neměli vyhledávat nepodstatná a nezávažná zjevení, která evangelium zahlcují všeobecnostmi a myšlenkami bez jakékoli duchovní podstaty, a tak ho ZADUŠUJÍ. Knot, ať je vyroben z čehokoli, představuje lidstvo, člověka. Olej – Duch svatý – zabraňuje tomu, aby knot okamžitě neshořel. Vzájemnou souhrou těchto tří složek vzniká čtvrtá složka – **světlo**. Světlo stvořené z ohně vnějšího nádvoří.

RATOLESTI

Svícen vypadá jako kmen stromu s ratolestmi. Svícem se nazývá prostřední prut, z něhož vychází šest větví. V Janovi 15:5 Ježíš řekl: „*Já jsem vinný kmen a vy ratolesti.*“

ČTVRTÝ VĚK CÍRKVE

Svícen reprezentuje čtvrtý věk církve, v němž dochází k vylití Ducha svatého na Boží lid. Jedná se o přípravu církve na její zastínění Bohem. Zrození církve pacholíka je poslední Boží krok při formování člověka podle Boží podoby.

Ezechiel 47 hovoří o čtyřech krocích Ducha na zemi. Čtvrtý krok Ducha přivede člověka do plného proudu živých vod.

Jan 7:38 mluví o živých vodách, které vytékají z břicha (duše) člověka.

Ezechiel 47 říká, že vody vytékají z domu (chrámu). Když tyto dvě pravdy spojíme, vidíme, že tím chrámem, o němž se zde hovoří, je člověk.

V Ezechielovi 47:3 čteme o muži s mírou (měřicí šňůrou), kterou vody měří. Prvních tisíc loket vody bylo po kotníky. První krok ponořuje člověka do Ducha pouze po kotníky. Druhých tisíc loket vody bylo po kolena. Člověk byl v Duchu po kolena. Třetích tisíc loket vody dosahovalo po pás. Člověk by napůl ponořen v Duchu a zároveň napůl v Bohu pohřben. Čtvrtých tisíc loket vody člověka zcela zaplavilo a pokrylo. To je Boží konečný krok na zemi.

Věřím, že žijeme v době posledního, závěrečného vylití. Toto vylití Ducha sráží lidi z jejich trnů, a ačkoli voda stoupá postupně, nakonec zaplaví každé království – ve smyslu duchovním a nakonec také přirozeném.

To je tedy význam zde použitého spojení „čtvrtý věk církve“.

Čtvrtý věk začal o letnicích, pak byl satanovým vpádem do církve pozastaven a znovu byl obnoven na začátku tohoto století v Azusa Street v Los Angeles a na několika dalších místech po celém světě. V této době dochází k novému probuzení mezi národy. Tentokrát již příval Ducha nic nezastaví. Stane se záplavou, která uzdraví celou zemi. Chvála Pánu! Bariéry a ploty náboženství a zdi lidských programů a plánů jsou odsouzeny k zániku pod mocným přívalem Ducha. Znamení těchto věcí můžete vidět v každé náboženské organizaci. Právě Boží děti na každém místě začínají naslouchat Duchu svatému a brzy, velmi brzy člověk nenalezne pevné místo pod nohama. Budou to vody, v nichž bude nutné plavat (Ez 47:5).

DOKONALOST

Člověk nemůže dosáhnout dokonalosti jako tělesná bytost, ALE pokud zůstává v Duchu, může být dokonalý ve svém JEDNÁNÍ. Auto může mít opotřebované součástky a ojeté pneumatiky, a přesto může fungovat dokonale. V Duchu dokonale rozsuzujeme, dokonale mluvíme, dokonale prorokujeme; veškerá činnost Ducha je dokonalá, tak jako je dokonalý Bůh. Člověk se nemýlí, když je v Duchu, ani proroc-

tví nemůže být chybné, je-li v Božím Duchu, protože Boží Duch je dokonalý.

ROVNOST S KRISTEM

Sedm lamp je umístěno na vrcholu svícnu v jedné rovině, což představuje rovnost s Kristem. Když se člověk ukáže v Kristu, bude sedět s Ježíšem Kristem jako část samého Krista. „*A spolu s ním (s Ježíšem) vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši.*“ (Ef 2:6, NBK)

To je dokonalá rovnost mezi Hlavou a Tělem. Ježíš je Hlava a my jsme Tělo, POKUD TĚLO JEDNÁ V DUCHU.

Není to tedy tak, že bychom se stali dokonalými až někdy v budoucnu a teprve potom získali rovnost s Kristem. Jde však o to, abychom poslouchali Ducha nyní, jednali dokonale nyní, protože nám bylo dáno rovné postavení s Kristem. Ne abychom stáhli Krista dolů, ale aby Kristus vyzdvihl člověka. „*A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.*“ (Jan 12:32)

Je velmi důležité, abychom pojmu rovnosti správně porozuměli. Mluvíme zde o zákonné rovnosti, která nesouvisí s postavením a funkcí jednotlivých údů Těla.

Jinými slovy, Ježíš je Hlavou Těla. Nám, to jest Tělu, jsou přiděleny různé funkce. Ve fungování Těla jsme stejně důležití jako Hlava, ale samozřejmě nejsme Hlava. Pokud si jeden úd přivlastňuje funkci jiného údu, nebude vykonána práce ani jednoho z nich.

Obávám se, že toto je v současné době problém Těla Kristova.

OMYL V TĚLE

Dříve než dojdeme dokonalosti, která je změnou lidské přirozenosti v BOŽSKOU PŘIROZENOST (2Pt 1:4), musíme zůstat v dokonalosti Ducha. Nyní máme účast na Boží přirozenosti omezeným způsobem, ale pak v její plnosti. Žádný člověk nevstoupí do dokonalého obrazu Božího před smrtí a vzkříšením SPOLEČENSTVÍ PRVOTIN. Tato událost strhne celé stvoření. Člověk, který chodí a říká, že je Kristus, nemluví pravdu. Nemůže být Kristus, dokud nevzejdou

prvotiny. O této události budeme vědět všichni, protože dokonalost přijde do Těla lidí, a ne k jednotlivci. Proto bude Kristem nazváno celé Tělo, a ne jeho části. To je význam slov v Matoušovi 24:23.

„Tedy řekl-li by vám kdo: Aj, tutož jest Kristus, aneb tamto, nevěřte.“

Kdyby měl Kristus přijít tímto způsobem, v poslušnosti Písmu bychom Mu neuvěřili, až by přišel. Tento verš jasněji než kterýkoli jiný říká, že Kristus nepříjde a neřekne člověku: „Já jsem Kristus.“ Z toho důvodu každý, kdo to dělá, přichází v duchu antikristově. Existuje učení, které tvrdí, že jsme Kristus proto, že Kristus přichází do své církve v jednotlivých údech. Takto vyučovaný lid je lstivě ďáblem připravován pro přijetí antikrista. Radím vám, činite pokání a opusťte falešné učení, pokud jste věřili, že je správné uctívat Krista ve vašem bratru. Uctívej Hlavu, ne Tělo. Tělo ještě není dokonalé. Musíme uctívat jedině Boha.

SKRYTÝ ZÁMĚR

V čase milosti Duch svatý přichází do životů věřících, aby je vybavil mocí. Mocí k vítězství nad hříchem ve vlastním životě, to na prvním místě, a poté nadpřirozenou mocí ke službě v Božích věcech. Zůstávají však ještě dva záměry, pro které nám byl Duch svatý dán. Nejsou tak zjevné a byly vskutku tajemstvím, dokud nám je Bůh nezačal pomalu otevírat. První oblastí je vítězství nad naším já, vítězství nad námi samými. To znamená, že člověk zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje Krista (Mat 16:24). Lidské já umírá těžko. Lidské já je zákeřné a rafinované. Mnohokrát člověk věří, že slyší Boha, když slyší sám sebe. Jedná se o VĚDOMÍ BOHA nebo VĚDOMÍ SEBE SAMÉHO? Jakékoli kázání nebo proroctví, které se soustřeďuje na sebe, obírá se dobrotou jednotlivce a nevyvyšuje Ježíše, není z Boha.

PŘIJETÍ SEMENE

Druhým velikým dílem Ducha svatého je zasadit sítě života do lůna církve. Lůnem církve je duše věřícího. Pro Boha je mnohem důležitější změnit PŘIROZENOST věřícího, než jej vybavit mocí. Bez ohledu na to, kolik moci jednotlivec má, není-li proměněn zevnitř, pak

v něm Bůh ještě nezformoval SYNA. Bůh se chce rozmnožovat stejně jako my. V Jeho nebeské přirozenosti je touha zplodit děti. Tato Jeho povaha je vyjádřena ve všem, co Bůh tvoří – v trávě, květinách, stromech, ptácích, zvířatech; všechny věci se hojně rozmnožují.

Boží řád plození a rozmnožování je všude stejný. Písmo říká, že všechny věci se rozmnožují podle svého druhu. To znamená, že když chceme obilí, zasejeme obilí. Chceme-li zrození Krista na zemi, musíme zasadit Krista. Po stovky let služebnosti zasazovaly do lidu, kterému sloužily, pouze samy sebe a očekávaly, že vzejde Kristus.

Boží řád plození je zjeven v Lukáš 1:28;30–33. Bůh k Marii nejprve poslal anděla Gabriela s tímto poselstvím:

„A když k ní přišel, řekl: ‚Zdravím tě, milostí obdařená, Pán s tebou! Jsi požehnaná mezi ženami! Neboj se, Marie, vždyť jsi u Boha nalezla milost. Hle, počneš v lůnu a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího a Pán, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida.‘“ (NBK)

Toto poselství anděla Gabriela bylo veskrze pozitivní. V jediné větě přeskočil dva tisíce let a pověděl všechny dobré zprávy o Ježíši. Žádná negativní zmínka – nic o smrti ani soužení. Záměr byl jasný – vzbudit v Marii víru, aby mohla přijmout Ducha svatého a dílo, které v ní měl vykonat. Marie zvolala:

„Aj děvka Páně, staniž mi se podlé slova tvého.“ (Luk 1:38)

Anděl odešel. Jeho práce byla vykonána.

Služebník evangelia je anděl, posel, který nese Pánovo Slovo panně, církvi. Církev není manželkou služebníka ani služebník není manželem církve. Služebník je rolník, který nesází vlastní semeno, ale símě Slova, které v panně vzbuzuje víru. Když je v ní víra vzbuzena, přijímá Ducha svatého. Je to On, kdo zasazuje símě Krista do duše neboli lůna církve. Zastínění Ducha svatého je nezbytné k tomu, aby byla lidská přirozenost proměněna a zrodila se nová – Boží přirozenost.

POSLUŠNOST

Poslušnost se člověku stane vlastní, když poslouchá Ducha Páně. Jan 14:23 to říká jasně. Ve verši 22 dává Juda, ne ten Iškariotský, Pánovi velice vhodnou a přímou otázku:

„Pane, jak to, že chceš zjevit sám sebe nám, a ne světu?“ Verš 23: *„Ježíš mu odpověděl a řekl: „Jestliže mě někdo miluje, bude zachovávat mé slovo; a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a zřídíme si u něj příbytek.“* (NBK)

Je zde řečeno, že Kristus vstoupí do věřícího, ALE jen do toho věřícího, který poslouchá Ducha svatého.

Další vysvětlení ukazuje, že každý člověk, který miluje Boha, zachovává Jeho Slova. Služebníci a věřící, kteří chodí a veřejně vyznávají svou lásku k Bohu a přitom si dál „dělají své vlastní věci“, podvádějí sami sebe v tom, že Boha milují. Krátce řečeno, láska je poslušnost.

LIDSKÁ SNAHA

Vidíme, že žádné úsilí ani snaha nemůže dovést Božího syna do BOŽÍ PŘIROZENOSTI. Jedině poslušnost Duchu svatému způsobí, že do duše bude zaseto SÍMĚ KRISTA, které promění duševní přirozenost v Boží přirozenost: mysl v mysl Kristovu, emoce v emoce Boží, vůli ve vůli Otcovu a touhy v touhy Boží. Až bude toto vše dokončeno, přinese proměnu ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, kdy tělo bude vzkříšeno ze svého hrobu. To se stane v Boží čas, až se zrodí společnost prvotin. Potom v příchodu Ježíše Krista „jeden každý ve svém pořádku“. (1Kor 15:23)

MOUDRÉ SLUŽEBNOSTI

Matouš 25 popisuje některé panny jako moudré a některé jako bláznivé. Moudré měly ve svých lampách a nádobkách OLEJ. Bláznivé neměly olej ve svých nádobkách, ačkoli ve všem ostatním na tom byly stejně jako moudré panny. Olej v nádobce je obrazem KRISTA V DUŠI, který proměňuje přirozenost věřícího. Příchod ženicha zobrazuje Krista povstávajícího ve své plnosti v duši člověka. OLEJ V LAMPĚ je

obrazem Ducha svatého v duchu člověka. Na totéž poukazuje ve stánku svícen z ryzího zlata – je to duch člověka, který v sobě drží Ducha svatého.

Poslední veliká zkouška přišla o PŮLNOCI. Je možné, že se rychle blížíme k půlnoci. Co je to půlnoc? Půlnoc můžeme popsat jako vyvrcholení temnoty na zemi. Půlnoc je také bodem obratu, kdy tma začíná opět ustupovat. Každé zlé dílo vstupuje do svého nejvyššího bodu – do svého dokonalého odhalení. Duchové se po šest tisíc let usilovně snažili zplodit své osobnosti v lidské oblasti. To zahrnuje také vyjádření jejich přirozenosti v ničivé síle zbraní, každé formě tělesnosti a zlých žádostí. V našem čase bude těmto silám dovoleno uspět, aby tak odhalily plnost svého charakteru a přirozenosti, která je v Písmu popsána číslem 666.

Odpověď, kterou bláznivé panny dostaly, když přišly ke dveřím a klepaly, zněla: „Neznám vás.“ Plné porozumění toho, co jim bylo řečeno, leží ve významu slova „ZNÁT“. V řečtině je to slovo „oida“, které v tomto textu nese význam intimního, důvěrného vztahu. Stejně je tomu se slovem „ginosko“ ve Filipským 3:10, jehož jedním významem je poznání ve smyslu, jak Adam poznal svou ženu Evu. Když to chápeme tímto způsobem, pak ženich vlastně říkal: „Neměl jsem s vámi žádné úzké spojení, sjednocení – já vás neznám.“ O půlnoci není vstup do manželského pokoje povolen nikomu jinému než nevěstě. To je význam slov, která byla řečena bláznivým pannám. SVATEBNÍ HOSTINA PROBÍHÁ NYNÍ a vyvrcholí dovršením svatby mezi Kristem a Jeho nevěstou, církví. Ne celou církví, jak je ukázáno v podobenství o pannách, ale tou částí církve, která bude připravena. To je důvod, proč v 1. Korintským 15:23 je zmínka o „prvotínách Kristus“ a ve Zjevení 14:4 jsou panny nazvány „prvotinami“⁹.

SVATEBNÍ HOSTINA

Beránkova svatební hostina je místo v Duchu, kde Boží synové přijímají Kristovo símě do svých duší a kde se začíná uskutečňovat dlouho očekávaná proměna jejich přirozenosti. Tato změna je v Písmu

⁹ Řečtina má stejné slovo pro panny i panice, rod nerozlišuje.

rozmanitě popisována a představuje „parúsii“ neboli příchod Ježíše v 2. Petrově 1:16:

„Když jsme vám totiž oznámili moc a příchod (řecky parúsia) našeho Pána Ježíše Krista, nenásledovali jsme smyšlené báje, ale mluvili jsme jako očití svědkové jeho velebnosti.“ (NBK)

Toto slovo „příchod“ v řečtině znamená nejen „přijít“ Ježíše Krista, ale příchod do Jeho církve a potom konečné zjevení se světu.

Na rozdíl od zastaralých představ se Beránkova svatební hostina nekoná kdesi na obloze, v kosmu nebo na nějaké planetě, ale **PROBÍHÁ PRÁVĚ ZDE A NYNÍ**. Boží Slovo o tom podává důkaz.

„Tehdy vešel král, aby se podíval na hosty, a uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem vešel bez svatebního roucha?‘ A on oněměl. Král tedy řekl služebníkům: ‚Svažte mu nohy a ruce, vezměte ho a uvrhněte do té zevnější tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů.“ (Mat 22:11–13, NBK)

Tento text zcela jednoznačně prokazuje, že svatební HOSTINA probíhá právě nyní na zemi a že se nejedná o hostinu kdesi na obloze, kam bychom byli vytrženi. To víme zcela jistě, protože v textu, který jsme právě citovali, se na hostině objevuje člověk, který tam neměl co dělat, a tak byl vyvržen. **TOTO MUSÍ BÝT POZEMSKÁ SCÉNA**, zobrazující ty, kteří se v našem středu nepokrývají Boží spravedlností, ale přijímají Slovo pouze svou přirozenou myslí, aniž by ho vstřebávali do své duchovní bytosti.

Prací Ducha svatého na svatební hostině je vložit do nevěsty símě Krista, aby mohla porodit Krista. Pokud by byla manželem církve služebnost, pak by se z ní narodila služebnost, což by nebylo dostatečné.

V podobenství o pannách v Matoušovi 25 tedy vidíme, že **DUCH ČLOVĚKA** je nazván lampou a **DUŠE** nádobkou. Písmo to dokazuje:

„Duch člověka je lampou Hospodinovou, zkoumající všechny vnitřnosti břicha (duše).“ (Př 20:27, KJV)

To znamená, že duch člověka je osvětlen Božím Duchem, a duch pak vysílá paprsky světla do nádoby duše. Ve Skutcích 9:15 Bůh o Pavlovi říká:

„On je má vyvolená nádoba.“ (NBK)

Římanům 9:21 mluví o „nádobě ke cti“. Starý i Nový zákon mluví o člověku, duši, jako o nádobě. Bůh zjevuje, že touží po tom, aby lidská duše byla jako Jeho Duch. Bůh chce skrze svého svatého Ducha přebývat v lidské duši. Písmo se o tom vyjadřuje velice jasně:

„Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.“ (Mat 6:10)

Slovo nebe se zde netýká pouze nebeských neviditelných oblastí, kde Bůh přebývá ve vší velebnosti své nepředstavitelné moci, ale týká se každé oblasti, která se nebem nazývá. Nebe je místo, kde přebývá Všemohoucí Bůh, a nebe je každé místo, které Bůh připravuje pro svůj příbytek. To znamená, že jsme-li „chrámem živého Boha“, pak musíme být částí nebe. Když jsme naplněni Duchem svatým, Bůh přebývá v našem duchu. Proto tato modlitba může být vztažena na naše duše v tom smyslu, že Bůh činí duši člověka stejně dokonalým příbytkem, jakým je duch. „Tvá vůle se staň NA ZEMI“ znamená v člověku země neboli v duševním člověku, tak jako je v duchovním člověku. O manželském spojení duše a ducha budeme podrobněji pojednávat v jiné kapitole.

PĚŠÁK NA ŠACHOVNICI

Lidská duše představuje pěšáka na šachovnicovém poli, o kterého se bojuje. Když hříšník umírá, jeho duch se v každém případě vrací zpět k Bohu, takže Bůh nic neztratí. Tělo jde do země a bude vzkříšeno, aby tvořilo věčný příbytek duše, ať už bude v jakémkoli stavu. ALE člověk je DUŠÍ a o ni jde, ona potřebuje být spasena.

„Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje vzhůru, a duch hovádí že sstupuje pod zemi?“ (Kaz 3:21)

„A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal.“ (Kaz 12:7)

TŘI KROKY K ŽIVOTU

Duše člověka musí učinit tři kroky, aby se ze smrti dostala do plného Božího života.

- 1) Krev.
- 2) Duch svatý.
- 3) Kristus neboli pacholík.

1) K prvnímu kroku dochází, když věřící přijme Ježíše jako svého Spasitele a poddá se duchu smrti kříže. Tím se vzdá svého tělesného života a podřídí se životu duchovnímu. Projde ze smrti do života, z mrtvé duše se stane živá duše. Krev, Boží život, nás tedy obživuje. Zemřeli jsme, protože jsme byli dětmi mrtvého – Adama. V Ježíši Kristu jsme přivedeni k životu, když se podřídíme duchovní krevní transfuzi, kterou poskytl MUDr. Duch svatý. Všechny živé věci se něčím sytí, proto obživená duše volá po potravě. Je sycena přijímáním Ducha svatého, který přichází přebývat do ducha člověka, odkud dodává energii duši.

2) Duch svatý je Bůh v člověku. Jeho úkolem je formovat v nás přirozenost Otce, abychom už nebyli pod správci, poručníky a vládci, ale abychom z přirozenosti konali vůli Otce. Naše přirozenost nás bude obveselovat, když budeme konat Jeho vůli.

3) Duch svatý v nás bude formovat Boží přirozenost tak, že do nás zasadí símě syna Krista, a až přijde plnost času, „porodíme“ Krista.

„Aby ji posvětil, když ji očistil koupelí vody skrze slovo; aby ji postavil před sebou jako slavnou církev, nemající poskvrnu ani vrásku nebo cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.“ (Ef 5:26–27, NBK)

Slova jako „aby sám sobě postavil“ nejsou v Písmu bez významu. V tomto případě Bůh říká, že Boží Duch skrze služebnost připravuje církev, aby ji postavil a předal Ježíši jako nevěstu bez poskvrny a vrásky. Kristus postaví církev Kristu. Neexistuje opodstatnění pro to, aby se služebník nebo kdokoli jiný nazýval Kristem. Příprava církve nemůže být vykonána člověkem, ale Kristem v člověku. Služebnost

pacholíka není služebnost Krista, protože pacholík musí nutně nejprve vyrůst do dospělosti muže. Až se to v miléniu stane, bude pacholík, společenství mnoha údů, formovat Krista ve světě, tak jako musel být nejprve Kristus zformován v něm. Tehdy bude toto společenství již také zahrnovat člověka Ježíše Krista, který je Hlavou Těla.

JAK PŘIJMOUT DUCHA SVATÉHO

Ducha svatého přijímáme poslušností krve. Některé církve učí, že Ducha a ostatní Boží vlastnosti přijímáme tím, že posloucháme služebníky. To je však omyl. Je to tentýž omyl, který káže katolická církev a denominace, které říkají, že jsou jedinou pravou církví, a pokud nepatříte do jejich řad, nemůžete se dostat do nebe.

Boží řád věcí je takový, že člověk poslechne Boží Slovo a přijme Kristovu krev – Boží život. Dalším krokem je poslušnost tomu, co jsem přijal (krev), abych mohl přijmout to, po čem toužím. Jsme poslušní krve, a tak přijímáme Ducha svatého. A když posloucháme Ducha svatého, přijímáme plnost. To říká sám Ježíš v Janovi 14:23.

„Miluje-li mne kdo, slova mého ostríhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.“

Duch svatý působí, že lidé mluví v jazycích, ale ne každý, kdo jazyky mluví, je naplněn Duchem svatým. Na některých místech mluví jazyky uctívači ďábla. Existují nečisté církve, které věří v ohavný způsob života, kážou a učí ohavnosti, a přesto mluví v jazycích. Lidé mohou v jazycích mluvit i na základě psychologie. Existují tři typy jazyků: (a) jazyky z Boha, (b) jazyky od ďábla a (c) jazyky pocházející z mysli člověka.

PĚT ZNAMENÍ VĚŘÍCÍHO

„Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: (1) v mém jménu budou vymítat demony, (2) budou mluvit v nových jazycích, (3) budou brát hady, (4) a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; (5) budou vkládat ruce na nemocné a bude jim dobře.“ (Mk 16:17–18, NBK)

Z těchto pěti znamení je jen jedno, které se může vhodně projevat na shromáždění – mluvení jazyky. Je to znamení Ducha zevnitř

člověka, kdy mluví cizím jazykem, kterému se nikdy neučil. Nezáleží na tom, zda je to jazyk andělský nebo některý z již nepoužívaných jazyků či nějaký existující jazyk. V Africe křesťané, kteří přijímají Ducha svatého, v mnoha případech mluví čistou angličtinou, kterou nikdy předtím nemluvili. Jejich porozumění je však bez užitku, stejně jako když v našich oblastech někdo mluví v jazycích například řecky.

V roce 1981 se nám v Indii stala příhoda, která to dobře dokresluje. Byli jsme na shromáždění s bratry ve Velpur, ve státě Andra Pradesh v Indii, kde lidé mluví pouze jazykem telegu. Měli jsme s sebou překladatele a Pán řekl, že máme mluvit o křtu Duchem svatým. Našemu překladateli se to nějak nelíbilo, a když jsme měli začít, sedl na rikšu a odjel pryč. A tak jsme začali kázat pomocí znakové řeči, jak nejlépe jsme uměli, a také nám pomáhal jeden bratr, který angličtinu trochu ovládal. V tu chvíli moje manželka spatřila anděla, jak stojí vedle jedné sestry. Hlavním problémem toho sboru bylo, že nechtěli, aby ve shromáždění mluvily ženy. Když se anděl objevil vedle té sestry, pozvedla své ruce a začala mluvit dokonalou angličtinou. Pak další žena, další a další a brzy celé shromáždění začalo zvedat ruce a chválit Pána v angličtině.

Cítili jsme se dost hloupě. My se jim tady snažíme kázat rukama, nohama, vším, čím to jde, a najednou se zdá, že všichni anglicky rozumějí. Ale co se vlastně dělo? Nikdo z nich anglicky neuměl, jen mluvili v jazycích. My jsme na to nepřišli, dokud nepřestali mluvit a my se nepokusili jim znovu kázat. Dodnes tam máme veliký sbor, avšak anglicky se nikdo z nich dosud nenaučil.

NE JAKO UČENÍ

Jazyky by se neměly kázat jako nějaké učení. Jazyky jsou prostě skutečností, která se děje, ať o tom mluvíte, nebo ne. Lidé by neměli jazyky mluvit proto, že chtějí, nebo proto, že to očekávají, ale proto, že jsou pokřtěni v Duchu. Mluvení v jazycích by totiž nemělo předcházet naplnění Duchem, ale MĚLO BY BÝT VÝSLEDKEM NAPLNĚNÍ DUCHEM. Existuje o tom spousta teorií a různých učení a nemám chuť se jimi zabývat ani se o ně přít. Neměly by existovat žádné spory, protože potřebuje-li se křesťan někoho ptát, zda je Duchem naplněn,

pak to právě docela dobře může být znamením, že naplněn není. Duch Boží je jeho vlastní svědectví, a toto svědectví musí být v duši věřícího. Avšak proto, že existuje tolik mylných a někdy přímo ďábelských učení, jsou mnozí lidé podváděni a přesvědčováni, že Ducha svatého přijali, ačkoli tomu tak není. Učení, že věřící přijímá Ducha svatého, když přijímá Ježíše jako svého Spasitele, je mylné a nebezpečné. Ve Skutcích 19:1–6 Pavel přišel k učedníkům Jana Křtitele a položil jim jednoduchou otázku: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Oni odpověděli: „Ne, vždyť jsme ani neslyšeli, že je Duch svatý.“ Pavel jim položil další otázku: „V co jste byli pokřtěni?“ Odpověděli: „V Janův křest.“ Byli to Janovi učedníci, a protože Jan nepřinesl spasení, Pavel zjistil, že tito lidé nebyli spaseni. A tak jim kázal Ježíše a když uvěřili, byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista. Potom na ně Pavel vzkládal ruce, sestoupil na ně Duch svatý a mluvili jazyky a prorokovali.

Zde nacházíme jednu důležitou lekci: Pavel neřekl nic o mluvení v jazycích. Oni začali mluvit jazyky, ačkoli nebylo zapotřebí nějaké nadpřirozené formy komunikace mezi třinácti lidmi, poněvadž ve vzájemném dorozumívání žádný problém neměli. Jazyky však jsou jedním z projevů Boží přirozenosti, která vstupuje do člověka. Nikde není stanoven nějaký časový limit, za jak dlouho po přijetí Ducha by věřící měl jazyky začít mluvit. U někoho je to spontánní, zatímco u jiných přicházejí jazyky později.

PŘEKÁŽKY DUŠE

Když je věřící naplněn Duchem svatým, je naplněn ve svém duchu, ne v duši. Proto je potřeba nějaký čas, aby se to, co je v duchu, dostalo do oblasti duše. V našem duchu spočívá v osobě Ducha svatého veškerá plnost Boha. My si to však mnohdy nejsme schopni přisvojit, protože máme zábrany, které tyto projevy blokuji. Například my, kteří jsme naplněni Duchem Božím, neprojevujeme dokonalou přirozenost Boží ne proto, že bychom Boha ve svém duchu neměli, ale proto, že Mu v tom svou duševností bráníme. Musíme se stát těmi, kdo vítězí, a prolomit tyto bariéry. Někdy to jsou překážky našeho okolí, dědičné překážky, zábrany způsobené špatným učením a špat-

nou výchovou. Když poznáme pravdu, pak budou podobné lži smeteny z cesty. Tím Duchu svatému dovolíme, aby se do naší duše provalil s veškerou Boží dobrotou.

BIBLICKÝ ZÁZNAM JAZYKŮ

Myslím, že je nutné, abych na doplnění uvedl biblickou historii jazyků.

1) BŮH PSAL V JAZYCÍCH. V Danielovi 5:25 Bůh napsal na Bal-sazarovu zeď čtyři slova soudu – MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN. Byli přítomni učenci z každého národu, který Babylón dobyl, ale žádný z nich nebyl schopen vyložit jejich význam. Odvážil bych se říci, že v Babylónu se mluvilo každým jazykem tehdejšího známého světa, neboť Babylón byl střediskem celého světa.

„Nemohli písmo toho čísti, ani výkladu oznámiti králi.“ (Dan 5:8)

Pouze Daniel pod mocí Božího Ducha mohl tato slova vyložit.

2) IZAIÁŠ PROROKOVAL, ŽE TATO GENERACE BUDE MLUVIT V JAZYCÍCH.

„A však neznámou řečí a cizím jazykem mluvil (bude mluvit) lidu tomuto, kdyžto jim řekl (řekne): Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli (nebudou chtít) slyšeti.“ (Iz 28:11–12)

Existují TŘI ODPOČINUTÍ (SABATY): (a) Sabat sedmého dne, (b) sabat Ducha svatého a (c) tisíciletý sabat. První sabat neboli sedmý den odpočinku nemohl člověka přivést ke spravedlnosti. Proto, když Bůh vložil do člověka odpočinutí Ducha svatého, člověk obdržel odpočinutí do svého vlastního nitra. Toto zaslíbení nalézáme v Ezechieli 36:27.

„Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.“

Apoštol Pavel se o této skutečnosti jasně zmiňuje v Židům 4:3.

„Neboť vcházíme do odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl: Protož jsem přísáhl v hněvě své, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dokonána (hotova) jsou díla od ustanovení světa.“

Celá výše citovaná pasáž a kontext ukazují na skutečnost, že Bůh určil, aby Duch svatý byl odpočinutím věřícího. Proto bychom měli, když přijmeme Ducha svatého, odpočinout od svých vlastních skutků a činit Boží skutky pod vedením Ducha svatého.

Milénium je sedmý Boží den neboli sedmé tisíciletí člověka. V tomto období Bůh dotváří člověka do své podoby, člověk naprosto odpočívá od svých skutků a nechává Hospodina, aby plně pracoval skrze něj. Během tohoto období bude země v odpočinutí, ďábel bude svázán a Boží synové budou vládnout pod Boží vládou. Písmo o miléniu (období jednoho tisíce let) mluví také jako o TŘETÍM DNI. Tento Kristův třetí den je vlastně sedmým tisíciletím. (V biblickém pochoopení začíná den večerem a pokračuje přes noc do odpoledne následujícího dne; proto se při stvoření v Genesis píše: „I byl večer a bylo jitro, den první...“) A tak Ježíš přišel na konci věku zákona, což byl konec čtvrtého a začátek pátého dne. Ježíšův první den tedy byl Boží pátý den a Ježíšův druhý den byl Boží šestý den. My jsme nyní téměř 2000 let od Ježíšova narození, takže jsme blízko konce šestého dne (druhého dne Kristova). Tento věk skončí na konci druhého tisíciletí, kdy se rozběskne třetí tisíciletí neboli MILOSTIVÉ LÉTO PÁNĚ, sedmý den.

3) JEŽÍŠ MLUVIL V JAZYCÍCH

(a) *„A vzav ruku děvečky, řekl jí: TALITHA KUMI. Což se vykládá: Děvečko, (toběť pravím,) vstaň.“* (Mk 5:41)

Bez jakékoli pochybnosti zde Ježíš mluvil jazykem, který lidem okolo Něho nebyl známý. Proto v Písmu následuje jeho výklad. Teologové říkají, že Ježíš mluvil starým chaldejským jazykem, ale Bible říká, že Ježíš byl neučený. Jan 7:15 to potvrzuje:

„I divili se Židé, řkouce: Kterak tento písmo umí, neučiv se?“

(b) *„A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: ELI, ELI, LAMA ZABACHTANI? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“*

A někteří z těch, kteříž tu stáli, slyšíce, pravili: Eliáše volá tento.“ (Mat 27:46–47)

Někteří kolemstojící říkali, že volá Eliáše. Proto je zřejmé, že nemluvil žádným známým jazykem. Mluvil v jazycích. Teologové říkají, že to bylo chaldejsky, avšak Ježíš nebyl učený. To potvrzuje, že Ježíš mluvil v jazycích.

SVĚTLO SVĚTA

V Janovi 8:12 Ježíš říká: „*Já jsem světlo světa.*“ Svícen je jediným světlem nacházejícím se ve svatyni. Světlo v něm vzniká součinností zlaté nádoby (kalíšku), zlatého olivového oleje a knotu. V Mat 5:14 Ježíš řekl:

„Vy jste světlo světa. Nemůžet' město na hoře ležící skryto býti.“

Tady vidíme, že Ježíš mluví o části jako o celku, když knot nazývá světlem. Lampa nemůže svítit bez knotu a KNOT NEMŮŽE SVÍTIT BEZ OLEJE A LAMPY. Jsme pouze knot, a přesto jsme Božím světlem na zemi. Právě Boží světlo vzejde v životě věřícího skrze naplnění Duchem svatým a skrze zažehnutí ohněm z měděného oltáře oběti na vnějším nádvoří.

SPOJENÍM K JEDNOTĚ

Pro svou touhu učinit nás jedno se sebou samým s námi Bůh vstupuje do spojení skrze Ducha svatého, jehož hlavním dílem je zasadit do nevěsty sítě KRISTA. Toto síť promění její přirozenost z lidské porušitelné přirozenosti do přirozenosti KRISTOVA ŽIVOTA, KTERÝ JE NEPORUŠITELNÝ.

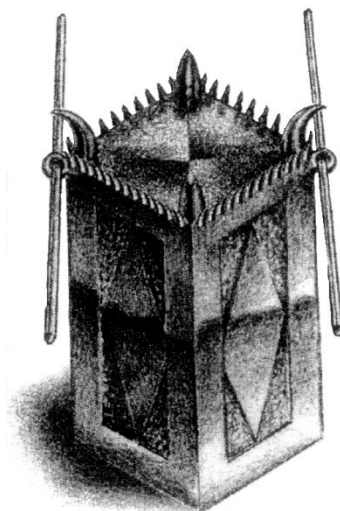
LŮNO CÍRKVE

Síť Krista nyní roste v lůně církve, tak jako síť Ducha svatého rostlo v Marii a za devět měsíců vzešlo. Duch svatý nyní vkládá do církve totéž síť Krista, které použil při zrození Ježíše na svět. Je tam pouze jeden rozdíl: Bůh činí vše ve třech po sobě jdoucích krocích. První krok je vždy fyzický, přirozený. Druhý je duchovní, přirozený

a třetí, závěrečný krok je triumf duchovního nad přirozeným, který vynáší na světlo dokonalý projev vytoužené věci. První krok zrodil člověka Adama, otce padlé rasy. Druhý krok zplodil Ježíše, Boha a člověka, Spasitele světa. Třetí krok přináší na celou zemi Krista – muže, spasení lidstva a celého stvoření. PRÁCE DUCHA SVATÉHO JE NAPROSTO NEZBYTNÁ. Úkolem Ducha svatého, podobně jako Abrahamova služebníka v Genesis 24, je, aby přivedl pro Izáka nevěstu. V Božím řádu věcí je lidská přirozenost proměněna působením Ducha svatého v přirozenost Kristovu. Lůnem církve je tedy DUŠE ČLOVĚKA. Ježíš Kristus se narodil z lůna Marie přirozeným narozením. Poslední Kristus bude zrozen z lůna církve. Bude to změna, která nastane v duši člověka. Tato změna dále vypůsobí proměnu fyzické soudržnosti těla a nakonec změni VZTAH VŠECH STVOŘENÝCH VĚCÍ K JEJICH UČINITELI (Řím 8:19–23 a Zj 12:1n).

KAPITOLA 10

ZLATÝ KADIDLOVÝ OLTÁŘ



Exodus 30:1–6: „Zhotovíš také oltář k pálení kadidla. Zhotovíš jej z akáciového dřeva: loket na délku a loket na šířku, ať je čtverhranný, dva lokte vysoký a ať z něj vystupují rohy. Obložíš jej čistým zlatem: jeho vršek, jeho stěny kolem dokola i jeho rohy. Po jeho obvodu uděláš zlatý věnec. Pod tím věncem k němu na obou bocích připevniš dva zlaté kruhy, a to po obou stranách. Budou to úchyty pro tyče, aby se na nich dal nosit. Tyče vyrobíš z akáciového dřeva a obložíš je zlatem. Tento oltář postavíš před oponu zastírající Truhlu svědectví, před slitovnici přikrývající Svědectví, kde se s tebou budu setkávat.“ (NBK)

Zlatý kadidlový oltář byl vysoký dva lokte, což je necelý jeden metr. Strany oltáře měřily po jednom lokti, což je čtverec o rozměrech zhruba 30 cm x 30 cm. Byl zhotoven z akáciového dřeva, jinak nazývaného dřevo setim, což byla odrůda cedrového dřeva, které je

velmi odolné a snadno neshnije. Toto dřevo se používalo ke stavbě lodí. Oltář měl kolem dokola zlatou korunu se čtyřmi rohy a háčky na nošení v rozích oltáře. Ty umožňovaly jednomu člověku oltář zvednout. Kněz tento oltář přenášel jednou za rok do svatyně svatých, kde před truhlou smlouvy pálil kadidlo, jehož vůně naplnil celou svatyni, dříve než vykonal oběť za lid.

SYMBOLICKÝ VÝZNAM

Symbolický význam rozměru oltáře ve tvaru čtverce – číslo JEDNA – reprezentuje Boha. Výška dvou loket ukazuje na Boží svédectví – Ducha a Slovo.

Koruna na oltáři je symbolem vítězství, symbolem věřícího, který vstupuje do kralování. U stolu předložených chlebů také dosahujeme vítězství, to je však doprovázeno soužením (koruna nahoru a dolů). U kadidlového oltáře je soužení minulostí a k Bohu je pozdvižena ryzí podstata duše v duchovní oběti ohně. Tento životně důležitý krok nás činí králi a Božími kněžími.

DVOJÍ SVATBA

Dva zlaté kruhy symbolizují věřícího, který dosáhl stavu, kdy uzavřel manželský svazek s Bohem a stal se jedno s Duchem i se Slovem.

Veškerá symbolika týkající se jednotlivce také poukazuje na celosvětovou událost, při které tohoto bodu dosáhnou mnozí jednotlivci a církev na celém světě bude velikostí této moci proměněna.

Dřevo oltáře je lidstvo a zlato je ryzí Boží přirozenost, která lidstvo přikrývá.

OBĚŤ DUŠE

Ve stánku nalézáme dva obětní oltáře. Prvním je měděný oltář, kde obětí bylo tělo (tělesnost). To je obrazem člověka, který je svlékán ze své vlastní spravedlnosti a své vlastní hříšné přirozenosti. Druhým oltářem je kadidlový oltář. Pálení kadidla hovoří o přirozenosti lidské

duše, která je spalována proto, aby byl Všemohoucí Bůh ještě mnohem více oslaven. Když jsme se poprvé Bohu obětovali na vnějším nádvoří, neměli jsme nic, co bychom Mu mohli předložit (vnitřnosti, kůže atd.) Na tomto místě však již duše byla částečně proměněna, čtyři divoké šelmy duše (orel, lev, vůl, člověk) byly zčásti zkroceny a ve věřícím se začala postupně projevovat Boží přirozenost, tak jak Kristus do něho vstupoval. A v tomto bodě, na vrcholu svých duchovních úspěchů, je požádán, aby Bohu odevzdal veškerou dobrotu své duše. To je význam pálení kadidla. **VEŠKERÁ DUŠEVNOST MUSÍ ZEMŘÍT.** Ježíš, ačkoli měl veškerou moc, nikdy ji neuplatnil, ale odevzdal ji nazpět Otci, aby ji použil podle své vůle. „Ne má vůle, ale tvá se staň,“ je vzor, který nám byl předložen, abychom jej následovali. Člověk pak už nepoužívá své dary jinak, než podle Boží vůle. Ježíš sestoupil k rybníku Bethesda, kde leželo množství nemocných, ale uzdravil jenom jednoho z nich, neboť to byla pro ten den Otcova vůle. Mnozí z nás by přímo na tom místě postavili stan a pořádali velická shromáždění.

VYUŽÍVÁNÍ BOHA K ZÍSKÁVÁNÍ PENĚZ

Nikdy bychom neměli využívat naše duchovní dary k vydělávání peněz. Boží dary jsou dány církvi, a ne jednotlivcům. My jsme správci darů k zbudování církve a nikdy je nesmíme používat podle své vlastní vůle. Jenže dokud nebude usmrceno naše já, tak se to bohužel bude dít. Smrt našeho já je dílem vnějšího nádvoří, a tato otázka by měla být vyřešena tam. Pokud se tak nestalo, pak bude oběť duše podobná Kainově oběti, Bohu nečistá a nepřijatelná.

ROHY

Rohy na kadidlovém oltáři značí sílu a přinucení. Je to zvláštní, že i v tomto bodě lidské duchovní proměny (metamorfózy) ještě vidíme element zákona či síly. To ukazuje, že dříve než člověk může vstoupit do svatyně svatých, je před ním ještě jeden nezbytný krok – **NAPROSTÁ PODDANOST OTCI.** V duchovním úspěchu člověka to představuje jednu z křížovatek Ducha. Člověk je zde požádán, aby odevzdal vše, co získal a čeho v Kristu dosáhl, a aby se naučil tu veli-

kou lekci moci – PODDAT VŠECHNY VĚCI VYŠŠÍ MOCI. Lekce spočívá v tom, že cesta vedoucí do Otce je cesta odevzdání všech věcí, které Otec člověku dal. Tento vzor lze spatřovat od vnějšího nádvoří po celou cestu stánkem. Zrno pšenice padá do země a umírá, aby mohlo přinést úrodu mnohem většího množství zrn. Člověk přichází o svůj život, aby mohl získat život Kristův. A dále, vše, co člověk získal v Kristu, nyní odevzdává, aby získal plnost, která je v Kristu. Jaké jsou následky, pokud člověk tento krok neučiní?

SMRT U ZLATÉHO OLTÁŘE

Zlatý kadidlový oltář je místem života, celá svatyně obrazem vstupování do Kristova života. AVŠAK nesmíme zapomenout, že při vstupu do tohoto života se člověk musí vzdát života vlastního. Aby člověk mohl vstoupit do plnosti Kristova života, musí si vyřešit otázku SVÉHO VLASTNÍHO ŽIVOTA a VŠECH DALŠÍCH PŘÍBUZNÝCH TYPŮ ŽIVOTA, na něž byla zpečetěna a krví podepsána smlouva vnějšího nádvoří.

V Písmu máme strašlivý záznam SMRTI U ZLATÉHO OLTÁŘE. Leviticus 10:1–2 zaznamenává smrt kněží Nádaba a Abiu, dvou Áronových synů. V naší době reprezentují nejen služebníky, ale všechny, kteří v Kristu přistupují ke zlatému oltáři.

„Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož jim byl nepřikázal. Protož sstoupiv oheň od Hospodina, spálil je. A zemřeli tu před Hospodinem. I řekl Mojžíš Aronovi: Toť jest, což mluvil Hospodin, řka: V TĚCH, KTERŽÍŽ PŘISTUPUJÍ KE MNĚ, POSVĚCEN BUDU. I mlčel Aron. Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synů Uziele, strýce pak Aronova, a řekl jim: Podte a vynesete bratří své od svatyně ven za stany. I přišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal Mojžíš. Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha svého nerozhnujte, abyste nezemřeli, a aby se Bůh na všechno množství nerozhněval, ale bratří vaši, všechna rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin. Vy pak ze dveří stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemřeli, nebo olej pomazání Hospodinova jest na vás. I učinili vedlé rozkázání Mojžíšova.“ (Lev 10:1–7)

Tyto lidi nezabil Bůh. Nádab a Abiu porušili základní principy, a stali se tak obětí své vlastní pošetilosti. Ve stánku se nesměl používat žádný jiný oheň, kromě ohně z obětního oltáře na vnějším nádvoří, který zažehl sám Hospodin a jako svatý oheň měl být uchováván. Nádab a Abiu vzali na lehkou váhu Boží příkazy a v Božích věcech EXPERIMENTOVALI. To všechno mi připadá jaksi povědomé. Muži a ženy dnes přestupují zákon přesně v tomto bodě – u zlatého kadidlového oltáře, a skutečně PADAJÍ K ZEMI MRTVÍ, jak fyzicky, tak duchovně.

Bůh stvořil Adama jako ŽIVOU DUŠI, ale Adam zemřel. Od té chvíle je dokonalou Boží vůlí pro člověka, aby se znovu vrátil nejen DO ŽIVOTA, ALE TAKÉ DO NESMRTELNOSTI.

„Nyní pak zjevené skrze příští (příchod) patrné spasitele našeho Jezukrista, kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium.“ (2Tim 1:10)

Boží vůlí pro člověka tedy je, aby vystoupil výše, než je místo, kdy je ŽIVOU DUŠÍ. Aby vstoupil do samé PODOBY (PODOBENSTVÍ) BOHA, kdy se stává DUCHEM OBŽIVUJÍCÍM. (Viz 1Kor 15:45–49.)

To je jinými slovy POSELSTVÍ SYNOVSTVÍ, které kážeme. Je to Boží poselství k Jeho stvoření, které je pozvedá z OTROCTVÍ do SYNOVSTVÍ. Ti, které Bůh stvořil, mají být pány a vládci v přirozeném, ale dětmi v duchovním.

To znamená, že když je oblast duše dobytá, z našich životů začínají vycházet DARY A OVOCE DUCHA a my začínáme mít moc nad nepřítelem, nad kterým jsme zvítězili uvnitř. TEHDY už zůstává pouze jediný nepřítel neboli OPONA, a to jsme my sami. Opona reprezentuje tělo. Ve stánku jsou celkem tři opony. Těmi je nutno projít, chceme-li se dostat do svatyně svatých, kde se Bůh s člověkem setkává TVÁŘÍ V TVÁŘ.

„A tam (ve svatyni svatých) budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluviti o všeco, cožt' bych poroučeti chtěl k synům Izraelským.“ (Ex 25:22)

ROHY

Rohy na kadidlovém oltáři symbolizují nutnost oběti duše. Oběť musí být „*bez vady, samec roční*“. Boží dokonalá oběť je prvotřídní, ne druhořadá. Mnozí z nás Bohu dáváme jen to, co zbylo ze života, který pro Něho stejně žijeme jen napůl. Ale Hospodin chce z našich životů PRVNÍ OVOCE neboli PRVOTINY. Termín „BEZ VADY“ má obrovský význam. Židům 5:9 mluví o Ježíši Kristu tímto způsobem:

„A byv učiněn dokonalým, stal se všem, kdo ho jsou poslušni, působcem (příčinou) věčné záchrany.“ (MP)

Nedbalému čtenáři se může zdát, že v tomto verši je řečeno, že Ježíš nebyl dokonalý, a tak se dokonalým musel stát. ALE když tuto věc uvidíme v Božím Duchu, porozumíme, že Ježíš Kristus se mohl stát dokonalou obětí jedině tak, že BYL OBĚTOVÁN. Svým obětováním se tedy stal dokonalou obětí. A aby se tak mohlo stát, musel trpět v těle. Je to další z veršů, který se vykládá chybně.

„Když tedy Kristus trpěl v těle za nás, vyzbrojte se i vy tímtež smýšlením, protože ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem.“ (1Pt 4:1, NBK)

Je pravda, že mnozí trpěli v těle, ale hřešit nepřestali. Proto slovo „trpět“ zde musí mít určitý duchovní význam. Utrpení v těle, které Bůh vyžaduje, není odpykávání, jak si někteří myslí, ale VZEPŘENÍ SE TĚLU A VŠEM JEHO ŽÁDOSTEM. Utrpení v těle tak ničí moc tělesného života a znehybňuje a ochromuje sílu jeho svodu. Kristova mysl nás vede do tohoto druhu utrpení.

BEZ POSKVRNY A VADY

Vidíme, že termín „bez vady a poskvrny“ připodobňuje duši beránkovi starých časů, mluví o duši, která nemá žádnou jizvu nebo skvrnu hříchu. Od hříchu byla duše Bohem dokonale a důkladně očištěna, byla vyprázdněna od sebe samé a nabídnuta k použití svému Tvůrci. Je možné, aby člověk dosáhl tohoto stavu ZDE A NYNÍ, když nehřeší svou myslí nebo svými emocemi, svou vůlí nebo touhami. Pak se potřebuje pouze ujistit, že motivem pro toto vše není jeho JÁ. SEBEZÁCHOVA dokáže člověka dostat do takové vypočítavosti, že se

raději podřídí a udělá všechno, co po něm Bůh chce. Je-li motivem cokoliv z lidského já, pak lidské já ještě stále žije. Jediným motivem musí být BŮH A JENOM BŮH. Boží lid, Boží plán, Boží vůle. Ztraceni, naprosto ztraceni v Bohu a zcela zamítající to, co jsme znali jako naše já. Když padl Adam, padl celý způsob jeho myšlení. Nyní povstáváme. A tak musí povstat i náš způsob myšlení.

„Lebo jako SMÝŠLA vo svojej duši, TAKÝ JE.“ (Př 23:7, Roh)

VZOR

Kristus nemůže být plně vzkříšen z našeho nitra, dokud v Něm nejsme mrtví. Životu nové rostliny předchází smrt semene. Jestliže nás Ježíš očišťuje od každého hříchu, pak bychom, chvála Bohu, měli dojít na místo, kde z naší duševní přirozenosti bude hřích zcela vypuzen, zatímco v nás bude formována Božská přirozenost. Bez vady a vrásky – bezúhonný.

ABRAHAME, ABRAHAME

Kdekoli přebývají lidé víry, lidé, kteří žijí vírou, se jméno Abraham stává majákem a ukazatelem.

Genesis 22:2: *„I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ, Izáka, a jdi do země Moria, a oběťuj ho tam v oběť zápalnou.“*

Verš 4: *„TŘETÍHO pak DNE pozdvihl Abraham oči svých, a uzřel to místo zdaleka.“*

Verš 6: *„Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna svého, sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu.“*

Verš 10: *„I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.“*

Verš 11: *„Tedy zavolal na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: ABRAHAME, ABRAHAME! Kterýžto odpověděl: Aj, já.“*

Anděl svým zásahem ušetřil Izáka, ALE zabil Abrahamovo já. Jak význačné je, že se tato událost odehrála na hoře, která se později stala místem pro stavbu Šalomounova chrámu (2Par 3:1). Tímto mís-

tem je město Sion, pevnost a tvrz Božího lidu, SYMBOL Božích vyvolených na konci tohoto věku. Zde také bylo humno Ornana, kde David Bohu obětoval a zachránil tak Izrael před hroznou ránou. Dnes na tomto místě stojí Skalní chrám a mešita El Aksa, muslimský dům uctívání.

Bůh, stejný včera, dnes a navěky, od Abrahama požadoval oběť jeho já a stejnou oběť dnes žádá od nás. S větším poznáním a HOJNĚJŠÍM ŽIVOTEM, který jsme přijali, dáme automaticky víc, když dáme všechno. „*Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno.*“ (Luk 12:48) Obsah kbelíku není stejný jako obsah studny, ale v obou je voda.

DUŠEVNOST

Duše člověka je Boží cena. Duše je jednou z pozemských věcí, o které zcela jistě víme, že ji Bůh touží mít nad všechno ostatní. Zlato, stříbro, země, dobytek, andělé? Ne! Největší cenou je duše člověka. Je-li ona získána, pak je získáno celé stvoření. BŮH TOUŽÍ MÍT SYNY, ne roboty nebo bytosti, které jsou nuceny Jej uctívat. Chce mít syny, kteří mu pod Jeho nohy ochotně položí všechnu dobrotu, kterou jim dal.

„Ne má vůle, ale tvá staň se.“ (Luk 22:42)

Dary Ducha budou odevzdány zpět Bohu. Bůh nečiní člověka na sobě nezávislým, ale svou dobrotou, kterou na nás vylévá, nás přitahuje k sobě. Neexistuje žádné jiné místo, kde by mohla být Boží добрota LÉPE A EFEKTIVNĚJI VYUŽITA, vyjma ruky Boží. Používáš ty Boha, nebo Bůh tebe? Bůh je svým vlastním správcem, a tak se člověk, když získá Boží vlastnosti a používá je pro sebe samého, zmocňuje autority, která mu nenáleží.

Ve Zjevení 4:10–11 máme další klasický příklad.

„Padlo těch čtyřmecítma (čtyřiadvacet) starců před obličejem toho sedícího na trůnu, a klanělo se tomu živému na věky věků, a metali koruny své před trůnem, řkouce: Hoden jsi, Pane, přijíti (přijmout) slávu, a čest, i moc, nebo ty jsi stvořil všechny věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.“

Zvířata (šelmy) zde představují duše lidí, proměněné z přirozenosti šelmy do přirozenosti Kristovy. Sundali své koruny, poklekli na kolena, sklonili se před Ježíšem Kristem a uctívali Ho.

„Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a čest, i moc.“

Toto říkají a podřizují Mu veškerou moc a slávu, kterou jim dal skrze svou krev a oběť. Je to jasný obraz toho, že již nejsou sami svoji, ale navěky Jeho a částí Toho, který je vykoupil.

Podle zaslíbení Páně máme být učiněni kněžími a králi. Zjevení 4 tuto situaci popisuje: konečně jsme učiněni kněžími a v naší duši přebývá Král, Ježíš Kristus, čímž se i my stáváme králi. Tak jako Ježíš přenechal veškerou moc a autoritu Otci a podrobil se potupě kříže, stejně tak Boží synové podle Jeho vzoru postupují své koruny a kněžství Tomu, který je vykoupil. Vskutku překrásný obraz!

CÍRKEV ZLATÉHO OLTÁŘE

Tato církev představuje oblast uctívání – krok, který následuje ihned za oblastí křtu v Duchu svatém. Je to místo, kde se církev připravuje na vstup do svatyně svatých a kde můžeme zakoušet hojnost jednoty s Bohem. Smrt staré služebnosti a naprosté spolehnutí se na Boha se zde stalo již absolutní skutečností. Člověk musí odložit stranou všechny pozůstatky TĚLESNOSTI. Tady je tělesnosti zasazena poslední, smrtelná rána. Kněz ze sebe svléká svrchní roucho a nechává na sobě pouze lněné plátno. Když vstoupil na vnější nádvoří, zemřel hříchu. Když vstoupil do svatyně, zemřel svému já. A nyní vstupuje do svatyně svatých a umírá DUŠI. Jinými slovy, vzdává se darů a bere na sebe Kristovu PŘIROZENOST. Vzdát se darů neznamena, že již nebude používat jazyky nebo prorockví, ale že je odevzdává do Božích rukou, aby je používal pouze tehdy, když je používá Otec. Člověk už není. Ve svatyni svatých je možné vidět pouze Krista. Proto jsme církev v tomto stavu ještě neviděli. Zdá se, jako by neustále vycházela ven a vstupovala dovnitř. Bůh skrze své pastýře vede svůj lid do svatyně svatých a učí jej zůstat v Boží přítomnosti v neustále trvající jednotě. Nemáme o tomto místě mnoho co říci. **VŠECHNY CÍRKVE NEBO VŠICHNI BOŽÍ MUŽI SE ZDE BUĎ ZASTAVILI, NEBO**

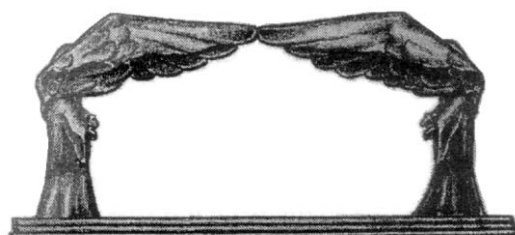
PADLI. Ti, kteří se chvástají a chlubí, že již jsou ve svatyni svatých, stále ještě pochodují okolo stánku na vnějším nádvoří. Lidstvo čeká na ŽIVOT, a až z kohokoli z nás vyraší ven, nezůstane skryt. Proto otázky, jak poznáme, že je to již zde, jsou bezpředmětné. Vždyť i slepí hříšníci uvidí Boží slávu, která se bude projevovat oslepujícím světlem. Nic neodolá slávě světla vystupujícího z Božího lidu. Poslední věcí, kterou kněz v den očišťování ve svatyni před vstupem do svatyně svatých udělal, bylo to, že zvedl zlatý kadidlový oltář, fyzicky jej přenesl do svatyně svatých a dokonal oběť duše před slitovnicí.

TĚLO KRISTOVO V OBLASTI ZLATÉHO OLTÁŘE

Zlatý kadidlový oltář zde představuje ženu oděnou sluncem ze Zjevení 12. Žena byla posvěcena, oddělena, pokřtěna do Krista a Jeho přirozenost je právě utvářena v jejím lůně (duši). To ji připravuje na vstup do svatyně svatých.

KAPITOLA 11

SLITOVNICE



Exodus 25:17–22: „Uděláš i slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého pak lokte šířkost její. Uděláš také dva cherubíny zlaté, z taženého zlata uděláš je na dvou koncích slitovnice. Uděláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na druhém konci. Na slitovnici uděláte cherubíny na obou koncích jejich. A budou mít cherubínové křídla vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a tváři jejich obráceny budou jednoho k druhému, k slitovnici budou tváři cherubínů. Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví, kteréž dám tobě. A tam budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluvíti ovšecko, cožť bych poroučeti chtěl k synům izraelským.“

Slitovnice¹⁰ je ve stánku jediným kusem nábytku, který je zhotoven pouze z čistého zlata bez použití jakéhokoli jiného materiálu nebo

¹⁰ Kralické slovo „slitovnice“ pochází z hebrejského „kappureth“ a znamená VÍKO, PŘÍKROV nebo PŘÍKRYTÍ. Je odvozeno od slova, které znamená PŘÍKRÝT a v přeneseném významu prominout, zrušit, usmířit. Jde o totéž slovo, které je v Písmu použito pro DEN OČIŠŤOVÁNÍ (neboli den přikrytí), o kterém zde již řeč byla. Právě v tento den kněz po roce vstupoval do svatyně svatých před truhlu smlouvy přikrytou slitovnicí.

látky. Svícen je rovněž vyroben z ryzího zlata, ale má ještě knot a olej, který jej činí provozuschopným. Slitovnice s dvěma anděly nezobrazuje žádnou lidskou bytost, ale zastínění Ducha. O tom budeme mluvit později.

TŘETÍ OPONA

Jednou do roka, v den očišťování, kněz vstupoval do svatyně svatých. Třetí opona, zhotovená z modré, purpurové, červené a bílé látky, na níž jsou výšivky cherubínů, odděluje svatyni svatých od svatyně. Opona visí na ČTYŘECH dřevěných sloupech obložených zlatem. Číslo čtyři mluví o soužení, skrze které vstoupíme do nebeské oblasti. Opona představuje TĚLO. Toto tělo má na sobě hluboká znamení Božích rytin. A tak odstranění opony (těla) neboli PROLOMENÍ SE OPONOU je obrazem opětovného vstupu člověka do zahrady Eden. Člověk je sám sobě nepřítelem a sám je hlavní překážkou ke vstupu do Božího života.

Lidská tělesná přirozenost neboli přirozenost šelmy nám brání vstoupit na místo s Bohem, které se nazývá Eden. Ale Bůh určil, abychom ŠLI DÁL ZA EDEN, až do nesmrtelnosti. Cesta do Boží zahrady byla pro člověka uzavřena cherubíny s plamenným mečem.

„A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostříhali cesty k stromu života.“ (Gen 3:24)

OHNIVÝ MEČ

Nemůžeme znovu vstoupit do života a účastnit se nesmrtelnosti, jestliže neprojdeme ohnivým mečem. V Lukáši 12:49–50 řekl Ježíš svým učedníkům:

„Přišel jsem na zem pustit oheň a co si přeji, než aby už hořel?! Mám se ale křtít křtem a jak je mi úzko, dokud se nevykoná!“ (NBK)

Oheň je soužení. Soužení odporuje tělesné přirozenosti. Když se oheň dostane do kontaktu s fyzickou věcí, promění její soudržnost. A tak je oheň neboli soužení nástrojem proměny. Jan Křtitel, který přicházel před Ježíšem, řekl:

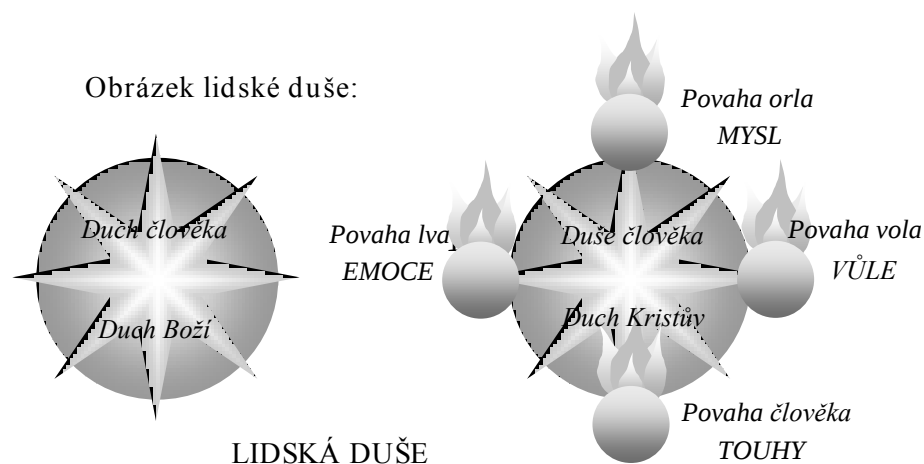
„Jistě, já vás křtím vodou k pokání, ale ten, který přichází po mně, je silnější než já. Já nejsem hoden ani nosit jeho obuv. On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm. Jeho věječka je již v jeho ruce a on vyčistí svůj mlat. Svou pšenici shromáždí do obilnice, ale plevy bude pálit neuhasitelným ohněm.“ (Mat 3:11–12, NBK)

ČTYŘI CHERUBÍNÍ

Čtyři sloupy u vchodu do svatyně svatých představují čtyři cherubíny z Ezechiela 1 a 10, Izaiáše 6 a Zjevení 4. Zobrazují lidskou duši, která je ve Zjevení 4 popsána jako „čtvero zvířat“ nebo šelem a ve Zjevení 7:1 jako čtyři andělé smrti a zkázy stojící na čtyřech úhlech (rozích) země (tj. duše).

Abychom mohli znovu vstoupit do Edenu, musíme projít ohněm. Plamenným mečem je Boží Slovo a křtem ohněm člověk vstupuje do dokonalosti. Všimněte si, že anděl s mečem stál na východní straně zahrady a anděl ze Zjevení 7:2, tj. pátý anděl, přichází rovněž od východu slunce, aby zapečetil svaté. Východ reprezentuje Kristovu mysl.

Mohli bychom znovu vstoupit do Edenu a mít účast na stromu života, jímž je Kristus. Strom života by postupně přeměnil naši přirozenost v přirozenost Kristovu, ALE naši duši okupují čtyři šelmy. Člověk má ve své mysli přirozenost orla, která unáší jeho myšlenky pryč, daleko od Boha. Ve svých emocích je jako lev, divoká šelma, která prospívá díky smrti jiných. Ve své vůli je člověk tvrdohlavý jako vůl (tele). A ve svých touhách je jako člověk. Žádné jiné stvoření netouží tolik jako člověk. Člověk je schopen toužit po nebi i po pekle zároveň. Člověk je stvoření tužeb.



Průlom oponou tedy mluví o člověku, který se prolamuje skrze svou vlastní tělesnou přirozenost. Židovským křesťanům Pavel napsal, že oponou je tělo Ježíše Krista:

„Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest tělo své.“ (Žid 10:20)

Ježíš nám připravil cestu, když se prolomil skrze své vlastní tělo, a tak nám ukázal, „jak“ na to. Jak se máme prolomit i my a stát se těmi, kteří VÍTĚZÍ.

OHEŇ JE SOUŽENÍ

Popis tohoto ohně máme zaznamenán v Pavlově učení ve Skutcích 14:22.

„Posilovali duše učedníků a vyzývali je, aby zůstávali ve víře, a že musíme vejít do Božího království skrze mnohá soužení.“ (NBK)

Lidská přirozenost potřebuje být pročišťována rozličnými trápeními a souženími, která ji podněcují k tomu, aby do sebe vstřebávala Boží přirozenost, která je v Ježíši Kristu. Vstup za oponu s cherubíny je tedy totéž co vstup do zahrady Eden, v níž je strom života. Zvítězili jsme již nad stromem poznání dobrého a zlého, a tak nám už nehrozí nebezpečí pádu .

Vyzbrojen krví umyvadla z vnějšího nádvoří, ohněm zlatého oltáře ze svatyně a kadidlovým oltářem, s kadidelníci ve svých rukou

kněz vnáší podstatu vnějšího nádvoří i svatyně do svatyně svatých – SKRZE OPONU cherubínů. Opona je poslední překážkou mezi člověkem a nesmrtelností.

ZA OPONU

„Vezme také plnou kadidlnici uhlí řeřavého s oltáře, kterýž jest před tváří Hospodinovou, a plné obě hrsti své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu. A vloží kadidlo to na oheň před Hospodinem, a dým kadění (pálení kadidla) toho přikryje slitovnici, kteráž jest nad svědectvím, a neumře.“ (Lev 16:12–13)

Slitovnice je místem setkání Boha s člověkem. Proto musí být člověk velice opatrný a dělat vše v souladu s Božími nařízeními, aby obrovská moc Boží záře neublížila jeho tělu.

Obraz slitovnice s dvěma cherubíny mluví o oblasti v Bohu, kde je Bůh sám sobě svědkem (dvě je číslo svědectví). Truhla se slitovnicí, která ji přikrývá, je v lidské oblasti dokonalostí Boží milosti. Zastínění tedy POCHÁZÍ PLNĚ OD BOHA.

STÍN VŠEMOHOUCÍHO

Zastínění je reprezentováno cherubínem z ČISTÉHO ZLATA. Zlato je ryzí přirozenost samého Boha bez čehokoli lidského, která v nás nyní působí poslední, závěrečný krok dokonalosti. Toto není teorie, ale prostá skutečnost, která má v Božím řádu výsadní místo. Přečtěme si Lukáše 1:26–38:

„V šestém měsíci pak byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města jménem Nazaret k panně zasnoubené muži jménem Josef, z domu Davidova. A jméno té panny bylo Marie. A když k ní přišel, řekl: ‚Zdravím tě, milostí obdařená, Pán s tebou! Jsi požehnaná mezi ženami!‘ Ale když ho spatřila, byla z jeho slov rozrušena a přemýšlela, co to bylo za pozdrav. Anděl jí tedy řekl: ‚Neboj se, Marie, vždyť jsi u Boha našla milost. Hle, počneš v lůnu a porодиš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího a Pán, náš Bůh, mu dá trůn jeho otce Davida. Bude navěky kralovat nad domem Jákobovým a jeho království nebude mít konce.‘ Marie však řekla andělu: ‚Jak se to stane, když dosud nepoznávám muže?‘

Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch Svatý a zastíní tě moc Nejvyššího; proto také to svaté, co se z tebe narodí, bude nazýváno Syn Boží. A pohled, tvá příbuzná Alžběta, o které říkali, že je neplodná, ta také počala syna, i ve svém stáří – a je v šestém měsíci, neboť u Boha nebude nemožné žádné slovo.“ Tehdy Marie řekla: „Pohled, jsem služebnice Pána. Ať se mi stane podle tvého slova!“ A anděl od ní odešel.“ (NBK)

Boží símě nebylo svěřeno andělovi, ačkoli to byl sám Gabriel. Ani mocný Gabriel nebyl hoden vzít Boží símě a vložit je do lůna Marie. Člověku Bůh svěřuje símě SLOVA, ale zasadit vzácné símě PACHOLÍKA (Krista) do lůna církve (neboli duše člověka) je výsadním právem pouze Ducha svatého.

„Neboť učiní Hospodin novou věc na zemi: Žena obsáhne muže.“ (Jer 31:22, KJV)

Tato slova o příchodu Ježíše Krista, vyřčená prorokem k odpadlému Izraeli, k nám nyní mluví o duchovní ženě, církvi, která pojme do sebe samé pacholíka, který se zrodí z porodních bolestí duše Božího lidu. To je obrazem Ducha Božího zastíňujícího církev neboli Tělo Kristovo, v němž je formováno PRVNÍ OVOCE Bohu k nesmrtelnosti na zemi.

V OBLASTI CÍRKVE

V oblasti církve se tato nazývá šestou církví neboli církví zastínění. Věříme, že se v této církvi nacházíme právě nyní a že jsme teď zastíňováni přímým přísluhováním Božího Ducha, aby na zemi vzešlo to, o čem všichni svatí a proroci prorokovali. Tato církev je ve Zjevení 12:1–2 popsána jako žena:

„A na nebi se ukázalo veliké znamení: ŽENA oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna dvanácti hvězd. Byla těhotná a křičela v porodních bolestech a trpěla, aby porodila.“ (NBK)

Všechny ženy, které Bůh použil k vysvobození Izraele, byly neplodné. Sára, Abrahamova manželka, jedna z nejpřednějších žen Starého zákona, porodila Izáka, syna zaslíbení. Anna, matka Samuele, byla také neplodná. Když se modlila, Bůh otevřel její lůno a porodila člověka, který nikdy Boha nezklamal a který ve své době zachránil

Izrael. Dalším příkladem je manželka Manueho (Sd 13:2n), matka Samsona. Samson byl nejsilnější jednočlennou armádou, která pod pomazáním Páně neprohrála ani jednu bitvu. Největší ze všech těchto neplodných žen je „žena – církev“ (viz Iz 54:1n). Církevní systém nikdy nezplodil život, vždycky ze sebe vydával méně než sám, které jako žena – církev přijal. Bůh čeká, až církev porodí pacholíka namísto ženy – systému. „Muž“ (osoba mužského pohlaví) zde představuje toho, kdo život dává, a žena toho, kdo život od muže přijímá. Podrobněji budeme o pacholíkovi hovořit v následující kapitole.

Je velmi důležité si povšimnout, že cherubíni na slitovnici nejsou totožní se čtyřkřídlymi cherubíny v Ezechielovi 1 nebo šestikřídlymi ve Zjevení 4, kteří představují lidskou duši. Každý kus nábytku ve stánku obsahuje určitý symbol lidství, s výjimkou jednoho kusu – slitovnice. Cherubíni na slitovnici mají jiný význam. Jsou to andělské bytosti, každá s dvěma křídly. Tito cherubíni nemají žádný náznak povahy šelmy, kterou vidíme ve Zjevení 4 a Ezechielovi 1. Cherubíni ve Zjevení 4 a v Ezechielovi 1 jsou popsáni jako „čtyři zvířata“ nebo šelmy. Následující verš popisuje cherubíny na slitovnici.

„Dlouhost křídel těch cherubínů byla na dvaceti loket. Křídlo jedno na pět loket a dotýkalo se stěny domu, a druhé křídlo na pět loket dotýkalo se křídla cherubína druhého.“ (2Par 3:11)

Tento verš je nezvratným důkazem, že cherubíni na slitovnici měli každý po dvou křídlech. To znamená, že se liší od ostatních cherubínů v Písmu a také jejich symbolický význam je jiný. Tento závěr je důležitý i pro ty, kdo prohlašují, že církev pacholíka přivede na svět Tělo Kristovo pod zastíněním služebnosti. Tímto přikrytím neboli zastíněním je DUCH SVATÝ, nikoli služebnost. Myslím, že tuto skutečnost nelze zdůraznit lépe.

ZASTÍNĚNÍ

Abychom mohli být naplněni „Boží přirozeností“, musíme jí být nejprve zastíněni. Obraz dvou cherubínů na slitovnici je obrazem Božího zastínění. Píseň Šalomounova mluví o lásce mezi Kristem a církví

a o konečném aktu zasazení semene života do duše, lůna církve. Toto je Boží řád plození života.

„A vložil som svoje slová do tvojich úst a PRIKRYL som ťa tōňou (stínem) svojej ruky, aby som zasadil nebesia a založil zem a povedal Sionu: Ty si môj ľud.“ (Iz 51:16, Roh)

Poněvadž nebe a země jsou již odedávna založeny, můžeme usuzovat, že tento verš mluví o nebi jako o Božím příbytku v duši člověka a o zemi jako o fyzickém člověku, který se, jak říká tento verš, stane nesmrtelným. Zmíněné přikrytí znamená ochranu, zastínění, které nejenže mění lidskou přirozenost, ale chrání člověka během doby, kdy se tato proměna uskutečňuje. Tato myšlenka je potvrzena následujícím veršem Písma.

„A když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedině skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu.“ (Ex 33:22)

Je to ohromující, že Bůh musel Mojžíše přikrýt, aby jej před sebou ochránil. Jednoduše řečeno, moc Boží záře byla pro Mojžíšovy oči příliš silná, a tak jej Bůh prostě ukryl ve skále. Zastínění kromě hlavního účelu, pro který je Bůh dává, přináší vždy také ochranu.

„Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou. Neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde soužení.“ (Ž 57:2)

„Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní, zastíněním před horkem, (nebo vzteklost ukrutníků podvrátila by zed').“ (Iz 25:4)

Zde opět vidíme dvojí účel zastínění. Není pouze skryší, ale podle výše citovaného verše je zároveň silou chudého (slabého).

„A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této. Nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.“ (Gen 28:15)

V 1. Korintským 10:1–2 apoštol Pavel v Duchu svatém píše:

„Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oním OBLAKEM byli, a všickni moře přešli, a všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři.“

V každém věku existuje zastínění a to se musí zjevit v těch, kteří jsou ve své době zastíněni Boží vůlí. I my v této době máme zastínění. Ve srovnání s minulými je největší. Minulá zastínění byla pouhým předobrazem toho, co v nás Bůh nechává zrodit v tomto čase a pro celé lidstvo.

„I stalo se, že když se opět sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi, že se ohlédli k stánku úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova.“ (Num 16:42)

Spolu s oblakem šla sláva Hospodinova. A tady se opět vracíme k obrazu ženy oděné sluncem, s měsícem pod jejíma nohama ze Zjevení 12.

ŽENA A SLÁVA

Zdá se, že až dosud si různé církve užívaly Boží přízně, Jeho dobré vůle, shovívavosti a tolerance. Ale nyní je čas zastínění, kdy je v nitru církve – ženy formována církev pacholíka. Dostáváme se do období, kdy pro Boha nebude přijatelné nic než Jeho dokonalá vůle.

„A na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna dvanácti hvězd.“ (Zj 12:1, NBK)

Žena, o které se zde hovoří, není Marie, Ježíšova matka. Dvanáctá kapitola Zjevení byla napsána o budoucnosti, nikoli o minulosti. Marie byla zastíněna Duchem svatým a porodila Ježíše Krista, Božího syna. Církve je nyní opět zastínována Duchem svatým, aby se v ní zrodil Kristus. Ne v přirozeném smyslu, jak tomu bylo s Marií, když fyzicky porodila dítě, ale ve smyslu duchovním, kdy místo plodu lůna zplodíme ovoce duše. „Oděná sluncem“ značí povolání a vyvolení Boží lid, který dosáhne Boží slávy jako svého přikrytí. Přikrytí není určeno pouze k ochraně, ale je oblečením, které Boží lid denně nosí – tj. Boží spravedlností, která se stává součástí našich zvyklostí. Slunce představuje Krista a měsíc církev. Žena byla oděna sluncem a její podnoží byl měsíc. Význam je jasný. Přivádí nás k verši v Ježíšově modlitbě v Janovi 17:5 a 22.

„A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterouž jsem měl u tebe, prvé nežli svět byl. A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.“

Nepotřebujeme ekumenizmus. Boží sláva, kterou máme v sobě, nás činí jedno bez výhrad a strachu z rozdělení.

Obraz slávy, o níž Ježíš mluvil ve své modlitbě, vidíme ve Zjevení 12. Je to tatáž sláva, která zůstávala nad stánkem na poušti. Tutéž slávu viděl Ezechiel u potoka Chebar a viděl ji také Izaiáš (Iz 1 a 6). Všichni proroci ji viděli a také Pavel ji zahlédl, když byl sražen k zemi na cestě do Damašku. Věřím, že tutéž slávu jsem uviděl také já ve vidění v Greenwich Farm v západním Kingstonu, kdy jsem spatřil stín muže táhnoucí se po moři a po souši, který byl vržen obrovským světlem na obloze. Tehdy jsem uslyšel Boží hlas, jak mi řekl: „Boží sláva přebývá v Jeho lidu.“ Sláva je již dána a církve si ji potřebuje pouze přivlastnit. Boží lid je jediným chrámem na zemi, který Hospodin považuje za svůj chrám. V Aggeovi 2:8 a 10 je proroctví, které se má teprve naplnit. Nemůže mluvit o přirozeném chrámu, neboť nyní neexistuje žádný, který by Bůh uznával. Tímto chrámem ovšem je chrám lidského těla, v němž Bůh touží přebývat – „chrám ne rukou udělaný“.

„Pohnu, pravím, všemi národy, a touha všech národů přijde, i naplním dům tento slávou, praví Hospodin zástupů. Větší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů. Nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví Hospodin zástupů.“ (upraveno dle KJV)

Tyto verše jsou v souladu s obrazem ve Zjevení 12:1, který je naplněním Aggeova proroctví. Žena, církve nebude nakonec oděna svou vlastní spravedlností, ale BOŽÍ SLÁVOU.

„Na její hlavě koruna dvanácti hvězd.“

Ve Zjevení 22:16b o sobě Ježíš prohlašuje:

„Já jsem ten kořen a rod Davidův, jasná a jitřní hvězda.“ (NBK)

Shoduje se to se skutečností, že Bůh je světlo. Boží syn je HVĚZDA a všichni ostatní Boží synové jsou světla rozdílného jasů. Ve Zjevení 2:26–28 čteme:

„Kdo vítězí a zachovává mé skutky až do konce, tomu dám moc nad národy. A bude je pást železným prutem a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby – jak jsem to i já přijal od svého Otce – a DÁM MU JITŘNÍ HVĚZDU.“ (NBK)

Výraz „jitřní hvězda“ má zvláštní význam. „Dám mu jitřní hvězdu“ znamená postavení veliké cti a pocty u Otce.

Neznamená však pouze postavení u Otce, ale ukazuje na samu přirozenost Otce, přirozenost SVĚTLA.

„Bůh jest světlo, a tmy v něm žádné není.“ (1Jan 1:5b)

Vnější projev světla na ženě ve Zjevení 12 poukazuje na to, že je součástí SYNŮ SVĚTLA (Božích synů).

TATO ŽENA JE SKUTEČNOU A OPRAVDOVOU MANŽELKOU KRISTOVOU. Proto má na hlavě DVANÁCT HVĚZD jako korunu, šaty jako slunce a pod nohama měsíc jako podnož či základ. Všechno kolem ní je ze světla.

DVANÁCT HVĚZD

Koruna dvanácti hvězd je obrazem plnosti a vrcholu autority, moci a života církve. Koruna představuje KRÁLOVSKOU MOC. Více než jakýkoli jiný symbol činí ženu KRÁLOVNOU a muže KRÁLEM. Koruna symbolizuje vstup do řádu světla, a to vstup na jeho nejvyšší pozici – být MANŽELKOU KRÁLE SVĚTLA. Žádná církev se doposud na toto místo nedostala. Totéž je v Písmu v Matoušovi 25 popsáno jako PĚT MOUDRÝCH PANEN, kterým bylo dovoleno stát se manželkou ŽENICHA. V Písni Šalomounově 6:13 je tato manželka popsána jako Sulamitská.

„Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě patříme. Co užříte na Sulamitské? Je jako zástup dvou armád.“ (KJV)

Zde máme další obraz ženy světla:

„Která jest to, kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci?“ (Pís 6:9)

Význam těchto veršů nás pozvedá z přirozené oblasti do duchovní. Nikdo by nemohl psát o lásce k přirozené ženě a říkat o ní, že

je jako dvě armády. Jako dvě armády je však církev, neboť existuje duchovní armáda, která jí bojuje po boku, napomáhá jí a podporuje ji.

Ježíš kázal, že On je to SVĚTLO.

„Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem SVĚTLO světa. Kdož mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.“ (Jan 8:12)

O církvi však Ježíš mluví také jako o světle.

„Vy jste SVĚTLO světa. Nemůžet' město na hoře ležící skryto býti. Aniž rozsvěcují svíce (lampy) a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen (stojan), i svítí všechněm, kteříž jsou v domě. Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ (Mat 5:14–16)

Písmo zaznamenává, že světlo vzešlo z temnoty:

„Tma byla nad propastí ... I řekl Bůh: Bud' světlo! I bylo světlo.“ (Gen 1:2–3)

Podobně Bůh z temnoty člověka vytváří světlo, totiž sebe svého uvnitř nás. Temnota je oddělována od světla ..., nejprve temnota, pak světlo; nejprve večer, pak jítro (viz Gen 1:19). Jítro přichází nakonec. Temnota, ať je kdekoliv, je sama o sobě příslibem svítání. Necht' má každý NADĚJI v této pravdě. Boží řád dává vzejít světlu zprostřed temnoty. Pro Syny SVĚTLA temnota není zoufalstvím, ale příslibem, že po ní nastupuje světlo. Stejným způsobem musí každá negativní věc, která proti nám povstává, nakonec uvolnit cestu tomu, co oslavuje Boha. Soužení je předchůdcem vítězství!

MĚSÍC POD NOHAMA

Měsíc vždy představuje církev, která přijímá světlo od slunce a odráží ho. Žena s měsícem pod svými nohama značí, že řád pouhého odrážení světla (ve smyslu napodobování pravdy) končí a je nahrazován novým vztahem s Kristem. Žena, církev se dostává do vyšší oblasti odrážení světla, kde je sluncem přímo oděna. To mluví o Božím konečném kroku, kterým Bůh sám sebe na zemi reprodukuje.

To, že je zastíněná sluncem (svým manželem), znamená, že je těhotná. Podobnost jde dál. Žena rodí pacholíka. Již ne nějaký další

církevní systém, představující duševnost a neschopnost vydat símě života, ALE církev mužského pohlaví, která světu přinese SVĚTLO a život. O tom více v příští kapitole.

SVATBA

„Radujme se, a veselme se, a chválu vzdějme jemu. Neboť přišla svatba Beránkova, a manželka jeho připravila se. I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá.“ (Zj 19:7.9)

Beránkova svatební hostina nebo večeře nebude v nebi, kdesi na vzdálené galaxii, ale probíhá právě tady a NYNÍ. Tato myšlenka je biblická a my ji nyní dokážeme.

„Ježíš k nim pak znovu mluvil v podobenstvích a řekl: ‚Nebeské království je podobné králi, který svému synu vystrojil svatbu. Poslal své služebníky, aby svolali na svatbu ty, kdo byli pozváni, ale oni nechtěli přijít. Poslal tedy znovu jiné služebníky a řekl jim: ‚Povězte pozvaným: Hle, připravil jsem pro vás svou hostinu. Moji býci a můj vykrmený dobytek jsou zabiti a všechno je připraveno; pojdte na svatbu! Oni však na to nedbali a odešli jeden na svůj statek a jiný za svým obchodem. Ostatní se pak chopili jeho služebníků, potupili je a zabili. Když to král uslyšel, rozhněval se, poslal svá vojska a ty vrahy zahubil a jejich město spálil. Tehdy řekl svým služebníkům: Svatba je sice připravena, ale ti, kdo byli pozváni, nebyli hodni. Proto jděte na nároží, a kohokoli najdete, zvěte na svatbu. A ti služebníci vyšli na ulice a shromáždili všechny, které našli – zlé i dobré, a tak se svatební místnost naplnila hodovníky. Tehdy vešel král, aby se podíval na hosty, a uviděl tam člověka, který nebyl oblečen do svatebního roucha. Řekl mu: Příteli, jak jsi sem vešel bez svatebního roucha? A on oněměl. Král tedy řekl služebníkům: Svažte mu nohy a ruce, vezměte ho a uvrhněte do té zevnější tmy! Tam bude pláč a skřípění zubů. Je totiž mnoho povolaných, ale málo vyvolených.‘“ (Mat 22:1–14, NBK)

Podobenství hovoří o svatební hostině a podvodníkovi, který se na ni dostal. POKUD BY TATO SVATEBNÍ HOSTINA BYLA V NEBI (v neviditelných oblastech Božích), pak by se tam tento člověk vůbec nemohl dostat. Vidíme tedy, že toto podobenství zobrazuje hostinu, která probíhá přímo zde na zemi. V této době Bůh volá svůj lid, aby se

stal nevěstou Kristovou. Aby mohl vzniknout život, je zapotřebí muže a ženy. K tomu, aby bylo zrozeno símě, je zapotřebí KRISTA JAKO MUŽE a církve jako ženy. Bůh na zemi plodí símě téhož druhu jako Ježíš Kristus. Abychom dotáhli celou analogii do konce: muž si musí vzít ženu, což je vztah mezi námi a Kristem, a výsledkem tohoto spojení je dokonalý člověk, Boží synové. Svatební hostina je tedy něco nového, co se dnes děje na zemi. Na hostině Bůh, Duch svatý, zastiňuje vyvolené (povolané z povolaných) a do jejich duší ZASAZUJE SÍMĚ SVÉ VLASTNÍ BOŽSKÉ PŘIROZENOSTI, která je Božím zaslíbením (viz 2Pt 1:4). Člověk, který byl z hostiny vyhozen, představuje ty, kteří obdrželi Slovo, Ducha svatého a vše, co přijali ostatní, ale v jejich životech to nevypůsobilo to, co mělo – přirozenost spravedlnosti.

Ti, kteří přišli na svatbu dveřmi, dostali zdarma svatební šat. Člověk, který neměl svatební roucho, nevstoupil dveřmi, ale přišel jako zloděj, pravděpodobně oknem.

Dveře jsou Kristus. Jak již bylo ukázáno, člověk, který chce vstoupit do Krista, musí zemřít hříchu a svému já, což jsou dvě zvěsti vnějšího nádvoří. Když se to stane, služebníci Krále (Duch svatý) večkrtí tohoto člověka do Těla Kristova. Někdo se možná zeptá: může někdo vstoupit do zkušeností svatyně neboli Těla Kristova, aniž by byl pokřtěn v Duchu svatém? Odpověď je jednoduchá a jasná. Do zkušeností svatyně člověk vstupuje předtím, než vstoupí do svatyně samé. Například mnozí z nás jsme byli pokřtěni v Duchu svatém dříve, než jsme věděli, kdo je. Nebo se účastníme Boží slávy v oblastech, do nichž ještě nepatříme. Jak jinak bychom mohli být vyzdviženi do slávy, o které nic nevíme? Nicméně, právě to je někdy pro mnohé křesťany kámen úrazu, když si o sobě myslí více, než čím skutečně jsou.

Některým z nás byly dány dary Ducha a my je omylem pokládáme za svou spravedlnost. V Božím lidu je to velmi častý blud. Prostřednictvím muže nebo ženy se projevuje dar a zástupy je vychvalují a mluví o nich jako o velkých a mocných.

DESET PANEN

Podobenství o svatební hostině se shoduje s obrazem deseti panen v Matoušovi 25:1–12. Podívejme se na to nyní poněkud podrobněji než v předchozí kapitole.

„Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšli proti ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. A když prodlíval ženich, zdřímaly všechny a zesnuly. O půlnoci pak stal se křik: Aj, ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny ty panny, a ozdobily (upravily, přichystaly) lampy své. Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje svého, nebo lampy naše hasnou. I odpověděly ty opatrné, řkouce: Aby se snad nám i vám nedostalo. Jděte raději k prodávacům, a kupte sobě. A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu. I zavřány jsou dvěře. Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás.“ (Mat 25:1–12)

Pět moudrých panen reprezentuje obezřetné služebnosti a jejich shromáždění, která přijímají Slovo a Ducha Božího do svého ducha a Krista do své duše.

Pět bláznivých panen reprezentuje ty, kteří slouží, částečně přijímají Slovo a Ducha, AVŠAK ODMÍTÁJÍ konečný krok, jež by Boží proces v jejich životech dokončil.

Rozdíl mezi moudrými a bláznivými pannami nám na první pohled může připadat velice nepatrný. Jak moudré, tak bláznivé byly řádně oblečeny, což představuje spravedlnost svatých, a jak moudré, tak bláznivé byly pozvány na svatební večeři. Zatímco v případě hosta na svatební večeři v prvním podobenství šlo hlavně o šat, v případě nevěsty jde o to, co je uvnitř. V NÁDOBCE musí být OLEJ. Povšimněte si prosím, že jak moudré, tak bláznivé panny měly olej ve svých lampách. Co bylo ke vstupu dovnitř třeba, byl olej v nádobě. Co je lampa a co nádoba v tomto podobenství? Vidíme, že obojí se vztahuje na VNITŘNÍ dílo, na rozdíl od šatu, který poukazuje na dílo vnější.

LAMPA

Lampa je duch člověka.

„Duch člověka je lampou Hospodinovou, zkoumající všechny vnitřnosti břicha (duše).“ (Př 20:27, KJV)

„Také nerozsvěcují lampu, aby ji postavili pod nádobu, ale na stojan a tehdy osvětluje všechny, kdo jsou v domě.“ (Mat 5:15, NBK)

NÁDOBA

Nádoba je lidská duše.

„Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba rozražená.“ (Ž 31:13)

Žalmista mluvil o své duši, nestěžoval si na fyzickou nemoc.

„I řekl jemu Pán: Jdi, neboť jest on má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské.“ (Sk 9:15)

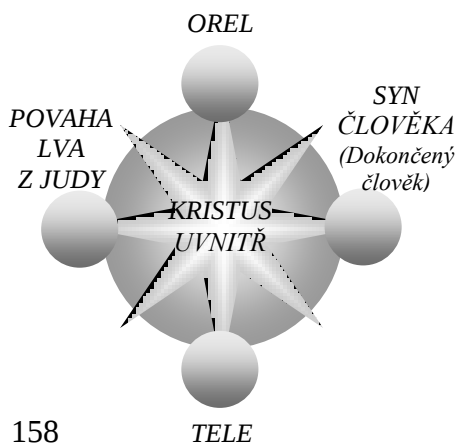
Zde Bůh apoštola Pavla popisuje jako „vyvolenou nádobu“.

Podobenství o deseti pannách říká, že když je člověk naplněn Duchem svatým, pak je jeho duch sjednocen s Božím Duchem. A stejně tak chce být Kristovým Duchem naplněna duše člověka.

V Matoušovi 6:10 Ježíš svým učedníkům ukazuje, jak se modlit, a říká:

„Přijď království tvé. Buď vůle tvá JAKO V NEBI tak i na zemi.“

V obrazném jazyce země představuje duši a nebe lidského ducha. „Přijď tvé království, buď tvá vůle“ v mé duši, tak jako je v mém duchu. Když je duch člověka naplněn Božím svatým Duchem, stává se dokonalou oblastí, která usiluje tutéž dokonalost přivést do oblasti



duše. Tuto skutečnost dobře ilustruje obrázek vpravo.

V některých verších Písma je lidská duše popisována jako nedokonalé nebe. Ve Zjevení 12:7 a 8 čteme:

„I stal se boj na nebi: Michal a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho. Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.“

Satan byl z nebe (tím myslím z té neviditelné oblasti Boží) svržen dříve, než vůbec člověk existoval, a proto DO TOHOTO NEBE již nemá žádný přístup. Vidíme však, že do jiných nebi přístup stále má. Z toho vyplývá, že se nebe, které je Božím příbytkem v člověku, stalo bitevním polem, bojištěm. Nebe popisované ve Zjevení 12:7–8 představuje lidskou DUŠI, místo, které je nyní připravováno na to, aby se stalo Božím příbytkem. Teologové, kteří věří, že druhá kapitola Joba (kde se mluví o satanovi přicházejícím k Bohu, když se sešli Boží synové) mluví o nebi, se mýlí. V této kapitole se mluví o setkání s Jobem a dalšími Božími syny, kde byl přítomen satan, tak jako je přítomen vždy, když se scházíme.

Aby čtenář nabyl jistoty, že to není nějaká ztřeštěná teorie, ale přímé Slovo od Pána, podíváme se nyní do Zjevení 12:1:

„A NA NEBI se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna dvanácti hvězd.“ (NBK)

Žena popisovaná v tomto verši se nalézá v nebi, ve verši 3 je veliký rudý (ryšavý) drak rovněž v nebi. ALE ve verši 5 tato žena rodí syna, který má vládnout zemi, a čteme, že její dítě je vytrženo z nebe k „Bohu a k Jeho trůnu“.

Znamená to PŘESNĚ TO, CO SE ZDE ŘÍKÁ. Její syn byl vyzdvižen z nebe – z Božího příbytku na zemi, kde probíhá válka a nastává vítězství, na vyšší místo, tj. do oblasti Ducha, kde není žádná válka, neboť Bůh zvítězil nad všemi věcmi. O této situaci budeme podrobněji hovořit v příští kapitole.

Vraťme se nyní zpět k hlavnímu tématu. Vidíme, že pět moudrých panen mělo olej, tedy Ducha svatého ve svém duchu. Přísloví

20:27 říká, že duch člověka je lampou Hospodinovou, která osvětluje duši. Lampy potřebují olej; a to je právě situace, v níž se ocitlo pět bláznivých panen – O PŮLNOCI neměly olej. Půlnoc na zemi je časové období popsané Matoušem 24:21 následovně:

„Nebo bude tehdyž ssoužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude.“

V době temna bylo lidské utrpení obrovské. V tomto období lidstvo prožívalo jeden z největších útoků démonického hněvu ve své dlouhé historii – v mučírnicích, žalářích a kobkách, za nepopsatelné nelidskosti a zrudnosti, člověk proti člověku. ALE v 21. verši Ježíš mluví o tom, že přijde ještě něco horšího.

Protože to Ježíš řekl, bude poprvé v lidské historii možné, aby hrůzy soužení předčily hrůzy doby temna a aby peklo vynalezlo další způsoby mučení lidské duše. V naší době jsme viděli Hitlera a německé mučírny, kdy Židé volali svého Mesiáše a umírali s Jeho jménem na rtech – bez jakékoliv naděje.

Když přemýšlíme o Hirošimě a Nagasaki (japonských městech, na které byla svržena první atomová bomba), vidíme, že lidská zkušenost vstoupila do nové oblasti hrůzy. Nikdo nedokázal plně popsat tu hrůzu, když byla na otevřené město plné žen a dětí svržena atomová bomba, která zahabila polední slunce a v mžiku, v mrknutí oka, změnila pozemský ráj v nepředstavitelné peklo. Z lidí zaživa odpadávala kůže a oči vypadávaly z důlků. Jeden záchranář vytahoval ženu z díry za ruce a vytáhl pouze její kůži, tělo zapadlo zpátky v zoufalé bolesti. Dokonce ještě dnes, po PADESÁTI LETECH, lidé trpí následky záření, které je příčinou chorob, s nimiž si lékaři nevědí rady.

Tato puma byla jen dětskou hračkou ve srovnání s vodíkovými obludami tiše odpočívajícími ve zbrojních skladištích a arzenálech této krásné země. Existuje nervový plyn, který, ukrytý do ručního kufříku, bez explozí a kouře zahubí v jednom městě milióny lidí.

Před mnoha lety jsem navštívil planetárium v New York City a netušil jsem, že stojím vedle rakety typu Polaris. V tu chvíli jsem byl zastíněn andělem smrti. Velice mě polekalo, když jsem pochopil, co se

děje. Nad tímto nástrojem zkázy se vznášela smrt, i když jen stál na výstavní ploše.

Musím zde zmínit ČTYŘI ANDĚLY ze Zjevení 7, kteří stojí na čtyřech rozích ZEMĚ (zde je tělesná duše člověka nazvána zemí). Tito čtyři andělé zkázy okupují čtyři oblasti lidské duše: mysl, emoce (city), vůli a touhy.

Z mysli člověka vyšly největší hrůzy všech dob a jak řekl Ježíš, to, co přijde, se nebude moci srovnat s ničím minulým ani budoucím (Mat 24:21).

Lidské emoce jsou popisovány jako lev, divoká šelma. Ty povedou člověka k použití těchto hrozných zbraní. Jeho vůle a touhy ho doženou k tomu, že zničí svého bližního. ALE Žalm 91:1;5 a 6 říká:

„Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude. Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely (rakety) létající ve dne, ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího.“

V KRISTU JE OCHRANA

O půlnoci musí mít lidé olej nejen ve svých lampách, což je Duch svatý v jejich duchu, ale proměněna musí být jejich přirozenost. Potřebují mít Krista ve svých duších.

KRISTUS V DUŠI

Když jsme přijali Ježíše Krista, přijali jsme život. Krev Ježíše Krista je Božím životem, který jsme přijali do duší mrtvých v přestoupeních a hříších. Tento život nám pomohl zemřít nepřátelskému životu hříchu, který okupoval naši duši. Pak tu byl život našeho já, který rovněž musel zemřít. A tak vidíme, že když jsme přijali Krista jako svého Spasitele, byla to otázka podrobení se smrti za účelem získání života. Když je tento proces (usmrcení) u konce, začínáme vstupovat do Krista. Korintským křesťanům Pavel v 1. Korintským 12:13 napsal:

„Skrze zajisté jednoho Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme.“

Do Těla Kristova nejsme pokřtěni, dokud není tělu hříchu a lidskému já zasazena smrtelná rána. Pokud hřích stále vládne v našich údech, pak s ním nebylo plně jednáno. Ze zrna pšenice nemůže vzejít nový život, dokud se nevzdá svého vlastního. Musíme zemřít, abychom mohli žít, a tento život nezačíná, dokud není smrt úplná. TO VŠE SE DĚJE VÍROU! Bohužel nemáme v této knize dost prostoru, abychom o tomto tématu mohli podrobněji pojednat.

Boží řád pro vstupování do Krista je ve stánku zjeven ve třech oponách. První opona se nazývá BRÁNA, druhá DVEŘE a třetí OPONA. Dveře jsou Kristus. Vstupu do svatyně předchází umytí v umyvadle, což představuje smrt našeho já a naprosté poddání se Kristu. Nemůžeme nechat naše já na trůnu a zároveň korunovat Krista Králem. Jeden král musí sesadit z trůnu druhého, ba co víc – JEDEN KRÁL MUSÍ TOHO DRUHÉHO USMRTIT, aby již neexistovala žádná možnost jeho návratu na trůn.

VSTUP KRISTA DO DUŠE člověka je vědomý čin lidské vůle, jemuž předcházejí tři KŘTY smrti.

Než může nastat vzkříšení, musí nastat smrt. Jedná se o tyto křty:

- 1) Křest ve vodě, křtitelem je lidská bytost;
- 2) Křest v Duchu svatém, křtitelem je Ježíš Kristus;
- 3) Křest v Krista (Tělo Kristovo), křtitelem je Duch svatý.

Kristus vstoupí do nás a pak my začínáme vstupovat do Něj. Stejně tak Duch svatý nejprve vstupuje do nás a my se pak začínáme učit žít v Duchu.

Když Kristus vstoupí do duše jako Král, ujímá se na zemi své vlády uvnitř jednotlivce. MUSÍ VLÁDNOUT, DOKUD VŠICHNI JEHO NEPŘÁTELÉ, včetně smrti, NEBUDOU SRAŽENI POD JEHO NOHY. A tak vidíme, že Kristus skrze evangelium přivádí na světlo život a nesmrtelnost (2Tim 1:10). Lidská přirozenost šelmy je proměňována do přirozenosti Kristovy.

Pět bláznivých panen mělo olej ve svých lampách, což je Duch svatý přebývající v našem duchu, nikoli v duši. Z tohoto důvodu máme moc odmítat Boží radu a chodit si svou vlastní cestou, i když

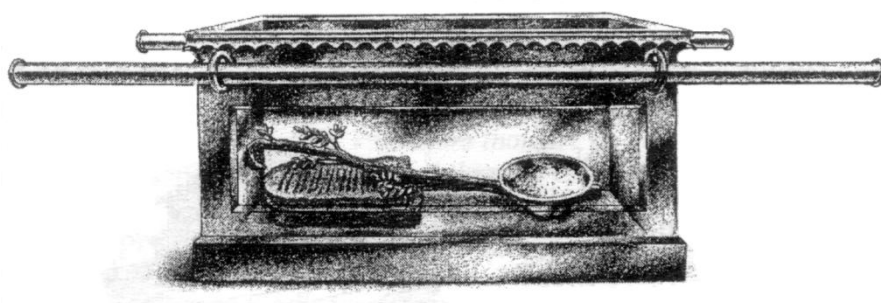
jsme přijali Ducha svatého. Je to také důvod, proč stále padáme do hříchu, přestože v sobě máme Božího Ducha. Boží království za našeho dobrovolného souhlasu postupně vtéká a jemně se vsakuje do každé oblasti našeho života, stejně jako kvas postupně prokvašuje všechny tři měřice mouky ženy v Matoušovi 13:33.

Toto je tedy dílo zastínění. Koná se:

- 1) v jednotlivých chrámech (v životech jednotlivců),
- 2) ve vyvolené církvi (v povoláních z povoláních) a
- 3) v čase obnovení všech věcí, v dokonání plnosti časů,
V NAŠEM ČASE.

KAPITOLA 12

TRUHLA SMLOUVY



Exodus 25:10–16: „Udělají také truhlu z dříví setim. Půl druhého lokte bude dlouhost její, půl druhého lokte šířkost její, půl druhého také lokte vysokost její. A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš ji. A uděláš nad ní vůkol korunu zlatou. Sliješ také k ní čtyři kruhy zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem úhlům (rohům) jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její. Uděláš k tomu i sochory z dříví setim, a obložíš je zlatem. I uvlečeš sochory do kruhů po stranách té truhly, aby na nich nošena byla truhla. V kruzích té truhly budou bývati sochorové, nebudou vytahováni z nich. A dáš do truhly svědectví, kteráž dám tobě.“

Podíváme-li se na stánek shora, zjistíme, že sedm kusů nábytku je v něm rozmístěno ve tvaru kříže s truhlou smlouvy stojící v jeho čele. Truhla smlouvy je v něm hlavou a stejně je tomu v Božím řádu. Až v nás bude s konečnou platností vykonáno dílo, které truhla znázorňuje, tehdy povstane ČLOVĚK NOVÉHO STVOŘENÍ, podle plného obrazu a podoby (podobenství) Boha, jako sám Ježíš Kristus.

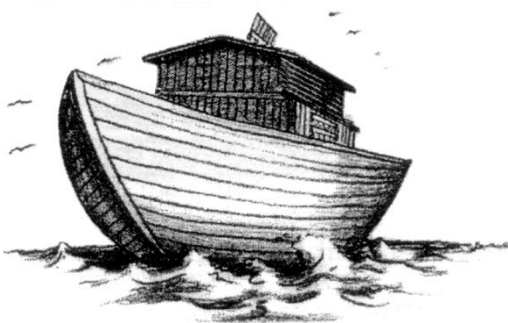
Truhla smlouvy byla vyrobena ze dřeva setim a byla pokryta či zapečetěna zlatem. Abychom mohli pochopit plný symbolický význam této truhly, musíme nejprve porozumět slovu „truhla“ nebo „archa“. Projdeme nyní historii archy od jejího počátku.

V Bibli nalézáme tři truhly (archy):

- 1) Noemova archa;
- 2) Mojžíšova archa – ošatka;
- 3) Truhla (archa) smlouvy.

Všechny tyto „truhly“ byly postaveny za účelem ZÁCHRANY BOŽÍCH VYVOLENÝCH.

První, Noemova archa, byla postavena pro záchranu Noema a jeho rodiny. Noemova rodina, celkem osm osob, předsta-vovala celý svět, který se nepostavil proti Bohu. Byli pozůstatkem spra-vedlivého rodu. Ostatní byli zabiti násilníky nebo padli vlivem hříchu.



Spravedlivý rod začal od Seta, syna Adama a Evy. Toho jim dal Hospodin za Ábela, kterého zabil Kain. Ze Setovy rodové linie pocházel například Enoch. V té době lidé začali vzývat Boží jméno. Jejich pokolení bylo zcela zničeno, s výjimkou osmi spravedlivých.

„Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily, že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.“ (Gen 6:1–2)

Nejprve se podívejme, kdo jsou Boží synové.

V Lukáši 3:23–33 máme výpis Ježíšova rodu, jdoucího na začátek až k Bohu: *„Ježíš pak počínal býti jako ve třidcítí letech, jakž domnín byl, SYN Jozefův, kterýž byl SYN Heli... kterýž byl (syn) Enosův, kterýž byl (syn) Setův, kterýž byl (syn) Adamův, kterýž byl (syn) Boží.“*

Zde je Adam nazván Božím synem. Kdekoli je v Písmu rodokmen, nalézáme v něm z Adamovy linie pouze jména spravedlivých lidí.

„Nebo kteřížkoli Duchem vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“ (Řím 8:14)

„A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.“ (2Kor 6:18)

„Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod zákonem, aby ty, kteříž pod zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů (synovství) přijali. A že jste synové, poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, Otče. A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista.“ (Gal 4:4–7)

Tato a mnohá další místa v Písmu jednoznačně dokazují, že Bůh nazývá své vyvolené v každém věku svými syny. Boží synové v Genesis 6:1 nejsou padlí andělé. V Božím Slově není jediné místo, kde by Bůh nazýval padlé anděly či přestupníky svými syny. Boží synové v Genesis 6 jsou muži pocházející ze spravedlivé Setovy generace, kteří odpadli od své spravedlnosti, začali se ženit s hříšnicemi a rodit MOCNÉ MUŽE, NA SLOVO VZATÉ (Gen 6:4).

Boží zákon, ustanovený v Genesis 1:11, říká, že každé semeno musí nést ovoce podle svého vlastního druhu.

„A Bôh riekol: Nech vydá zem sviežu trávu, bylinu, VYDÁVAJÚCU SEMĎ PODĽA SVOJHO DRUHU, v ktorom bude JEHO semä, na zemi. A bolo tak.“ (Roh)

Tak tomu bylo a tak tomu je dosud. Žádný vědec dosud nedokázal a nikdy nedokáže tento zákon porušit. Navzdory pseudovědecké teorii zvané evoluce člověk není schopen křížit lidský rod s opicí či obráceně. Člověk není schopen se rozmnožovat vně jistých genetických hranic, které Bůh ve své veliké moudrosti ustanovil. Kůň a osel mohou zplodit hříbě nazývané mul, ale takový mul je neplodný a neschopný cokoli zplodit, a proto tím celá úchylka končí.

ANDĚLSKÉ BYTOSTI

Andělé se nemohou ženit či vdávat s lidskými bytostmi a nemohou se rozmnožovat. Písmo říká, že andělé se nežení ani nevdávají (Mat 22:30). V lidské oblasti nemají moc vytvářet život. Kdyby to bylo možné, pak bychom kolem sebe měli lidi, kteří by uvnitř byli

DÉMONY – nikoli ze své vůle, ale PROTO, ŽE SE TAK NARODILI, což jsou okolnosti, které by nemohli ovlivnit. Byli by posláni do pekla proto, že byli pro peklo narozeni. Toto je LEŽ. ŽÁDNÝ ČLOVĚK NEMŮŽE BÝT POSLÁN DO PEKLA Z JINÉHO DŮVODU, NEŽ ŽE VĚDOMĚ ODMÍTNE JEŽÍŠE KRISTA A SPASENÍ.

Existují ženy, které se sexuálně vydaly zlým duchům. Tyto ženy ve svých pokřivených PŘEDSTAVÁCH a tělesné zkaženosti prožily tajemné a nadpřirozené zážitky s démony, ale žádná z nich nikdy nic neporodila. Dokonce jsem znal několik žen, které po léta měly všechny příznaky těhotenství, ale NIC neporodily.

POKUD BY SE TO MOHLO STÁT V GENESIS 6, PAK BY SE TO MOHLO DÍT A DĚLO BY SE TO I DNES. Satan nemá v lidské oblasti žádnou moc rozmnožovat se, nemá žádnou moc vytvářet život.

Člověk byl násilný, porušoval všechna Boží pravidla a zabíjel spravedlivé. Zůstalo pouze OSM LIDÍ. Bůh neměl na vybranou a musel nespravedlivé zničit, aby těchto osm spravedlivých zachránil. A tak řekl Noemovi, aby postavil archu spasení. Podobnost s naší dobou je ohromující, ale Ježíš řekl, že to tak bude.

„Neboť stejně jako v těch dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do toho dne, kdy Noé vešel do archy, a nic nepoznali až do chvíle, kdy přišla potopa a všechny smetla, tak to bude i při příchodu Syna člověka.“ (Mat 24:38–39, NBK)

Bůh budoval archu pro každé dva tisíce let svého díla TVOŘENÍ ČLOVĚKA. Konečná archa, nazývaná truhla svědectví, je symbolem poslední věci, kterou Bůh v lidské oblasti vykoná, aby přivedl člověka do dokonalosti.

NOEMOVA ARCHA

Noemova archa měla tři poschodí. Spodní poschodí představuje Boha Otce. Hlavním znakem spasení v tomto poschodí je zapečetění uvnitř i zvenčí smolou (Gen 6:14).

Druhé poschodí korábu je obrazem Ježíše Krista, Syna. Hlavním znakem spasení tohoto poschodí jsou dveře.

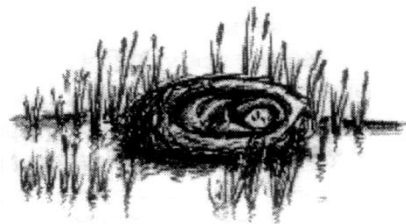
Třetí poschodí představuje Ducha svatého. Nejdůležitějším rysem spasení je zde okno směřující vzhůru do nebe.

ZAPEČETĚNÍ

Na místě je otázka: co je to zapečetění? Zapečetění chránilo archu ve vodách potopy, a chránilo tedy všechny, kdo byli na palubě. Bez zapečetění by nebylo spasení. Tento pojem je třeba prozkoumat podrobněji.

Noemova archa byla zapečetěna smolou a asfaltem (klí), které vznikly v lůně země. Bůh nenechal loď smolou zapečetit, dokud se nepřiblížil čas „vyplutí“. Čas zapečetění tedy úzce souvisí s časem potopy. Kromě Boha nikdo přesně nevěděl, kdy potopa nastane. Proto zapečetění archy musel řídit sám Bůh.

Mojžíšova archa (ošatka) by-la zhotovena z listí a větvíček z řeky. Vyrobyly ji ženy, Mojžíšova sestra a matka, které jsou obrazem církve. Ošatka neměla patra jako Noemova archa; na jejich místě byl pacholík – Mojžíš. To znamená, že pokud trup ošatky představuje Boha Otce s pečeti, pak Mojžíš je obrazem Syna a Ducha. SYN A DUCH jsou dva Boží svědkové na zemi. Mojžíš byl Božím svědkem v Egyptě. Byl svědectvím Izraelcům i Egyptanům. Zjevoval Hospodina pozoruhodným způsobem, ne tělesně, ale působením Ducha. Listí a větvíčky z řeky představují TĚLO a lidstvo, stejně jako je tělo a lidstvo reprezentováno dřevem truhly smlouvy. Bůh používá lidstvo jako věc negativní, skrze níž zjevuje svou pozitivní přirozenost. Boží Synové jsou NEGATIVNÍM DOBREM, odhalujícím přirozenost BOHA OTCE. Na druhé straně synové satana jsou NEGATIVNÍM ZLEM, které zjevuje přirozenost jejich otce, ďábla.



POZITIVNÍ DOBRO

Bůh je tedy pozitivní dobro a my, Jeho synové, jsme negativním dobrem. To je opak učení, které říká, že satan je protikladem Boha. Toto učení je mylné, protože tím vlastně říká, že se nám bez satana nemůže dařit. To je důvod, proč se nás Bůh chystá uvést do MILÉNIA, kdy bude satan a všechny jeho síly svázány a odděleny od lidské oblasti. Tehdy uvidíme některé lidi, jak si jsou svým vlastním satanem. Poznání dobrého a zlého je dostačující k tomu, aby si někteří lidé vybrali dobro, a jiní zlo. Když Bůh poslal Ježíše Krista, aby spasil lidstvo, pouze nám tím dal příležitost k VYJÁDŘENÍ DOBRA V NÁS. Satan a hřích nás zotročili, a přestože jsme je nenáviděli, neměli jsme moc se jim vzepřít a porazit je. JEŽÍŠ NÁM NYNÍ DÁVÁ MOC ZVÍTĚZIT. Celá věc se teď obrátila. Bůh musí zdržovat člověka, aby se v nedostatku moudrosti a NEZRALOSTI nemohl podílet na plnosti moci. Kdybychom dnes měli volnou cestu a měli na to energii, pak bychom satana zničili a odpálili ho kamsi do neobyvatelné oblasti. To by však zmařilo Boží plán, kterým není pouze zničit ďábla, ALE zničit hřích a jeho schopnost působení JEDNOU PROVŽDY A NAVĚKY a přemoci smrt pro všechna Boží stvoření.

UČINIL BŮH ZLO?

„Kterýž formuji světlo, a tvořím tmu, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všecko.“ (Iz 45:7)

Když Bůh UČINIL DOBRO, automaticky tím stvořil jeho protiklad – ZLO. Když vyrobíme auto, stvoříme tím zároveň znečištění ovzduší. Neučinili jsme znečištění, ale znečištění se stalo přirozeným následkem skutečnosti, že jsme vyrobili automobil se spalovacím motorem. Když v místnosti postavíte zeď, automaticky s tím stvoříte rozdělení, stvoříte dvě místnosti. Když člověk vyrobil motorové auto a sklízel užitek z jeho užívání, musel hledat způsob, kterým by znečištění způsobené automobilovou dopravou vyřešil.

A tak vidíme, že Bůh učinil všechny věci dobré. Ale ve své obrovské moudrosti začal své stvoření učit dobrému a zlému, neboť věděl, že ke všemu dobrému existuje protějšek, přinejmenším teore-

tický. Stejně tak ve své moudrosti Bůh UVOLNIL nebe a dal všem andělům svobodnou vůli, aby si mohli zvolit dobro, které důvěrně znali, anebo zlo, o němž pouze věděli. Vysvětlil jim vše, co je následkem zla: zármutek, smutek, bolest a zkáza, a dal jim na vědomí konečnou porážku zla v absolutním neodvolatelném odcizení od Boha. Co se stalo v PRVNÍM NEBI (v neviditelných oblastech Božích), to se děje v každém nebi. Každé nebe si musí projít zkouškou, aby bylo učiněno neporušitelným.

JE NEBE NEPORUŠITELNÉ?

Nebe, ty neviditelné Boží oblasti, frekvence Ducha, kde přebývají svatí andělé a Bůh ve vší velikosti své moci, je nyní neporušitelnou oblastí. ALE naše nebe – nebe našeho ducha, duše a těla, kde se v této chvíli zápasí a bojuje, kde bojuje archanděl Michael, aby sesadil d'ábla a jeho zástupy, ještě neporušitelné není. V jednom okamžiku v daleké minulosti Bůh dovolil satanovi, který se tehdy nazýval Hejlel neboli „JASNĚ ZÁŘÍCÍ“, aby zasel símě vzpoury mezi ostatní jasné anděly z ŘÁDU SVĚTLA. Ti přebývali v druhé oblasti nebe, hned vedle Boha, a nad nimi byl jasný anděl Hejlel, ve většině překladů Bible překládaný jako Lucifer (Iz 14:12). To byla překladatelova chyba, neboť v hebrejštině je jeho jméno Hejlel. Tento jasný anděl je v Ezechieli 28:16 popsán jako „Memšak“ neboli cherubín, který zastíňoval nebe. To znamená, že měl v nebi jedinečné postavení a jeho moc byla tak veliká, že celé nebe přikrýval (ty pod ním) vyjádřením Otce a vůlí Všemohoucího a probouzel nebe do mohutných CHVAL. Andělé se sytí Boží energií, když se otevírají chvále. Nad Hejlelem už bylo jenom jedno místo vyšší než on, a to bylo postavení JEŽÍŠE, SYNA. Hejlel se chtěl stát MANŽELEM CÍRKVE.

„Však ty jsi říkával v srdci svém: ... posadím se na hoře shromáždění k straně půlnocní (severní).“ (Iz 14:13)

K tomu však Bůh Hejlela nestvořil. Mohl vést nebeské zástupy ve chválách, mohl zastíňovat nebe svou velikou mocí, ale nemohl krváčet a umírat na Golgotě za naše hříchy. Toto místo nebylo pro žádného anděla. HEJLEL K TOMU NEMĚL SCHOPNOST ANI POSTAVENÍ.

Když se rozhodl být králem, pak pro něho zůstalo jediné volné místo – být KRÁLEM ZLA. Zlo nemělo žádného krále. Nemělo žádnou osobnost. Zlo tehdy bylo pouhou teorií. Protějšek Boha ještě nebyl podroben zkoušce. Nikdo nepotřebuje podrobovat zkoušce Boží Slovo, aby se zjistilo, že je pravda, ale satan vynalezl LEŽ. Satan začal kázat opak pravdy – lež. A to proměnilo jeho přirozenost.

„Když mluví lež, z svého vlastního mluví, nebo lhář jest a otec lži.“
(Jan 8:44c)

Satan ukázal nebeským andělům království, které jim dá. Poukázal jim na slabost člověka, kterého Bůh plánoval učinit. Řekl jim, jak se chystá okupovat NEVĚSTU KRISTOVU, jak zplodí syny, kteří by naplnili jeho království, a nabídl jim knížectví. Měli svobodnou volbu. To byl jediný způsob, jak mohl Bůh učinit NEBE NEPORUŠITELNOU OBLASTÍ. Bůh musel dovolit svým andělům, aby se rozhodli podle vlastní svobodné vůle, bez Jeho zasahování. Mohli se rozhodnout proti Němu nikoli pro svou slabost, ALE ZE SVÉHO VÝHODNÉHO POSTAVENÍ SÍLY, MOUDROSTI, POZNÁNÍ A POROZUMĚNÍ.

MÍSTO, Z NĚHOŽ NENÍ NÁVRATU

To znamená, že jakmile se rozhodli, dostali se na místo, odkud již není možné se vrátit. Ti, kteří se ROZHODLI PRO BOHA, to již nemohou odvolat stejně jako ti, kteří se rozhodli pro ZLO. Existuje pro to jeden zásadní a závažný důvod. Předtím, než mi to Bůh vysvětlil, přemýšlel jsem stejně jako mnozí, proč SVRCHOVANÝ Bůh všechny nespasí a nevezme je zpět do nebe.

Hledal jsem v této otázce Boha, abych zjistil, jaká je pravda. Věděl jsem, že Bůh může udělat všechno. Zcela jistě by mohl spasit i ďábla a všechny ztracené muže a ženy, očistit je a vzít do nebe. A BŮH MI UKÁZAL PRAVDU. Když jsem se modlil, dostal jsem vizi. Uviděl jsem, jak někdo přichází do mého pokoje. Byla to osoba, která měla velikou moc a která, jak se zdálo, užívala velké autority. Měla způsoby knížete. ALE jak jsem se na ni díval, instinktivně jsem poznal, že je to PADLÝ ANDĚL. Když jsme se pozdravili, představil jsem se mu a zeptal se ho, jestli zná nebe. Udělal jsem to, protože jsem mu

nechtěl dát najevo, že vím, že je zlý duch. Klidně mi odpověděl: „Odkud myslíš, že jsem?“ Z toho jsem poznal, že ví, co si o něm myslím. Potom jsem mu vysvětlil, že já a lidé jako já bychom zoufale chtěli do nebe a že život zde by pro nás nic neznamenal, kdybychom mohli udělat nebe svým domovem. Dále jsem se ho zeptal, proč kvůli tomuto utrpení opustil nebe a proč nečinil pokání, poněvadž jsem cítil, že by mu Bůh odpustil a vzal ho zpět do nebe.

Vybuchl nenávistí a proklínal Boha, tak jak jsem to ještě nikdy předtím neslyšel. Pak řekl, že kdyby mu Bůh odpustil všechno, co kdy udělal, a vzal ho zpět do nebe, vrátil by se tam jen proto, aby nebe zničil. Nenáviděl Boha, nebe a všechny věci, které se Boha týkají. Nikdy jsem neviděl takovou nenávist, nikdy jsem nemluvil s člověkem, který by v sobě neměl alespoň malý dotek Boží přirozenosti, na rozdíl od tohoto stvoření, které jsem měl před sebou. Povstal jsem, abych ho napomenul, ale on vytušil, co mám v úmyslu, a klidně vykročil ze dveří. Šel jsem za ním a uviděl jsem ho, jak si hraje s dětmi jako milý strýček. Bůh mi pak řekl, že bych si musel jít s dětmi hrát, abych je z jeho ruky získal zpět.

Tato lekce byla dostačující. **ĎÁBEL A JEHO ZÁSTUPY** spolu s hříšnými lidmi nemohou být spaseni proti své vůli. Člověk ani satan nebo jeho andělé nepůjdou do pekla proto, že hřešili. Peklo je připraveno pro ty, kteří v nebi nechtějí být.

VELKÁ OTÁZKA – PROČ PEKLO?

Peklo je nesmírným **BOŽÍM MILOSRDENSTVÍM**. V Bohu se všechny věci pohybují, v Něm spočívají, žijí a existují. Aby mohl člověk žít, musí být v Bohu. Aby mohl zemřít, musí se z Boha dostat ven. Jinými slovy, jestliže tě Bůh učinil stvořením **ŽIVOTA** a ty se chceš účastnit smrti, musíš se změnit na stvoření smrti, tak že se zbavíš Boha, neboť **BŮH JE ŽIVOT**. Tajemství nemožnosti návratu těch, kteří od Boha odcházejí, spočívá ve skutečnosti, že člověk musí **ZTRATIT BOŽÍ PŘIROZENOST** a nasát do sebe přirozenost cizí, aby mohl od Boha plně odejít. Cizí přirozenost nemůže na Boha reagovat ani se k Němu vrátit, protože není a **NIKDY NEBYLA** z Boha. Jelikož se **HŘÍŠNÁ PŘIROZENOST** nemůže zbavit sama sebe, není v padlých

andělech ani v satanovi nic, co by je mohlo dovést zpět k Bohu. PROTO BOHA NECHTĚJÍ a nikdy chtít nebudou.

VĚČNÉ NEBE

Stejným způsobem ti, kteří se konečně zbavili hříšné přirozenosti, přijímají BOŽÍ PŘIROZENOST a nemohou se navrátit zpět k hříšné přirozenosti, když se svou svobodnou vůlí definitivně rozhodli pro Boha.

CO JE PEKLO?

Peklo je stav bytí či oblast ducha, kde přebývají ti, kteří se nechtějí poddat Bohu. Jsou různé stupně pekla neboli trápení podle stupně ducha v té oblasti žijícího. V pekle není nikdo, kdo by mohl být v nebi. Kdyby takovým lidem dal Bůh tisíc let na pokání, stejně by ho nečinili. Peklo není jen místem Božího práva a soudu, ale je Jeho NESMÍRNÝM MILOSRDENSTVÍM. Jakmile se stvoření stane věcí temnoty, nemůže existovat ve světle. Světlo by pro něj bylo nevýslovným mučením a utrpením, a proto Bůh pro stvoření temnoty stvořil oblast temnoty.

Když se satan a jeho duchové vzbouřili proti Bohu, vstoupil do vzpoury i člověk. Bůh musel najít konečné místo pro duchy, kteří padli z NEJVYŠŠÍHO NEBE do NEJNIŽŠÍHO NEBE, odkud nakonec padnou do konečného místa svého přebývání, které nazýváme OHNIVÉ JEZERO.

Nejnižší nebe je oblastí, v níž přebýváme my. Je to oblast ducha, duše a těla, kde si Bůh pro sebe připravuje příbytek. Tato oblast je nyní obsazena d'áblem a jeho anděly.

DUCHOVÉ SE SYTÍ

Zlí duchové nyní nemají žádný jiný zdroj, odkud by mohli získávat potravu, vyjma naší oblasti. Jinými slovy, aby mohli fungovat, potřebují energii. A protože ji nemohou získat přímo od Boha, nemohou se postavit tváří v tvář Bohu, sají energii z naší oblasti. Díky tomu do naší oblasti přinášejí NEMOC, BOLEST, ZÁRMUTEK A SMRT.

Veškeré utrpení lidstva je způsobeno tím, že v sobě nemáme dostatek energie, abychom mohli lidem přikazovat život a zdraví. Satan nás okradl o naše království a o moc vládnout v této oblasti pokojem a radostí. JAKO BOŽÍ SYNOVÉ TOTO ZNOVU ZÍSKÁVÁME ZPĚT. A tak nakonec satana a všechny jeho zástupy z naší oblasti svrháme a zaujmeme království pro Ježíše Krista, našeho Pána.

Abychom se drželi tématu, budeme muset odložit hlubší vysvětlení na jinou příležitost.

PRVNÍ PATRO NOEMOVA KORÁBU

Archa byla zapečetěna ve zvláštní, určitý čas. Bez ohledu na to, zda stavba trvala sto dvacet nebo jen dvacet let, Noe měl koráb vysmolit v jistý čas – těsně před vyplutím. Jinak by vítr a žár slunce archu zničily. Smola tedy představuje PEČEŤ ŽIVÉHO BOHA. Zachrana korábu a těch, kdo byli v něm, byla závislá na zapečetění. Proto je tak nesmírně důležité. Vidíme tedy, že Bůh je naše spasení.

DRUHÉ PATRO

Druhé patro archy reprezentuje Syna, Ježíše Krista. Toto patro totiž mělo dveře. Ježíš je dveřmi, jimiž vstupujeme do Boha.

„Já jsem dvěře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde a pastvu nalezne.“ (Jan 10:9)

ZAVŘENÉ DVEŘE

Nejdůležitější na dveřích korábu bylo to, že je Bůh zavřel předtím, než začalo pršet, a tak Noema, jeho rodinu a zvířata uvnitř skryl. To symbolizuje, že až bude církev zapečetěna živým Bohem a na zem začne dopadat zkáza, budou někteří lidé v bezpečí, zatímco jiní ne. Píše se o tom v Žalmech:

„Ten, kdož v skryší Nejvyššího přebývá v stínu Všemohoucího odpočívati bude. Brky svými přikryje tě a pod křídly jeho bezpečen budeš. Místo štítu a pavězy budeš míti pravdu jeho.“ (Ž 91:1;4)

Podle Božího zaslíbení někteří uniknou ničivé moci soužení. Soužení na ně bude mít pouze jeden účinek, totiž že je očistí a připraví na setkání s Ježíšem při Jeho příchodu a osobním zjevení. Pak Jej uvidíme takového, jaký je. NEBOŤ BUDEME JAKO ON.

TŘETÍ PATRO

Třetí patro je obrazem Ducha svatého. Duch svatý je naším OKNEM, kterým hledíme do nebe. Někteří lidé se nás snaží přesvědčit, že jim Duch svatý dává různá pozemská zjevení, jež jim mají pomoci v podnikání a přivést je k bohatství. Jiní říkají, že jim Duch svatý říká, kdy se mají vykoupat, kdy uklidit dům atd. ALE mnozí mají tu čest spíše s NÁBOŽENSKÝMI DUCHY, kteří se jim snaží dát pocit „supersvatosti“ prostřednictvím množství tělesných úkonů. Tito lidé tak míjejí podstatu růstu do Krista a proměňování se do Jeho podoby. Duch svatý je naším oknem, které hledí nahoru do nebe.

MOJŽÍŠOVA „ARCHA“

Mojžíšova „archa“ neboli ošatka, zhotovená z listí a větvíček, vysmolená smolou bránící propouštění vody, měla ve svých dvou horních patrech PACHOLÍKA. Chlapec Mojžíš představuje dvě vrchní patra – SYNA a DUCHA SVATÉHO. Mojžíš byl zjevením neviditelného Boha lidu, který Ho neznal a který Ho, jako například farao, nenáviděl a vzpíral se Mu.

V tomto předobrazu byl Mojžíš symbolem člověka Ježíše, který měl přijít a přinést spasení celému lidstvu. Zde opět vidíme, že archa reprezentuje spasení. Zatímco byl Mojžíš bezbožnému světu zjevením Boha, představoval také Krista. Ve své roli lidského vůdce je obrazem tohoto SUPERPACHOLÍKA posledního dne, jímž se církev stane v posledních tři a půl letech soužení. V této roli zlomil moc Egypta. Nemohl být dotčen nebo zraněn lidskými služebníky, které satan posílal. Mojžíš vyvedl děti Izraele z Egypta a uvedl je do zaslíbené země. Stejně tak Boží synové (144 000) vyvedou Boží lid z babylónského systému a nakonec tento systém duchovní mocí svrhnou.

TRUHLA SMLOUVY

Truhla smlouvy byla také zapečetěna, nikoli však vodovzdornou smolou, ale ZLATEM. Zlato je pročišťováno ohněm, který jej nezničí. Když Noe vyšel z korábu, Bůh mu ukázal duhu na znamení toho, že země již nebude zničena vodou, nýbrž ohněm. Slovo země zde znamená lidstvo, neboť ačkoli země byla potopou zničena, pevnina zůstala zachována.

Truhla samozřejmě reprezentuje POSLEDNÍ CÍRKEV, která se zrodí na zemi. Je to církev, jež vychází z šesté církve, církve zastínění. Tato poslední církev je nazývána církví pacholíka.

UVNITŘ TRUHLY

V truhle bylo „svědectví“, které Bůh dal Mojžíšovi, tedy Desatero, deset přikázání. Desatero představuje Boží řád, který Bůh zasazuje a vštěpuje do srdcí svého lidu. Boží zákon je psán do přirozenosti člověka, aby mu již nebylo třeba říkat, co má dělat. Budeme mít přirozenost Toho, který v nás působí.

ZLATÝ DŽBÁN S MANOU

V truhle byly dále dva živé zázraky. Byl to džbán s manou, která nikdy neztvrdla, jako vzorek jídla, jímž Bůh děti Izraele sytil ČTYŘICET LET, a suchá Áronova hůl, která přes noc vykvetla a přinesla ovoce.

„Áronovi pak Mojžíš řekl: ‚Vezmi džbán, naplň jej omerem many a postav jej před Hospodina, ať je to uchováno pro všechna vaše pokolení.‘“ (Ex 16:33, NBK)

Mana představuje Kristův život, energii, výživu, kterou budeme v Duchu přijímat, abychom na zemi mohli činit skutky v potřebné moci. Žalm 78:25 manu nazývá andělskou potravou: *„Člověk jedl pokrm andělů.“* (KJV)

Zjevení 2:17b ji nazývá *„skrytou manou“*.

„Tomu, kdož vítězí, dám jísti tu mannu skrytou.“

Mana představuje energii Ducha. Naše oblast je okrádána o veškerou energii potřebnou k rozdávání života, jímž nás Bůh obdařil. Mezi námi není nikdo, kdo by byl spokojen s mocí, kterou nyní k vysvobození lidstva má. Mezi tím, co říká naše Bible, a tím, čeho dosahujeme, je stále obrovský rozdíl.

ZASLÍBENÍ

Právě citovaný verš ze Zjevení 2:17 nám dává naději. Je to zaslíbení moci, zaslíbení pokrmu, který nám dodává energii a uschopňuje pacholíka k tomu, aby mohl pást národy železnou holí pastýře.

KDO JE TO PACHOLÍK?

Abychom mohli porozumět, co či kdo je pacholík, musíme jít nejprve do Písem a prozkoumat, co se o něm píše. Co se v Písmu píše o jeho díle, o jeho údělu atp. Nejdříve se podíváme na některé předobrazy pacholíka. Z nich pak zjistíme, co má v posledních dnech vykonat. Pacholíkem se nazývá proto, že Bůh činí svůj lid jedno, s jednou HLAVOU, již je KRISTUS. Z následujícího seznamu můžeme vyčíst, že pacholík je tělo mnoha údů. Bůh vidí toto společenství muže, jak přichází v posledních dnech a osvobozuje zemi z pohanské nadvlády. Pacholík bude následovat Ježíše Krista ve službě v těle z masa a krve a pak Jej bude následovat ve smrti a vzkříšení.

Předobrazy pacholíka a jejich výskyt v Písmu:

1. Samson – Soudců 13–16;
2. Gedeonova armáda tří set mužů – Soudců 6–8;
3. Ezechielova armáda suchých kostí – Ezechiel 37;
4. Eliáš – 1. Královská 17, 2. Královská 2;
5. Elizeus – 2. Královská 2–13;
6. Joelova armáda – Joel 2;
7. Pacholík – Zjevení 12:5;
8. 144 000 – Zjevení 7 a 14;
9. Mojžíš – Exodus;

10. Jozue – kniha Jozue;
11. Sion – 2. Samuelova 5:7; Duchovní Sion, který se vztahuje na vyvolené Boží – lid z lidu – Izaiáš 4:5, 51:16 a další;
12. Prvotiny – Zjevení 14:4;
13. Vítězové – Zjevení 3:12;
14. Enoch – Židům 11:5;
15. Melchisedech – Židům 7:1;
16. Vyvolení – Izaiáš 42:1, 65:9 a 22, Matouš 24:22, Koloským 3:12;
17. Dva svědkové – Zjevení 11:3;
18. Kámen utržený ze skály – Daniel 2:44–45;
19. Jeho rámě – nárameník – Exodus 28:6–7; Ramena kněží, kde byly umístěny kameny – Leviticus 7:32; Pravé rameno (plec) býčka a konečně rameno Těla Kristova – Izaiáš 9:6;
20. Svátí Nejvyššího – Daniel 7:18;27: „*Ale královstvo dostanú svátí Najvyšších, a držať budú kráľovstvo až na veky a až na veky vekov. A kráľovstvo, panstvo a veličenstvo kráľovstiev pod všetkými nebesami bude dané ľudu svätých Najvyšších. Jeho kráľovstvo je večným kráľovstvom, a všetky panstvá budú jemu slúžiť a poslúchať ho.*“ (Roh)
21. Vysvoboditelé – Abdiáš 21;
22. Panny, panicové – Matouš 25:1 a Zjevení 14:4.

PROROKOVO VIDĚNÍ

Proroci viděli společenství lidí stojících jako jeden muž, které v posledních dnech vychází vysvobodit celé stvoření. Izaiáš prorokoval:

„Jako těhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme byli před tváří tvou, Hospodine. Počali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však JSME ŽÁDNÉHO VYSVOBOZENÍ NEZPŮSOBILI ZEMI, aniž padli obyvatelé okršlku zemského. Oživit mrtví tvoji, těla

mrtvá má vstanou. Prociťte a prozpěvujte, obyvatelé prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš. Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou. Schovej se na maličkou chvíli, dokudž nepřejde hněv. Nebo aj, Hospodin bere se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude přikrývatí více zmordovaných svých.“ (Iz 26:17–21)

V těchto verších se Bůh zmiňuje o těhotné ženě (jako i ve Zjevení 12). Narození jejího dítěte má přinést zemi vysvobození. Bezbožní obyvatelé země zahynou a pak nastane vzkříšení k nesmrtelnému životu. Dále se zde hovoří o nadpřirozené ochraně Božího lidu v době HNĚVU. Další verš čteme v Izaiáši 66:7–8:

„Prvé než pracovala ku porodu, porodila. Prvé než přišla na ni bolest, porodila pacholátko. Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zdaliž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Zdaliž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své.“

Zde je opět použita analogie pacholíka jako vysvoboditele.

Když Ježíš mluvil ke svým učedníkům, připodobnil je k ženě v porodních bolestech, jak rodí pacholíka.

„Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její. Ale když porodí dítětko, již nepamatuje na ssoužení, pro radost, proto že se narodil člověk na svět.“ (Jan 16:21)

Porodní bolesti apoštolů mají zplodit církev, která bude plodit, dokud na světlo světa nevyjde poslední církev. To je událost, na kterou čekají nebesa i země.

Někteří bibliční studenti mají za to, že poselství o pacholíkovi je poselství o prvním příchodu Ježíše Krista. Ale tak tomu zcela určitě není, jak dokazuje Písmo:

„Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se díti brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého služebníku svému Janovi.“ (Zj 1:1)

Tento verš ukazuje, že kniha Zjevení byla napsána o věcech budoucích, nikoli o věcech minulých. V historii existovaly situace, které ukazovaly na budoucí události života církve. Proto musí existovat

i jistá souvztažnost mezi věcmi, které se staly v životě Ježíše, Krista, a mezi věcmi, které nastanou v životech Božích synů, když Kristus povstane v lidech. Je to tentýž Kristus, který byl v Ježíši a který nyní povstává UVNITŘ CÍRKVE. Bude se projevovat stejně.

ŽENA ODĚNÁ SLUNCEM

O ženě ze Zjevení 12 existuje mnoho dohadů, avšak není pochyb, že je to církev zvláštní doby, a ne Marie, Ježíšova matka. Kniha Zjevení je zjevením Ježíše Krista. Představuje věci budoucí, ne věci minulé.

„A na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem, pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě koruna dvanácti hvězd.“ (Zj 12:1, NBK)

Verš se musí vztahovat na jiné nebe než neviditelné oblasti Božího přibytku. V tomto nebi byl totiž i sedmihlavý drak (verš 3). V pátém verši čteme, že žena v nebi porodila pacholíka, který byl vyzdvižen do jiného nebe, k trůnu. Pacholík tedy přešel z jednoho nebe do druhého.

Třetí verš popisuje stejné nebe takto:

„Tehdy se na nebi ukázalo jiné znamení: hle, veliký rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy, a na těch hlavách sedm korun.“ (NBK)

VÍME, ŽE SATAN JIŽ BYL Z NEBE SVRŽEN. Proto nebe, o němž je řeč zde, je místo, kam má satan dosud přístup. Nebe je celá lidská oblast, v níž se Bůh připravuje přebývat. Je třeba, aby bylo jasno, že drak zde představuje satana. SEDM HLAV a deset rohů je symbolem rafinované a lstivé JEDNOTY JEDNÉ SVĚTOVÉ VLÁDY, DÁBLA A JEDNÉ SVĚTOVÉ CÍRKVE.

Ještě se tím budeme zabývat, ale vraťme se k ženě. TATO ŽENA, církev, byla vyzdvižena z oblastí ZEMĚ do oblasti NEBE. To znamená, že byla fyzicky přenesena. Celá kniha Zjevení je napsána duchovním jazykem a my musíme být v Božím Duchu, abychom jí porozuměli. Obraz ukazuje ženu, církev, která byla vyzdvižena do oblasti, kde není závislá na přirozených věcech, ale je naprosto závislá na věcech duchovních. Takový byl ve svůj čas například Mojžíš – zatímco

žil zde na zemi, chodil v jiné a vyšší oblasti. Jozue, Eliáš, Enoch a JEŽÍŠ KRISTUS, Boží syn – ti všichni v této oblasti chodili také. Ježíš tedy přivádí na svět celou církev lidí, kteří budou chodit a žít ve vyšší oblasti Ducha.

ODĚNÁ SLUNCEM

Oděná sluncem znamená, že církev je přikryta Boží slávou. Jejím šatem je spravedlnost a přikrytí. Je přikryta sluncem, které je obrazem samého Boha. Není přikryta vodou nebo jinými slovy oblakem (jako Mojžíš na poušti), ALE OHNĚM, sluncem. Za totéž se modlil Ježíš (Jan 17:5;22) a zároveň nám to zaslíbil.

Verš 5: „*A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého touž slávou, kterouž jsem měl u tebe, prvé nežli svět byl.*“

Verš 22: „*A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jedno jsme.*“

V každém případě bude pravý Boží lid ze sebe vyzařovat SLÁVU ŽIVÉHO BOHA. Bůh bude zjeven na zemi před zraky lidí i andělů.

MĚSÍC POD JEJÍMA NOHAMA

V tomto verši měsíc představuje CÍRKEV STARÉHO ŘÁDU. Církevní aktivity se Bohu nikdy plně nezalíbily. Bohu se nikdy plně nezalíbil nějaký typ církve. Za našimi metodami řízení církví ve jménu Páně byly dobré a chvályhodné záměry, ale nikdy nebyly BOŽÍ DOKONALOU VŮLÍ. Apoštol Pavel říká ve Filipským 3:12b:

„*Snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl, načež (k čemuž) i uchvácen jsem od Krista Ježíše.*“

Ve starém řádu Bůh ještě dopouštěl, aby člověk s církví zacházel jako se svým zbožím a aby z poslušnosti Boha získával bohatství. Ale věk pohrávání si s Božími věcmi skončil. Bůh dává na zemi POVSTAT TĚLU S HLAVOU ZVANOU KRISTUS. Kristus začíná být viditelný skrze svůj lid. Na zemi jsou dnes lidé, kteří to rozpoznávají a ochotně se vzdávají své vlády nad církví a poddávají se TĚLU KRISTOVU.

Apoštol Pavel to také viděl. Když ztratil vliv nad církvemi v Asii, které zformoval, píše korintské církvi a oznamuje jí, že ji zasnuhuje Kristu a že nemá žádného jiného manžela.

„Žárlím na vás Boží žárlivostí, neboť jsem vás zasnoubil jednomu muži, abych vás jako neposkvrněnou pannu představil Kristu.“ (2Kor 11:2, NBK)

V tomto verši a v několika dalších je Kristus popisován jako manžel církve. Manžel se o svou ženu stará, chrání ji, přikrývá ji a dává jí své símě. MUSÍME SE PODÍVAT PRAVDĚ DO TVÁŘE. Símě služebníků nikdy nestačilo na to, aby byl na zem přiveden NESMRTELNÝ ŽIVOT. To je starý řád. Nyní služebník představuje nevěstu jejímu PRAVÉMU MANŽELOVI. Již se přestává snažit zplodit církev muže ze sebe samého. Kdykoli se o to pokoušíme, plodíme zase jiný církevní systém, stejně špatný, z jakého jsme vyšli. Starý řád končí a na scéně se objevuje nové TĚLO SLUŽEBNOSTI. Lidé se opět snaží podvést nevěstu a vzít si ji pro sebe, ale BŮH JE ODSTRAŇUJE Z CESTY. Ujistěme se, zda se dnes pohybujeme v Božím řádu.

Stará církev je pod nohama nové, neboť sláva nové je větší než sláva té minulé. Starý systém je nicméně základem, na kterém stojí nový. „Pod jejíma nohama“ znamená být pod ní, být níže. A tak tomu je.

NA JEJÍ HLAVĚ KORUNA DVANÁCTI HVĚZD

Ježíš Kristus je ve Zjevení 22:16c popsán jako „jasná hvězda jitřní“. Žena má dvanáct hvězd, což ji charakterizuje jako výsledek Boží práce. Proto musí na svět přivést NESMRTELNOST, neboť to je dokonalá Boží vůle pro lidstvo. Vyvrcholením Božího plánu pro ženu je, aby zplodila plnost toho, čím chtěl Bůh člověka mít, totiž pacholíka. Hlavou ženy je KRISTUS a na její hlavě jsou hvězdy. Koruna z ní činí KRÁLOVNU, manželku Krále králů. Tak se dostáváme do období církve, v němž si Kristus svou nevěstu již vzal a kdy dochází k procesu, v němž je NA ZEMI PLOZEN KRISTUS.

ŽENA JE V PORODNÍCH BOLESTECH a křičí, aby porodila. To představuje soužení, během něhož církev porodí pacholíka. Pacholík

není člověk ani nějaká organizovaná církev, jak někteří prohlašují. Je to „ovoce“ TAJEMNÉHO TĚLA KRISTOVA, ženy neboli VYVOLENÝCH Z VYVOLENÝCH. Budou chodit pod jednou Hlavou jako jeden muž a pak se připojí i zbytek církve. Bude to období mnohé bolesti a soužení. Tato bolest a soužení pročistí církev jako nikdy předtím. Žena a její dítě nepředstavují přirozený Izrael, protože přirozený Izrael není a ani by nemohl být Kristovou nevěstou. Nicméně jednotliví Židé, stejně jako lidé každé jiné národnosti budou součástí této skupiny.

Důkazem toho, že církev bude v soužení, je skutečnost, že v nebi není žádná bolest nebo soužení – myslíme v nebi představujícím neviditelnou oblast Boží, kde jsou svatí, kteří nás tam již předešli. NAVÍC „drak“ ve Zjevení 12:3, který představuje satana, ďábla, není nikde předtím popisován se sedmi hlavami a deseti rohy. V Genesis 3:15 vidíme, že satan měl jenom jednu hlavu:

„Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím. Ono potře tobě hlavu, a ty potřeš JEMU patu.“

Tímto semenem je samozřejmě Kristus – Kristus v Ježíši a Kristus v nás. Na tomto místě vidíme, že drak, satan, měl na začátku pouze JEDNU HLAVU. Sedm hlav a DESET ROHŮ hovoří o mocnostech světa a jejich vládci, kteří se vydají šelmě. Satan jim na oplátku dá veškerou moc svého trůnu a autoritu, kterou uchvátil Adamovi. Abychom získali dokonalejší obrázek, dovolte mi připomenout, že když satan na poušti pokoušel Ježíše Krista, nabídl Mu království (Luk 4). Tak jako je Kristus v jednotě s církví, aby se zrodila CÍRKEV PACHOLÍKA NA ZEMI, stejně tak je satan v jednotě se světem, aby vznikla JEDNA SVĚTOVÁ VLÁDA A JEDNA SVĚTOVÁ CÍRKEV, které budou klást odpor sjednocenému Božímu Tělu Kristovu.

Než bude satan odstraněn, bude drak, nejhorší satanův projev, nejhorší v historii lidstva vůbec, jedním z jeho posledních skutků. „Ocas“ označuje konec jeho moci, která „vleče třetinu nebeských hvězd, i svrhl je na zem“. Mnozí mocní Boží lidé budou v tuto hodinu zlehčeni a poníženi.

„Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla porodit, aby, jakž by porodila, syna jejího sežral.“ (Zj 12:4b)

Đábel, který má na svědomí vraždy svatých, a církevní systém, který má rovněž na svědomí mrtvé svaté, se sjednotí a znovu se pokusí svaté zahubit. Hodina vyjití pacholíka bude však pro vrahy zvoněním umíráčku.

„I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všechny národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.“ (Zj 12:5)

Abychom mohli porozumět tomu, co znamená porod pacholíka, potřebujeme nejprve porozumět druhu těhotenství, v němž se žena nachází. Především to není fyzická, přirozená žena, ale je to církev. Lůno církve nemůže být fyzické, ale jsou to duše svatých. Je-li tedy církev těhotná, musí být těhotná ve své duši, „těhotná nebeským ohněm“. (Tato citace je z knihy Thomase Graye „The Elegy“.) Je-li těhotná ve své duši Kristovou přirozeností, která z ní má vyjít, pak jejím dítětem musí být Kristova přirozenost nebo, jak je řečeno v 2. Petrově 1:4, BOŽSKÁ PŘIROZENOST, která přichází do lidské oblasti, aby nás učinila PŘESNĚ TAKOVÝMI, JAKO JE JEŽÍŠ KRISTUS. Tehdy se stane, že lidská přirozenost uvolní místo Boží přirozenosti. Tehdy dojde k dlouho očekávané proměně ze smrtelnosti do nesmrtelnosti, z porušenosti do neporušenosti. (1Kor 15:53)

VYTRŽEN

Slovo „vytržení“ znamená v tělesném porozumění vyzdvižení do vzduchu, a tak mnozí učitelé učí, že budeme odneseni z této země na jinou planetu. Apoštol Pavel byl vytržen, avšak nadále zde v těle zůstával. Je pravda, že existovali lidé, kteří byli vytrženi a pak již mezi smrtelníky nežili (ačkoli byli při jistých událostech spatřeni). Když však bude vytržen pacholík, bude mu dána moc vládnout na zemi, „pást všechny národy železnou berlou“. Slovo „vytržen“ proto představuje vyzdvižení z lidské oblasti do oblasti vyšší, kde bude pacholík v nesmrtelnosti a přesto v lidskosti, stejně jako Ježíš Kristus po svém vzkříšení. Ať už „uchvácení v oblacích do vzduchu vstříc Pánu“ znamená fyzické nebo duchovní uchvácení, zcela jistě k této události dojde

v TÉTO NAŠÍ ATMOSFÉŘE, V TOMTO OVZDUŠÍ. Zcela určitě zde nemůže jít o vytržení lidí na jinou planetu. Tento verš mluví o „vzduchu“¹¹. V řečtině je zde slovo „aera“, které znamená atmosféra, ovzduší. (1Tes 4:17, NBK)

DVA SVĚDKOVÉ

Zjevení 11:3 nám vypráví o dvou svědcích, jejichž svědectví Ježíše Krista se v určitých detailech velice podobá svědectví Mojžíše a Eliáše.

„Ale dám moc dvěma svým svědkům, kteří budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní, oblečení pytlouinou.“ (Zj 11:3, NBK)

Tento verš popisuje dílo dvou svědků: *„Budou prorokovat.“* Následující verš objasňuje, kdo jsou. Křesťanská církev neměla nikdy v historii nedostatek těch, kteří prohlašovali, že jsou dva svědkové. Dokonce i dnes jsou mnozí, kteří sebe i své následovníky přesvědčují, že oni jsou dva svědkové. Rád bych vám předložil pravdu o dvou svědcích.

DVA SVĚDKOVÉ JSOU DUCH A SLOVO, KTERÍ SE PROJEVUJÍ SKRZE SKUPINU LIDÍ.

Nyní vám k tomu poskytnu biblický důkaz.

„Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před obličejem Boha země.“ (Zj 11:4)

Verš 5: *„Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z ÚST (v řečtině je zde slovo ÚSTA v jednotném čísle) jejich. A kdož by koli jim škoditi chtěl, takt' musí zabít býti.“*

Verš 6: *„Tiť mají moc zavřítí nebe, aby nepršel déšť za dnů prorocství jejich. A mají moc nad vodami, aby je obrátili v krev, a bili zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli.“*

¹¹ V Kralické bibli „povětrí“.

DVA SVÍCNY A DVĚ OLIVY

První otázka je, co to jsou dvě olivy a dva svícny. Odpověď nalézáme v otázce. Ta naznačuje, že někde v Písmu již zmínka o DVOU SVÍCNECH A DVOU OLIVÁCH musela být. Odpověď je v Zachariáši 4:1–6:

„Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého. I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejný džbán (tj.nádobka na olej) na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho. A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně džbánu olejného, a druhá po levé straně jeho. Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj? A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj. Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: TOTO JEST SLOVO HOSPODINOVO k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale DUCHEM mým, praví Hospodin, zástupů.“

Pravda, i když zahalená do jazyka, ve kterém byla napsána, je zjevná. Dva svědkové stojící před Bohem vší země jsou DUCH A SLOVO. Prorok Zachariáš však stále nerozuměl, a tak se zeptal na další vysvětlení; stejně se možná ptají mnozí z nás.

Verše 11–14: *„A ja som mu povedal a riekol: Čo znamenajú tieto dve olivy po pravej strane svietnika a na jeho ľavej strane? A odpovedal som aj po druhé a riekol som mu: Čo tie dva klasy olív, ktoré sú tesne vedľa tých dvoch ZLATÝCH TRUBÍC a ktoré vylievajú shora zo seba olej ako zlato? Na to mi riekol a povedal: Či nevieš, čo znamenajú tie veci? A povedal som: Neviem, Pane. Vtedy riekol: To sú dve DETI OLEJA, ktoré stoja pred Pánom celej zeme.“ (Roh)*

Olejem pomazané Slovo a Duch Boží jsou dva svědkové stojící před Bohem vesmíru.

Další otázkou je: Jak by Slovo a Duch mohli být zabiti a jejich mrtvá těla ležet na ulicích, jak je řečeno ve Zjevení 11:8?

„A jejich mrtvoly budou ležet na ulici toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán.“ (NBK)

JEŽÍŠ KRISTUS byl SLOVEM, které se stalo tělem, a přebývalo mezi námi. Ježíš byl také DUCHEM neboli zjevením Boha na zemi ve viditelné formě. MY jsme tělo, které se stává SLOVEM, abychom mohli DOKONALE ZJEVIT DUCHA.

Jistě víte, že to veliké město, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, je duchovní BABYLÓN. A Babylón je zástup vzpurných, kteří se vzbouřili proti Božímu řádu a Jeho městu JERUZALÉMU. A nemluvíme zde o přirozeném, fyzickém městě Jeruzalémě, o němž víme, že jej Bůh takto neoceňuje.

ŽIVOT Z MRTVÝCH

Zjevuje se nám úžasná pravda. Všechno, co Bible učí o pacholíkově, 144 000, o Samsonovi, Gedeonově třisetčlenné armádě atd., je propojeno s jedenáctou kapitolou Zjevení, která nám vlastně zjevuje způsob, jakým do naší oblasti vstoupí nesmrtelný život. Všichni víme, že Ježíš Kristus se nevrací zpět na zem proto, aby nás z něčeho vykoupil. Když přijde, budeme PŘESNĚ TAKOVÍ, JAKÝ JE ON. Z toho vyplývá, že se mezitím něco musí stát. Jedenáctá kapitola Zjevení nám jasně říká, co. „*Ale po třech a půl dnech do nich vstoupil duch života od Boha a postavili se na nohy a na ty, kteří je pozorovali, padla veliká bázeň. Potom uslyšeli veliký hlas z nebe, který jim řekl: ‚Vystupte sem!‘ A oni vystoupili v oblaku do nebe a jejich nepřátelé je pozorovali.*“ (Zj 11:11–12, NBK)

Pokud jsi se někdy trápil otázkou, jakým způsobem začne vzkříšení, už se trápit nemusíš. Zde je dokonalý obrázek SPOLEČENSTVÍ PRVOTIN Božích vyvolených, kteří pokládají své životy jako oběť a jednou provždy před zraky všech lidí demonstrují moc života nad smrtí. Těm, kteří chtějí činit pokání, k tomu poskytnou dobrý důvod. Ba co víc, tato událost obživí celou přirozenou oblast a bude počátkem Boží vlády na zemi. „*Království světa se stala královstvím našeho Pána a jeho Krista.*“ (Zj 11:15, NBK)

Další otázka zní, jak víme, že dva svědkové jsou totožní se 144 000? Tito dva svědkové byli jedno. Měli JEDNA ÚSTA, jak je řečeno ve Zj 11:5 a 14:5, kde v obou případech je v řeckém originálu

použito jednotné číslo! A navíc existuje pouze jeden lid, který se ujme království. Ačkoli je nazýván různými jmény, která popisují rozdílné stránky jejich díla, je to stále tentýž lid. V Danielovi 2:44–45 jsou nazváni „*kamenem vytrženým ze skály*“. Daniel 7:18 je nazývá „*svatými Nejvyššího*“. Všechny tyto rozmanité obrazy pacholika jsou jako jednotlivé čáry a tahy na plátně, ze kterých se skládá celý obraz.

144 000

Sto čtyřicet čtyři tisíc není konkrétní počet osob, ale symbolické číslo. Abychom mohli porozumět významu tohoto čísla, potřebujeme vědět, že jak řecká, tak hebrejská písmena mají číselnou hodnotu. Písmeno R = 100, M = 40 a D = 4. K tomu tři nuly = tisíc, a máme sto čtyřicet čtyři tisíc. Stejně číslo se objevuje ve Zjevení 14:1 a rovněž je napsáno tímto způsobem: R M D. Toto číslo je JMÉNO VYVOLENÉ SKUPINY, BOŽÍ VYVOLENÉ CÍRKVE.

DVANÁCT je číslo úplnosti, celosti, dovršenosti. Bůh začal tvořit člověka v Genesis. Tam také stanovil plán pro člověka, kterého měl učinit.

„Učinme člověka k obrazu našemu, podle podobenství (podoby) našeho.“
(Gen 1:26)

Boží plán, podle něhož měl být člověk učiněn, byl tedy následující: K JEHO OBRAZU, PODLE JEHO PODOBY. Po svém stvoření člověk vypadal jako Bůh ve svých přirozených vlastnostech. Měl například schopnost vidět, slyšet, mluvit, měl intelekt atd. Ale člověk nebyl JAKO Bůh. Do Jeho podoby musí vyrůst na základě své SVOBODNÉ VŮLE. Vždyť Bůh netvořil tlupu robotů, ale formuje syny.

Dvanáct na druhou dává sto čtyřicet čtyři. A tak Písmo říká, že město bude ve tvaru čtverce (12 x 12), což znamená, že po vstupu do Boží přirozenosti bude mít člověk rovnost s Bohem a rovnost se všemi ostatními lidmi, kteří budou mít rovnost s Bohem. Tato rovnost nemá nic společného s postavením, protože existují postavení vyšší autority a postavení nižší autority. Ježíš měl rovnost s Bohem, ale přesto se podrobil smrti kříže a odporu zlých lidí, protože si to žádalo jeho postavení. Číslo dokončeného člověka je tedy sto čtyřicet čtyři.

NULA, NULA, NULA

NULA (hebrejsky ZORO) znamená símě, Slovo nebo JEŽÍŠE KRISTA. Dané významy čísla nula naznačují etymologický vývoj slova, které nejprve znamenalo pouze símě, semeno a později člověka, který je SEMENEM BOŽÍM. Důkaz nacházíme i ve světské historii, kdy lidé nazývali Ašartina syna „ZOROASTAR“ (Zarathušter), což znamená „símě Aštarty“ – „bohočlověk“. Krátce řečeno, nazývali ho Kristem.

Ve starověku se plnost věci vyjádřila jejím trojím opakováním. V Danielovi 7:18 je napsáno „*až na věky, a až na věky věků*“. Podobná spojení jsou použita ve starověkých záznamech a je jimi vyjádřena nezměnitelnost výrazu v té nejvyšší míře. A tak tři nuly za sto čtyřicet čtyřkou představují plnost nuly, která následuje za významem čísla sto čtyřicet čtyři. Podívejme se, jak to vypadá nyní.

144 = Boží dovršení dokonalého člověka

000 = plnost Slova neboli Krista

Spojme je nyní dohromady, a co vidíme: BŮH DOKONČIL LIDSTVO K OBRAZU A PODLE PODOBENSTVÍ JEŽÍŠE KRISTA nebo, chcete-li, v plnosti Krista Slova.

Jestliže si přesto myslíte, že Zjevení 7:1–8 mluví o Židech, pak si přečtete uvedený seznam jmen dvanácti kmenů a zjistíte, že to nejsou kmeny PŘÍROZENÉHO IZRAELE, ale DUCHOVNÍHO IZRAELE. Jméno Dan je vynecháno a na jeho místo je vloženo jméno Manasses. Dan znamená SOUD, a ten bude nakonec vynechán. Manasses znamená „způsobit zapomenutí“. Opravdu budeme potřebovat zapomenout na všechno to vymývání mozků smutkem a hříchem, bolestí a žalem, utrpením srdce, zklamáním a zradami, z nichž některé vyšly dokonce od bratrů, abychom se mohli v nadcházejícím věku radovat v hojnosti.

Jména dvanácti kmenů Izraele představují dvanáct přirozeností lidské oblasti, které prodělávají změnu prostřednictvím Slova a Ducha, a tak dovádějí člověka do jeho výsledné podoby. Ve Zjevení 21:19–20 vidíme konečnou podobu, sto čtyřicet čtyři tisíc, reprezentovaných kameny světla a krásy. Tyto kameny byly kdysi jen obyčejnými kusy

skály, ale prošly silnými tlaky a žárem, a časem se z nich staly vzácné kameny veliké krásy a vysoké ceny.

Není možné ve stručnosti ukázat plný význam všeho, co jsme zmínili. Bylo by třeba celé knihy jen na to, abychom popsali 144 000. Věříme však, že tento spisek bude klíčem k mnoha zjevením těm, kteří hledají. Bůh nám dává náznaky, obrazy a stíny společenství PRVOTIN v celé Bibli. Každý obraz nám poskytuje určitou lekci, ale ne každý detail je tou lekcí. Je pouze součástí toho obrazu. Nikdy bychom neměli obraz „svlékat do naha“. Chci tím říci, že bychom se nikdy neměli snažit přikládat význam každé podrobnosti. Jako příklad si vezmeme třeba ovci, která je obrazem křesťana a obrazem Krista. Začneme-li rozebírat její bečení, přijdeme o podstatu celého obrazu.

PLOZENÍ

Cílem zastínění truhly smlouvy, jak bylo ukázáno v předchozí kapitole, je zrození Krista uvnitř TĚLA. Předměty, které byly do truhly vloženy, proto znázorňují přirozenost pacholíka. Předměty do truhly nebyly dány zároveň, v jednom okamžiku, ale během delšího časového období. Jak děti Izraele procházely pouští, dostávaly jeden předmět po druhém. V truhle byly tři předměty:

- 1) Zlatý džbán s manou;
- 2) Áronův prut, který rozkvetl;
- 3) Desky smlouvy.

1) ZLATÝ DŽBÁN S MANOU

Mana byla dětem Izraele dána nejdříve, a to na poušti SIN. Když se poprvé objevila, Mojžíš přikázal Áronovi, aby část many zachoval ve zlatém džbánu. Musel to být zlatý džbán, ačkoli to není v Exodu výslovně zmíněno, neboť veškeré nádoby svatyně svatých musely být ze zlata. A tak je to až apoštol Pavel, který tuto nádobu v Židům 9:4 nazývá „zlatým džbánem“ (NBK).

Mana v truhle smlouvy představuje stravu, duchovní potravu s výživou a energií daleko přesahující možnosti lidského chápání.

V našem světě máme nedostatek energie. Energie schopná udržovat a podporovat duchovní život byla z naší oblasti zcela vysáta. Proto Ježíš Kristus říká: „*Já jsem ta mana*.“ Vzápětí nás povzbuzuje, abychom se Jím sytili, abychom JEDLI JEHO TĚLO A PILI JEHO KREV.

ZDROJ MOCI

Ve svých žilách Ježíš přinesl Boží moc a energii. A On, Ježíš, byl jediným prostředníkem, v němž tato moc byla. Moc, kterou jsme ztratili v Adamovi, je znovu získána v Kristu za stejných podmínek, za kterých jsme ji ztratili. Jeden člen lidské rasy prohrál bitvu, odevzdal království, čímž zotročil celé lidstvo. PROTO bylo spravedlivé a čestné, aby jiný člen téže lidské rodiny bojoval a porazil stejného nepřítele a vyhrál nejen bitvu, ale celou válku.

V Žalmu 78:25 čteme: „*Člověk jedl pokrm andělů*.“ (KJV) To znamená, že mana, kterou Bůh Izraelcům dal, byla stejnou energií, kterou se sytili andělé, aby měli moc vykonávat Jeho vůli. Potřebujeme moc, abychom mohli uzdravovat nemocné, zastavovat války – krátce řečeno, abychom si mohli vzít na starost náš svět. Není zapotřebí být géniem, abychom viděli, že se ve světě pohybuje zlá inteligence, která ničí dobré úmysly a záměry a vypracovává plány na hrozivé ničení. Jen si například všimněte, jak je letecké neštěstí na jedné straně světa podobné leteckým neštěstím na jiných místech. Když dojde ke katastrofě na jednom místě, zdá se, jako by docházelo k jejímu opakování na jiných místech. Potřebujeme MOC. Nevím, zdali existuje kazatel, který by byl spokojen s mocí, kterou k činění nám zjevné Boží vůle máme. JÁ SPOKOJEN NEJSEM. Víím, že před námi je moc ještě větší.

Mana představuje energii, a tím samu PODSTATU KRISTA, Toho Pomazaného, který je uvnitř. Džbán ze zlata představuje Boží přirozenost nádoby, v níž se pokrm připravuje – NE Z ČLOVĚKA, ALE Z BOHA, ZE SAMÉHO BOHA – NE LIDSKÉ, ALE BOŽÍ.

ČAS

Po léta mnozí přicházeli a tvrdili, že jsou tou dokonalou Boží přirozeností. Ale Bůh řekl Mojžíšovi, aby zachoval manu od prvního

dne, kdy spadla z nebe, na věčnou památku Božímu lidu. Mana byla dána dříve než truhla, což znamená, že prvním symbolem PACHOLÍKA neboli Boží konečné a dokonalé církve je návrat k církvi mocné a vysvobozující. Toto „přicházení“ many začalo již dříve. Po zemi chodili mužové jako Wigglesworth, Branham a mnozí další, kteří dosvědčují, že moc k nám všem přišla v určité míře. Ve své vlastní službě, ačkoli jsem viděl mrtvé vzkříšené a mnohé uzdravené z všemožných neduhů, jsem dalek toho, abych byl spokojen. Stále čekám na Pána, dokud nepřijde průlom.

Vidíme tedy, že čas moci již nastal a ta postupně narůstá až do své plnosti. Ale tato mana k nám PLNĚ NEPŘIJDE, DOKUD NEBUDEME ZNOVU PLNĚ NA DUCHOVNÍ POUŠTI, jako byly děti Izraele na poušti přirozené. Neříkám, že se nemůžeme ocitnout na poušti přirozené – i to je možné. ŘÍKÁM VŠAK, ŽE BŮH ODDĚLUJE CÍRKEV OD BABYLÓNA VE SMYSLU JAK DUCHOVNÍM, TAK FYZICKÉM. Dnes jsme příliš rozptylováni a odváděni světem a jeho systémem, svým já, myšlenkami, programy a nápady. Aby nás Bůh mohl oddělit od věcí, jež nás ROZPTYLUJÍ A ODVÁDĚJÍ, bude muset některé z nás Z TOHOTO SYSTÉMU VYVÉST, POSLAT PRYČ Z BABYLÓNA. Pak k nám Boží moc přijde v plnosti. „K nám“ neznamená, že tuto moc budou mít všichni křesťané, ale je prvním znakem pacholíka.

2) ÁRONŮV PRUT, KTERÝ ROZKVEL

Za jednu noc Áronův prut vyrašil a přinesl ovoce. A tak byl na svědectví vložen do truhly. Stalo se to po sváru mezi Izraelci. Nejdříve Mojžíšova sestra Miriam a bratr Áron začali žárlit na Mojžíše. Následovala otevřená vzpoura, kdy se Chóre, Dátan, Abiron, Hon a všichni levité veřejně postavili na odpor Mojžíšovi, a tak i proti samým Božím příkázáním. Celá věc se mohla zdát vyřešena, když země otevřela ústa a všechny, včetně jejich rodin, pohltila. Ale Bůh věděl, že vzpoura je nepravost, která vězí v srdcích lidí. Proto poskytl další důkaz, když nechal rozkvést Áronův prut.

„I stane se, že kohož vyvolím, toho prut zkvete. A tak spokojím a svedu s sebe reptání synů Izraelských, kterýmž repci na vás. Ty věci když mluvil Mojžíš k synům Izraelským, dali jemu všechna jejich knížata pruty své,

jedno každé kníže prut z domu otce svého, totiž prutů dvanácte, prut pak Aronův byl též mezi pruty jejich. I zanechal Mojžíš prutů před Hospodinem v stánku svědectví. Nazejtří pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl (vyrašil) prut Aronův z domu Lévi, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé.“ (Num 17:5–8)

Květy a plody Áronova prutu byly neodvolatelným osvědčením člověka, jehož Bůh vyvolil za vůdce.

PRUT

Tak jako vyrašení předznamenává NADPŘÍROZENÉ PŘINÁŠENÍ OVOCE a schopnost vydávat život (mít život v sobě), tak prut symbolizuje autoritu a vládu. Znamená to, že pacholík, to společenství mnoha údů, bude vyzdvižen, aby vládl nad celou zemí. Prut je tedy obrazem lidské schopnosti vládnout. Zelená větev představuje DUCHOVNĚ ŽIVÉ LIDSTVO. Ve svatyni svatých je to jediný symbol, na němž není zlato. Bůh je plně potěšen jen tehdy, když Jeho lid nese ovoce. A tak vidíme, že v přirozenosti pacholíkovi vlády je PŘÍROZENOST BOŽÍ LÁSKY. Mojžíšova hůl zlomila moc Egypta, zahubila nepřátelská vojska, přemohla sílu mořských vln, dala Izraelcům vodu na poušti – byla tím nejobávanějším předmětem na světě. Báli se jí více, než se dnes bojíme moderní kobaltové pumy. PŘESTO všechno člověk v tomto prutu nespátřil plnost Boží přirozenosti. Hůl představovala vládu, panování, zákon, právo, nápravu, ale ne LÁSKU. Pacholíkova hůl bude jiná – BUDE TO LÁSKA A ŽIVOT pro nemocný a umírající svět. Než skončíme, měli bychom si projít některé verše.

„I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati vsecky národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.“ (Zj 12:5)

„A bude je pást železným prutem a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby – jak jsem to i já přijal od svého Otce.“ (Zj 2:27, NBK)

„Roztlučeš je prutem železným a jako nádobu hrncířskou roztrháš je.“ (Ž 2:9)

„A le královstvo dostanú svätí Najvyšších, a držat' budú královstvo až na veky a až na veky vekov.“ (Dan 7:18, Roh)

„A královstvo, panstvo a veličenstvo královstiev pod všetkými nebesami bude dané ľudu svätých Najvyšších (tj. pacholíkovi). Jeho královstvo je

večným královstvím, a všechny panství budou jemu sloužit a poslouchat ho.“ (Dan 7:27, Roh)

Poznámka: Zde „lid svatých Nejvyšších“ znázorňuje jednoho muže (Ef 4:13), společenství mnoha údů, jak Ježíš řekl v Janovi 17:21: „... *aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby oni v nás byli jedno.*“

„Kdo vítězí, tomu dám sedět se mnou na mém trůnu, jako jsem i já zvítězil a sedím se svým Otcem na jeho trůnu.“ (Zj 3:21, NBK)

Tyto verše se netýkají všech svatých, ale VYVOLENÝCH Z VYVOLENÝCH.

MOJŽÍŠ, KRISTUS A TY

Pod starou smlouvou byl prostředníkem Mojžíš, který se připodobňuje Ježíši Kristu, prostředníku nové smlouvy. A stejně jako měl Mojžíš svého kněze, Árona, tak také Kristus má své vyvolené. To znamená, že v konečném zjevení Ježíše Krista na zemi by se skupina těchto vyvolených měla velkou měrou podílet na tom, že se království tohoto světa stanou královstvím Boha a Jeho Krista skrze dospělost, do níž Bůh svůj lid přivádí.

3) DESKY SMLOUVY

„K ní patřil zlatý kadidlový oltář a truhla smlouvy, ze všech stran obložená zlatem, v níž byl zlatý džbán s manou, Áronova hůl, která rozkvetla, a desky smlouvy.“ (Žid 9:4, NBK)

Desky smlouvy byly dvě kamenné tabule, na které Bůh napsal deset přikázání. Později však Mojžíš tyto desky roztříštil, když při sestupu z hory spatřil Izraelce, včetně kněze Árona, v proudu modlářství. Mojžíš se tak rozhněval, že uhodil deskami o zem a rozbil je. Po zhotovení truhly dal Bůh Mojžíšovi nové desky; tentokrát již nebyly popsány Božím prstem, ale Mojžíšem. Služebnost, kterou Bůh na zemi ustanovil, je Jeho ruka.

Desky smlouvy jsou symbolem pacholíka a je důležité zdůraznit, že Božímu lidu bude dána potřebná moc, aby mohl vepsat do srdce ostatních lidí to, co již má vepsáno ve svém vlastním srdci.

ZÁVĚR

Boží plán pro tento věk dojde svého vyvrcholení a naplnění, až Bůh zcela dokončí své dílo v lidstvu. Věřím, že již pokročilo natolik, že se čas chýlí ke konci a uvolňuje místo úsvitu věčnosti. Nadcházející věk je těsně před námi a ten nynější již brzy vydechne naposled. VELKÝM ZNAMENÍM, KTERÉ ČEKÁME, je založení světové vlády (systém šelmy) spolu se světovou církví. Až se to stane, Bůh nás vtáhne do jednoty a vybaví nás poslední okrasou moci, kterou budeme tak naléhavě potřebovat.

Dnes spatřujeme, jak se celosvětová vláda formuje v duchu. Všechny vlády světa se vydaly satanovi a přibližují se k závěrečné válce proti svatým.

„A až se toto začne dít, vzpřimte se a pozvedněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení.“ (Luk 21:28, NBK).

P.S. Revizi této knihy dokončuji v červnu 1995. Viděli jsme již, jak se „G7“ neboli sedm velkých národů sešlo v Evropě. Nyní se zabývají problémem ukončení masakru v rozbité Jugoslávii. Nakonec si zvolí jednoho světového vůdce. Ze sedmi hlav vyjde deset rohů a jeden z nich se stane antikristem. Světová církev již také pokročila ve své přeměně. Papež se v právě vydané encyklice (30. května 1995) prohlašuje za hlavu Boží církve na zemi a všem církvím naznačuje, že chtějí-li jednotu, o níž mluví Kristus v Janovi 17, pak musejí jako svou hlavu přijmout jeho.

* * *

Pro citace z Písma svatého je v textu bez označení používána Bible kralická. Při uvádění jiných překladů jsou použity následující zkratky:

NBK – Nová Bible kralická
Roh – Roháčkův překlad Písma sv. (ve slovenštině)
MP – Překlad Nového zákona M. Pavlík
KJV – Doslovný překlad v knize citované Bible King James Version

Překlad Písma byl zvolen s ohledem na co možná největší přesnost a podobnost s citací uváděnou v originále.

Novozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické – Nový zákon.
Copyright: 1998, 2000, 2001 Alexandr Flek
Vydal: © BIBLION, Rudolfovska 20, 370 01 České Budějovice, www.nbk.cz
Citováno se svolením vydavatele.

Starozákonní biblické citáty označené NBK jsou převzaty z Nové Bible kralické © 2002
Použito se svolením Sdružení BIBLION.

Cecil J. duCille

MOJŽÍŠŮV STÁNEK

Obráz Božího plánu s člověkem

Vydalo: Křesťanské sdružení Patmos, o. s.,

U Potoka 26, 252 65 Tursko

www.patmos.cz

Tisk: MART-print, s.r.o., Praha

Vydání první, Praha 2005

Autor věří, že „Mojžíšův stánek“ je částí poselství, které Bůh poslal svému lidu. Předkládaná zjevení se zrodila z autorovy osobní zkušenosti a chůze s Bohem. Každý křesťan by si proto měl tuto knihu přečíst a využít vše, co k němu Bůh z jejích stránek bude promlouvat.

„Mojžíšův stánek“ je jedinečná kniha, v níž se autor snaží přeložit obraz starověkého stánku do jasných biblických instrukcí, aktuálních v této době.

Čtenáři jsou předloženy KLÍČE, otvírající ještě donedávna zavřené oblasti Písma. Celé poselství Bible je skryto v jednom obrazu – v Mojžíšově stánku.

Správný výklad zmíněného obrazu odhalí pravý význam každé části Božího Slova. V dnešní době, kdy je ve výkladu a uplatňování Bible tolik zmatků, potřebujeme slyšet pravé poselství – jako olovníci napravující jak naše pochopení Bible, tak kvalitu našich životů.

Jako manželka autora a účastnice slávy této Boží zvěsti dosvědčuji, že jsem po desetiletí měla tu čest vidět proměnu mnohých životů. Byla jsem svědkem mnoha úžasných zázraků. Tím největším zázrakem však bylo autorovo nesobecké vydání sebe samého tomuto poselství života.

Doufáme, že každé slovo této knihy přinese slávu Hospodinu.

Mavis M. duCillová